

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 10.7.2013
COM(2013) 520 final

2013/0253 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles bankafviklingsfond og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Som beskrevet i Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet "En køreplan for oprettelse af en bankunion"¹, i Kommissionens meddelelse "En plan for en udbygget og egentlig ØMU – Indledning af en europæisk debat"² og i de fire formænds rapport "Hen imod en egentlig økonomisk og monetær union"³ i 2012 er en integreret finansiell ramme eller "bankunion" en afgørende del i de politiktiltag, der skal bringe økonomisk genopretning og vækst tilbage til Europa.

Hurtige fremskridt mod en bankunion er nødvendige for at sikre finansiell stabilitet og vækst i euroområdet og i hele det indre marked. Det er yderst vigtigt for at overvinde den nuværende finansielle fragmentering og usikkerhed, for at lette finansieringsmulighederne for sårbare stater og banker og bryde sammenhængen mellem de to og for at sætte gang i grænseoverskridende bankaktiviteter i det indre marked igen til fordel for medlemsstater både i og uden for euroområdet. Med udgangspunkt i den lovgivningsramme (det fælles regelsæt), de 28 medlemmer af det indre marked har, har Kommissionen derfor anlagt en bred tilgang og har foreslået en køreplan for bankunionen med forskellige instrumenter og trin. Den er potentielt åben for alle medlemsstater, men omfatter i alle tilfælde de 18 medlemsstater i euroområdet.

I marts 2013 forpligtede Det Europæiske Råd sig til at gennemføre bankunionen via følgende trin. For det første bør man som en prioriteret opgave afslutte de resterende lovgivningsmæssige procedurer til at etablere den fælles tilsynsmekanisme, der giver ECB beføjelser til at overvåge banker i euroområdet⁴. For det andet bør man hen over sommeren nå til enighed om, hvordan den europæiske stabilitetsmekanisme efter oprettelse af den fælles tilsynsmekanisme og gennemgang af bankernes balancer, herunder definitionen af såkaldte "overtagne aktiver", vil kunne rekapitalisere banker direkte. Også i sommeren 2013 bør man nå til enighed om Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af [...] om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (i det følgende benævnt "Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...] af [...]")⁵. Endelig bør Kommissionens forslag til en fælles afviklingsmekanisme sammen med passende og effektive bagstopperordninger gennemgås som en prioriteret opgave med det formål at vedtage dem i indeværende valgperiode.

Som fastlagt vil bankunionen dække alle medlemsstater i euroområdet og de medlemsstater uden for euroområdet, der vælger at deltage. Det samme EU-dækkende fælles regelsæt om tilsynsmæssige krav⁶ og regler om bankafvikling vil gælde i bankunionen og i alle andre

¹ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet: "En køreplan for oprettelse af en bankunion" (COM(2012) 510 af 12.9.2012).

² Meddelelse fra Kommissionen: "En plan for en udbygget og egentlig ØMU – Indledning af en europæisk debat" (COM(2012) 777 final/2 af 30.11.2012).

³ "Hen imod en egentlig økonomisk og monetær union", rapport fra Herman Van Rompuy, formand for Det Europæiske Råd (EUCO 120/12 af 26.6.2012).

⁴ COM(2012) 511.

⁵ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF og 82/891/EF, af direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF og 2011/35/EF og af forordning (EU) nr. 1093/2010 (COM (2012) 280 af 6.6.2012).

⁶ Forordning og direktiv om kapitalkrav (CRR/CRDIV): http://ec.europa.eu/internal_market/bank/regcapital/index_en.htm.

medlemsstater. På den måde bevares det indre markedes integritet. Den forbedrede finansielle stabilitet, som bankunionen skaber, vil også fremme tilliden og vækstmulighederne i hele det indre marked. Central og ensartet anvendelse af tilsyns- og afviklingsregler i de medlemsstater, der deltager i bankunionen, vil være til fordel for alle medlemsstater. Hvis den finansielle fragmentering, der i øjeblikket hæmmer økonomiske aktiviteter, overvindes, vil det bidrage til at sikre fair konkurrence og til at fjerne hindringer for den frie udøvelse af de grundlæggende friheder ikke blot i de deltagende medlemsstater, men i hele det indre marked.

1.1. En fælles afviklingsmekanisme og finansieringsordninger som nøgleelementer i bankunionen

Den hurtige aftale om en fælles tilsynsmekanisme i april 2013, blot syv måneder efter Kommissionens forslag fra september 2012, dannede grundlag for en bankunion som en nødvendig del i Den Økonomiske og Monetære Union.

Styrket tilsyn inden for den fælles tilsynsmekanisme vil genoprette tilliden til bankernes sundhed. ECB vil få det endelige ansvar for tilsynet med alle banker i euroområdet i 2014. I praksis vil ECB føre direkte tilsyn med de største og mest internationalt aktive banker med mulighed for "på ad hoc-basis" at føre direkte tilsyn med de andre banker, mens de nationale myndigheder er ansvarlige for det daglige tilsyn med mindre banker.

Med henblik på at sikre bæredygtigheden i bankmarkederne i de lande, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme bør EU med udgangspunkt i den fælles tilsynsmekanisme iværksætte en fælles afviklingsmekanisme, der kan håndtere nødlidende banker. Risikoen for, at et bank får store likviditets- eller solvensproblemer, kan aldrig udelukkes fuldstændigt. Det er derfor nødvendigt at fastsætte en ramme, der giver myndighederne mulighed for at foretage gennemgribende omstrukturering af banker, mens man undgår de yderst betydelige risici for den økonomiske stabilitet og de omkostninger, der udspringer af uorganiseret likvidation i henhold til national insolvenslovgivning, og stopper behovet for at finansiere forløbet med offentlige midler.

Når Europa-Parlamentet og Rådet har vedtaget direktivet om bankgenopretning og -afvikling, vil det fastsætte reglerne for, hvordan EU-banker i alvorlige finansielle vanskeligheder omstruktureres, hvordan centrale økonomiske funktioner bevares, og hvordan tab og omkostninger allokeres til bankernes aktionærer, kreditorer og indskydere uden sikring. Bail-in, et centralt instrument i afviklingsdirektivet, vil trinvist allokere tab og nedskrive aktionærers, efterstillede kreditorers og foranstillede kreditorers fordringer. Indskydere under 100 000 EUR er under alle omstændigheder sikret mod tab, da deres fordringer beskyttes af nationale indskudsgarantiordninger.

Direktivets gennemførelse er baseret på, at et netværk af nationale myndigheder og afviklingsfonde står for bankafviklinger. Selv om det er et stort skridt frem i retning af at minimere forskelligartede nationale tilgange og beskytte det indre markedes integritet, er det ikke tilstrækkeligt for de medlemsstater, der deles om tilsynet med kreditinstitutter inden for den fælles tilsynsmekanisme. Som Det Europæiske Råd har konstateret, skal banktilsyn og -afvikling i bankunionen udøves på samme myndighedsniveau. Hvis det ikke er tilfældet, kan der opstå uenighed mellem den tilsynsførende myndighed (ECB) og nationale afviklingsmyndigheder om, hvordan nødlidende banker skal håndteres, mens markedets forventninger om medlemsstaternes (manglende) evne til at klare nationale nødlidende banker er uændrede, hvilket forstærker den onde cirkel mellem stater og banker og fragmentering og konkurrenceforvridning i hele det indre marked.

Sammenlignet med et netværk af afviklingsmyndigheder vil en fælles afviklingsmekanisme med et centralt beslutningsorgan og en fælles bankafviklingsfond give væsentlige fordele for

medlemsstaterne, skatteyderne, bankerne og den finansielle og økonomiske stabilitet i hele EU.

- Stærk, central beslutningstagning vil sikre, at afviklingsbeslutninger i alle deltagende medlemsstater træffes effektivt og hurtigt, idet man undgår ukoordineret handling, hvilket minimerer negative følger for den finansielle stabilitet og begrænser behovet for finansiel støtte.
- Et centralt forum, der samler ekspertise og erfaring med bankafvikling, kan behandle nødlidende banker mere systematisk og effektivt end individuelle nationale myndigheder med mere begrænsede ressourcer og erfaring.
- En fælles bankafviklingsfond kan samle betydelige ressourcer fra bankernes bidrag og dermed beskytte skatteyderne mere effektivt end nationale fonde, mens der samtidig bevares lige vilkår for banker i alle deltagende medlemsstater. En fælles fond vil forhindre, at der opstår samordningsproblemer med anvendelsen af nationale fonde, og vil være afgørende for at fjerne bankernes afhængighed af staternes kreditværdighed.

Den fælles afviklingsmekanisme skal oprettes inden for EU's retlige og institutionelle rammer. Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner af 14. december 2012 "vil processen til fuldførelse af ØMU'en bygge på EU's institutionelle og retlige rammer." Selv om det har været nødvendigt at anvende mellemstatslige ad hoc-værktøjer uden for EU's rammer for at håndtere ekstraordinære markedsforhold og styringsmangler i den oprindelige udformning af ØMU'en, truer de nu med at underminere det demokratiske aspekt ved EU's beslutningstagning og sammenhængen i det EU-retlige system. Som med den fælles tilsynsmekanisme er oprettelsen af den fælles afviklingsmekanisme inden for de EU-retlige institutionelle rammer derfor et nødvendigt skridt for at færdiggøre ØMU'en i overensstemmelse med Det Europæiske Råds konklusioner og mere overordnet for at beskytte EU's demokratiske og institutionelle opbygning.

1.2. Overgang til bankunionen

Den fælles tilsynsmekanisme træder efter planen i kraft medio 2014. Den fælles afviklingsmekanisme forventes at begynde sine aktiviteter i januar 2015, når direktiv [...], der fastsætter det regelsæt, der regulerer bankafviklinger i hele det indre marked, skal træde i kraft⁷. Derefter vil den fælles afviklingsmekanisme anvende disse forordnings bestemmelser, som er i overensstemmelse med reglerne i direktiv [...], for medlemsstater, der deltager i bankunionen, mens nationale myndigheder anvender bestemmelserne i direktiv [...] for dem udenfor.

Under alle omstændigheder anvendes statsstøttereglerne om byrdefordeling, hvis afviklingerne omfatter statsstøtte. For at gennemføre byrdefordelingen mellem aktionærer og efterstillede kreditorer vil den fælles afviklingsmekanisme fra denne forordnings ikrafttræden kunne anvende regler, der muliggør nedskrivning af aktier og efterstillet gæld i det omfang, det er nødvendigt for at anvende statsstøttereglerne.

Derudover kan medlemsstaterne vælge at gennemføre de nye regler i direktiv [...] i deres nationale lovgivning, selv før fristen for gennemførelse af direktivet. I alle tilfælde vil Kommissionen bevare sine statsstøttebeføjelser i alle afviklingssager, der omfatter støtte, der kan betegnes som statsstøtte. I det omfang at den fælles afviklingsmekanismes brug af Den Fælles Bankafviklingsfond ikke kan betegnes som statsstøtte efter de specifikke kriterier i

⁷ Afhængig af det endelige resultat af Parlamentets og Rådets forhandlinger kan det blive nødvendigt med endnu en overgangsfase, før bail-in kan træde i kraft i fuldt omfang, muligvis frem til 2018, som Kommissionen har foreslået.

traktaten, vil kriterierne stadig analogt finde anvendelse for, når Afviklingsfonden anvendes, at sikre, at de samme regler gælder for Afviklingsfondens indgriben, som hvis de nationale afviklingsmyndigheder anvendte nationale finansieringsordninger.

På europæisk plan fremmes denne konvergensproces på den ene side af de reviderede retningslinjer for statsstøtte om støtte til banker og på den anden side ved aftalen om, hvordan den europæiske stabilitetsmekanisme kan rekapitalisere nødlidende banker. De reviderede retningslinjer for statsstøtte indfører strengere krav om byrdefordeling for aktionærer og efterstillede kreditorer i alle medlemsstater, der yder offentlig støtte til deres banker. Det vil modvirke den aktuelle fragmentering af det indre marked afhængigt af statens styrke og tilstedeværelsen af overtagne aktiver. I mellemtiden ville retningslinjerne for den europæiske stabilitetsmekanisme og statsstøttereglerne præcisere, under hvilke forhold medlemsstater der ikke er i stand til at yde offentlig støtte til banker, kan optage lån, eller om nødvendigt hvordan banker kan rekapitaliseres direkte af den europæiske stabilitetsmekanisme.

2. BEGRUNDELSEN FOR EN FÆLLES AFVIKLINGSMEKANISME

Kommissionen har taget højde for den analyse, der blev udført i konsekvensanalysen for vedtagelsen af direktiv [...], hvori man vurderede de operationelle og retlige aspekter, der er relevante for oprettelsen af en fælles afviklingsmekanisme.

Der er også udført analyser af den fælles afviklingsmekanismes foreslåede funktioner på grundlag af opdateringer af oplysningerne i konsekvensanalysen. Med hensyn til den fælles afviklingsmekanismes evne til at frembringe effektive løsninger er tidsfaktoren afgørende af to vigtige årsager: før indgriben for at styrke den nyligt oprettede fælles afviklingsmekanisme som et effektivt værktøj, der bidrager til at minimere kilderne til usikkerhed på markederne, og når en afvikling sættes i gang, således at den fælles afviklingsmekanisme kan bevare aktivernes værdi, som kan udhules af unødvendige forsinkelser i afviklingsforløbet. Et netværk af nationale myndigheder kræver ekstra behandlingstid til drøftelser, der vedrører grænseoverskridende institutter. I modsætning hertil vil den foreslåede opdeling af beføjelser mellem et centralt beslutningsorgan og lokale gennemførelsesmyndigheder medføre tidsbesparelser. Det vil tage kortere tid på nationalt plan end centralt plan at samle al ekspertisen til at styre gennemførelsen, da den relevante lovgivning er national. På centralt plan vil der være mulighed for en større kritisk masse, der hurtigere kan tiltrække og udvikle den bedste specialiserede menneskelige kapital.

Med hensyn til den fælles afviklingsmekanismes evne til at føre til effektive beslutninger vil et centralt beslutningsplan bidrage til at minimere omkostningerne ved afvikling, da det kan opnå væsentlige fordele i form af stordriftsfordele i et netværk, og fordi det har stor betydning for, at afviklingsbeslutningen kan gennemføres og er optimal. Strukturelt set kan et system, der ikke står over de nationale myndigheders mandat til at minimere omkostninger for deres egen medlemsstat, ikke tage højde for alle tværnationale eksternaliteter. Medlemsstaterne har siden krisens start overvejet en byrdefordelingsmekanisme til at minimere den overordnede tabte sociale velfærd i disse situationer⁸. En fælles afviklingsmekanisme er bedre egnet end et netværk til at garantere, at byrdeoverførsler kan gennemføres, hvilket er en vigtig forudsætning for, at en byrdefordelingsaftale kan fungere. Den vil også garantere, at den optimale afviklingsløsning kan gennemføres eksternt, hvilket giver mulighed for forudgående aftale om en byrdefordelingsregel, der allokerer omkostningerne ved afviklinger ud fra rimelige og afbalancerede kriterier.

⁸ Se Rådets konklusioner af 9. oktober 2007 om forbedring af ordningerne for finansiel stabilitet i EU.
http://www.consilium.europa.eu/ueDocs/cms_Data/docs/pressData/en/ecofin/96351.pdf.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

3.1. Retsgrundlag

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 114 i TEUF, i henhold til hvilken der kan vedtages foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af nationale bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

Forslaget søger at bevare det indre markeds integritet og forbedre dets funktionsmåde. Ensartet anvendelse af fælles afviklingsregler kombineret med adgang til en fælles europæisk afviklingsfond med en central myndighed vil få Unionens bankmarkeder på ret køl igen, fjerne hindringer for den frie udøvelse af de grundlæggende friheder og forebygge væsentlig konkurrenceforvridning i det mindste i de medlemsstater, der deler tilsynet med kreditinstitutter på europæisk plan.

Selv om direktiv [...] medfører omfattende harmonisering, giver det stadig medlemsstaterne mulighed for fleksibilitet, hvilket betyder, at der fortsat kan være en høj grad af fragmentering i det indre marked. Den fælles afviklingsmekanisme opretter i stedet en integreret beslutningsstruktur, der afpasser afvikling under den fælles afviklingsmekanisme med tilsyn under den fælles tilsynsmekanisme, for at fjerne den konkurrencemæssige ulempe, bankerne i de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, oplever sammenlignet med banker i medlemsstater, der ikke deltager, på grund af manglen på et centraliseret system, der kan tage sig af nødlidende banker. For at alle deltagende medlemsstater kan have fuldstændig tillid til bankafviklingsprocessens kvalitet og upartiskhed, især med henblik på konsekvenserne for lokaløkonomien, vil beslutningerne blive udarbejdet og overvåget centralt af en fælles afviklingsinstans, så der sikres sammenhæng og ensartethed, og afviklingsprocessen indledes af Kommissionen. Kommissionen fastsætter også rammerne for de afviklingsværktøjer, der skal anvendes med hensyn til den pågældende enhed, og hvordan Afviklingsfonden skal bruges til at understøtte afviklingsforløbet.

Med henblik på at støtte afviklingsprocessen og gøre den mere effektiv oprettes der ved den foreslåede forordning en fælles bankafviklingsfond. Den foreslåede forordning er direkte anvendelig i alle medlemsstater, men gælder for alle enheder, der overvåges af den fælles tilsynsmekanisme. Det fælles regelsæt, der blev etableret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber⁹, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber¹⁰ og direktiv [...] finder anvendelse på de deltagende medlemsstater, da de anvendes inden for hele det indre marked.

Derfor er artikel 114 i TEUF det rette retsgrundlag.

3.2. Nærhed

I henhold til nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i TEU handler Unionen på de områder, der ikke hører under dens enekompetence, kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på centralt, regionalt eller

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

lokalt plan, men på grund af den påtænkte handlings omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Kun indsats på europæisk plan kan sikre, at nødlidende banker afvikles med minimal afsmitning, og at det sker på ensartet vis efter et fælles regelsæt. Den fælles afviklingsmekanisme vil også bringe betydelige stordriftsfordele og forebygge de negative eksterne virkninger, som rent nationale beslutninger og fonde kan medføre. Væsentlige forskelle mellem afviklingsbeslutninger, der tages på nationalt plan og er underlagt særlige lokale forhold og finansieringsbegrænsninger, kan underminere det indre markeds stabilitet og integritet.

Mens den fælles tilsynsmekanisme sikrer lige vilkår inden for tilsyn af banker og mindsker risikoen for tilbageholdenhed, sikrer den fælles afviklingsmekanisme, at der i tilfælde af en nødlidende bank kan foretages omstrukturering med minimale omkostninger, kreditorerne kan få fair og lige behandling, og finansieringsmidlerne kan hurtigt videregives til de mest produktive brugere i hele det indre marked.

Det er derfor passende, at Unionen fremsætter forslag til de nødvendige lovgivningsmæssige skridt for at oprette en sådan afviklingsordning for banker, der føres tilsyn med via den fælles tilsynsmekanisme. En forordning er det rette juridiske instrument til at undgå uoverensstemmelser i den nationale gennemførelse og for at sikre en ensartet institutionel mekanisme og lige vilkår for alle bankerne i de deltagende medlemsstater.

3.3. Proportionalitet

I medfør af proportionalitetsprincippet må indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå målene i traktaterne.

Banktilsyn og -afvikling i bankunionen skal udøves på samme myndighedsniveau. Hvis det ikke er tilfældet, kan der opstå uenighed mellem den europæiske tilsynsførende myndighed og de nationale afviklingsmyndigheder om, hvordan nødlidende banker skal håndteres, og hvordan deres udgifter skal dækkes. Disse spændinger kan underminere tilsynets og afviklingens effektivitet og forvride konkurrencen mellem medlemsstaterne.

Den seneste tids krise har fremhævet behovet for hurtig og bestemt handling med støtte fra finansierungsordninger på europæisk plan for at undgå, at bankafviklinger udført på nationalt plan får uforholdsmæssige følger for realøkonomien, og for at begrænse usikkerhed og forhindre stormløb på banker og afsmitning inden for det indre marked. Den fælles afviklingsmekanisme vil sørge for, at de samme regler anvendes på samme måde på alle nødlidende banker i de deltagende medlemsstater. Tilstrækkelige finansielle reserver vil lette individuelle bankers problemer, så de ikke medfører tabt tillid til hele banksystemet i den pågældende medlemsstat eller i andre medlemsstater, der af markederne opfattes som udsatte for de samme risici.

Den yderligere retssikkerhed, afpassede incitamenter i bankunionen og de økonomiske fordele ved central og ensartet afvikling betyder, at forslaget overholder proportionalitetsprincippet, og at det ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå målene.

I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til beskyttelse af personoplysninger, frihed til at drive egen virksomhed samt adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, og forordningen skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

4. NÆRMERE REDEGØRELSE FOR FORSLAGET

4.1. En fælles afviklingsmekanisme

4.1.1. Principper, struktur og omfang

Den fælles afviklingsmekanisme skal indeholde beslutningsstrukturer, der er retligt velfunderede og effektive i krisetider. Beslutningsprocessen skal sikre europæiske beslutninger, men også inddrage medlemsstaterne i erkendelse af, at bankafviklinger også påvirker de nationale økonomier.

Den fælles afviklingsmekanisme vil anvende det fælles regelsæt for bankafvikling, som er fastsat i direktivet om bankgenopretning og -afvikling med hensyn til nødlidende banker fra de medlemsstater, der deltager i mekanismen. Den fælles afviklingsmekanisme vil bestå af ensartede regler og procedurer, der skal anvendes af Den Fælles Afviklingsinstans ("Afviklingsinstansen") sammen med Kommissionen og afviklingsmyndighederne i de deltagende medlemsstater.

Europa-Kommissionen vil kun deltage i den fælles afviklingsmekanisme i det omfang, det er nødvendigt for at udføre særlige opgaver, som er fastsat i denne forordning, og i forbindelse med granskning af statsstøtte i henhold til traktaten eller analogt med henblik på anvendelse af de kriterier, der er fastsat for anvendelse af artikel 107 i TEUF.

Imidlertid har den fælles afviklingsmekanisme ikke samme differentierede tilgang som den fælles tilsynsmekanisme for forskellige typer af banker på grund af afviklingsprocessens karakter. I modsætning til tilsyn, som føres dagligt, vil der kun være et antal banker, der er forventeligt nødlidende og under afvikling på et givent tidspunkt. Endvidere er et bredt anvendelsesområde for den fælles afviklingsmekanisme fuldstændig i overensstemmelse med det forhold, at ECB kan overtage det direkte tilsyn med banker, der måtte have problemer, også i forbindelse med mulig afvikling af bankerne. Endelig har krisen vist, at det ikke kun er store internationale banker, der har brug for rammer for afvikling på europæisk plan. Tilstedeværelsen af forskellige afviklingsmyndigheder for banker af forskellig størrelse tyder også på forskellige finansierings- og bagstoppermekanismer, der igen kan forstærke sammenhængen mellem stater og banker og forvride konkurrencen.

4.1.2. Principper for handlinger under den fælles afviklingsmekanisme

For at sikre en objektiv og fair afviklingsproces forbydes enhver forskelsbehandling fra Kommissionen, Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder mod bankerne, deres indskydere, kreditorer eller aktionærer på grund af deres nationalitet eller forretningssted. Afviklinger af grænseoverskridende koncerner styres af en række principper for at sikre lige behandling af koncernens forskellige enheder, så der tages hensyn til de involverede medlemsstaters interesser, således at de omkostninger, kreditorerne pålægges, ikke overstiger omkostningerne ved almindelig insolvensbehandling. Hvis kun dele af en koncern er under afvikling, søger forslaget at sikre, at afviklingsprocessen ikke vil påvirke de andre enheder negativt. Som hovedregel dækkes afviklingsomkostningerne ved bail-in og af banksektoren. Derfor fastsætter forslaget, at Kommissionen, Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder beslutter finansieringsordningen for afviklingen, sådan at anvendelsen af ekstraordinær støtte fra det offentlige minimeres.

4.1.3. Samspil med Kommissionens statsstøttebeføjelser

Inden for den fælles afviklingsmekanisme bevarer Kommissionen sine statsstøttebeføjelser under alle forhold. Det betyder, at når ECB underretter Kommissionen og Afviklingsinstansen om, at en bank eller koncern er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kører afviklingsproceduren i den fælles afviklingsmekanisme i givet fald sideløbende med

statsstøtteproceduren, så den eller de pågældende medlemsstater opfordres til at meddele Kommissionen de påtænkte tiltag, jf. artikel 108 i TEUF. Det kræver, at der startes løbende samarbejde og udveksling af oplysninger mellem Afviklingsinstansen og Kommissionen, så statsstøtteproceduren kan fuldføres. Ydermere vil Kommissionens beslutning under statsstøttereglerne være forudsætningen for, at Kommissionen vedtager en beslutning om at bringe en bank under afvikling. Når der ikke anvendes statsstøtte i forbindelse med Afviklingsfonden, bør kriterierne for anvendelse af artikel 107 i TEUF anvendes analogt som forudsætning for vedtagelse af en beslutning om at bringe en bank under afvikling for at bevare det indre markeds integritet mellem deltagende og ikke-deltagende medlemsstater.

4.1.4. Opgaver og beslutningsstruktur

Den fælles afviklingsmekanisme dækker alle centrale afviklingsopgaver, der er nødvendige for at afvikle nødlidende banker. Disse opgaver omfatter blandt andet tilladelse til at anvende forenklede forpligtelser i forbindelse med kravet om at udarbejde afviklingsplaner, gennemgå afviklingsplaner, vurdere bankernes afviklingsmuligheder, beslutte at bringe en bank under afvikling, udøve afviklingsbeføjelser over for et institut under afvikling og gennemføre afviklingsordninger. Den fælles afviklingsmekanisme dækker også beslutninger om anvendelse af finansiering til afviklinger.

Den fælles afviklingsmekanismes sammensætning sikrer, at dens beslutningsstrukturer er retligt velfunderede og effektive, også i krisetider. De er udformet således, at beslutningerne er på europæisk plan og inddrager medlemsstaterne i erkendelse af, at bankafviklinger også påvirker de nationale økonomier.

Den fælles afviklingsmekanismes beslutningsstrukturer omfatter Den Fælles Afviklingsinstans, de nationale afviklingsmyndigheder i deltagende medlemsstater og Europa-Kommissionen. Opgaverne i den fælles afviklingsmekanisme deles mellem Den Fælles Afviklingsinstans og de nationale afviklingsmyndigheder.

For at sikre den fælles afviklingsmekanismes effektivitet og ansvarlighed og i overensstemmelse med juridiske krav er det Europa-Kommissionen, der som EU-institution har beføjelse til at indlede afvikling af en bank med udgangspunkt i en anbefaling fra Afviklingsinstansen eller på eget initiativ. Hvis Kommissionen indleder en afviklingsprocedure, vil den også bestemme rammerne for de afviklingsværktøjer, der skal anvendes i hvert tilfælde, og brugen af Afviklingsfonden. Den Fælles Afviklingsinstans træffer alle andre beslutninger i henhold til forordningen om den fælles afviklingsmekanisme og retter dem til de nationale afviklingsmyndigheder, så de kan gennemføres på nationalt plan i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning om den fælles afviklingsmekanisme og direktiv [...]. Afviklingsinstansen overvåger, hvordan de nationale afviklingsmyndigheder udfører dens beslutninger på nationalt plan, og i tilfælde af manglende overholdelse kan den rette beslutninger direkte til bankerne.

4.1.5. Beslutningstagning

I henhold til det fælles regelsæt i direktiv [...] vil en bank blive anbragt under afvikling, når den er nødlidende eller forventeligt nødlidende, når ingen ordninger i den private sektor kan afværge konkurs, og når afvikling er i samfundets interesse, fordi banken er systemisk, så dens konkurs ville skade den finansielle stabilitet. Formålet med afvikling er at fortsætte bankens centrale funktioner, beskytte den finansielle stabilitet, minimere brugen af skatteydernes penge og beskytte indskyderne.

Afvikling udløses efter en proces, der sikrer en begrundet og upartisk beslutning vedrørende enhver nødlidende bank:

- Som tilsynsmyndighed underretter ECB Kommissionen, Afviklingsinstansen og de relevante nationale myndigheder og ministerier om, at en bank er nødlidende.
- Afviklingsinstansen vurderer, om situationen udgør en systemisk trussel, og om der kan findes en løsning i den private sektor.
- Hvis det ikke er tilfældet, anbefaler Afviklingsinstansen Kommissionen at indlede afvikling.
- Kommissionen beslutter at indlede afvikling og informerer Afviklingsinstansen om rammerne for anvendelse af afviklingsværktøjerne og anvendelse af Afviklingsfonden til at understøtte afviklingen. Ved en beslutning rettet til de nationale afviklingsmyndigheder vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsplan, der fastsætter afviklingsværktøjerne, -handlingerne og -finansieringsforanstaltningerne, og pålægger de relevante nationale afviklingsmyndigheder at gennemføre afviklingsforanstaltningerne.
- De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører de afviklingsforanstaltninger, som Afviklingsinstansen har vedtaget, i overensstemmelse med national lovgivning. Hvis de nationale afviklingsmyndigheder ikke efterkommer Afviklingsinstansens beslutninger, har Afviklingsinstansen beføjelse til at træde i stedet for de nationale myndigheder og rette visse beslutninger om gennemførelse af afviklingstiltagene direkte til bankerne.

4.1.6. *Ansvarlighed og budget*

Hver enkelt del i den fælles afviklingsmekanisme vil være uafhængig i udførelsen af sine opgaver og vil være underlagt strenge ansvarlighedsbestemmelser for at sikre, at den bruger sine beføjelser korrekt og upartisk inden for de rammer, der er fastsat ved denne forordning og direktiv [...]. Afviklingsinstansen vil derfor være ansvarlig over for Europa-Parlamentet og Rådet for alle beslutninger, der tages ud fra dette forslag. De deltagende medlemsstaters nationale parlamenter informeres også om Afviklingsinstansens aktiviteter. Afviklingsinstansen skal besvare alle bemærkninger eller spørgsmål, de nationale parlamenter i de deltagende medlemsstater retter til den. Den fælles afviklingsmekanismes budget, der omfatter Den Fælles Afviklingsfond, indgår ikke i EU-budgettet. Udgifter i forbindelse med den fælles afviklingsmekanismes opgaver og brugen af Afviklingsfonden finansieres af bidrag fra banksektoren.

4.1.7. *Forhold til ikke-deltagende medlemsstater*

Direktiv [...] opretter afviklingskollegier blandt nationale afviklingsmyndigheder, der skal tage sig af bankkoncerner, så der sikres passende og lige deltagelse fra afviklingsmyndighederne i alle medlemsstater, hvor banken driver virksomhed. EBA har en mæglerrolle, når hjemlandets og værtslandets afviklingsmyndigheder ikke er enige om udarbejdelsen af afviklingsplanerne og selve afviklingen. For enheder og koncerner, der kun opererer i medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, erstatter mekanismen de afviklingskollegier, der er fastsat i direktiv [...] om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber. I stedet deltager repræsentanter fra nationale afviklingsmyndigheder i Afviklingsinstansen.

For banker, der er etableret i ikke-deltagende medlemsstater som defineret i SSM-forordningen, finder direktiv [...] stadig fuld anvendelse. Også samspillet mellem den fælles afviklingsmekanisme og de nationale afviklingsmyndigheder i ikke-deltagende medlemsstater vil stadig være underlagt direktiv [...] fuldt ud. Bestemmelser om samspillet mellem forskellige afviklingsfonde (gensidiggørelse og frivillig låntagning og långivning) finder også fuld anvendelse mellem Den Fælles Afviklingsfond og nationale afviklingsmyndigheder i ikke-deltagende medlemsstater. Forslaget præciserer også, at EBA's rolle i henhold til direktiv

[...] og EBA-forordningen, herunder dens mæglingbeføjelser, vil finde fuld anvendelse på Afviklingsinstansen.

Derudover tager forslaget højde for situationen i banker, der er etableret i medlemsstater, der ikke deltager i den fælles afviklingsmekanisme, på tre måder.

For det første fastsætter forslaget princippet om forbud mod forskelsbehandling, således at ingen af komponenterne i den fælles afviklingsmekanisme må diskriminere mod kreditinstitutter, indskydere, investorer eller andre kreditorer på grundlag af deres nationalitet eller forretningssted.

For det andet bestemmer forslaget, at i tilfælde, hvor en koncern omfatter kreditinstitutter, der er etableret i en deltagende medlemsstat og i en ikke-deltagende medlemsstat, erstatter Afviklingsinstansen de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder i afviklingskollegierne, der er fastsat ved direktiv [...].

For det tredje vil ikke-deltagende medlemsstater altid have mulighed for at slutte sig til den fælles tilsynsmekanisme og dermed sikre, at banker etableret på deres område er underlagt den fælles afviklingsmekanisme.

4.1.8. Forhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...] af [...] om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber

Inden for den fælles afviklingsmekanisme anvendes regelsættet i direktiv [...] om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber på de deltagende medlemsstater, da regelsættet anvendes inden for hele det indre marked. Der kan kun gøres undtagelser herfra, når denne forordnings procedurer eller bestemmelser træder i stedet for de relevante bestemmelser i direktiv [...] (f.eks. bestemmelser om grænseoverskridende kollegier, der afløses af beslutningstagningen i den fælles afviklingsmekanisme).

Forslaget om den fælles afviklingsmekanisme indeholder visse bestemmelser, der er i stil med direktiv [...], da Afviklingsinstansen og Kommissionen skal basere deres handlinger på umiddelbar anvendelig EU-ret. Andre af forslagets bestemmelser henviser specifikt til Kommissionens forslag til direktiv [...]. Nogle af disse bestemmelser blev ændret ved den betænkning, Europa-Parlamentets ECON-udvalg vedtog i maj, og ved Rådets generelle indstilling af 26. juni. SRM-forordningen skal i sidste ende stemme helt overens med det, Europa-Parlamentet og Rådet blev enige om i forbindelse med direktiv [...]. Dette forslag henviser til Rådets generelle indstilling som det seneste tilgængelige dokument. Da forhandlingerne mellem Europa-Parlamentet og Rådet stadig står på, og direktivet endnu ikke er færdigt, er det Kommissionens hensigt at udskifte de grundlæggende bestemmelser med det endelige resultat af medlovgivernes forhandlinger om direktiv [...].

For visse aspekter, der allerede er dækket af direktiv [...], er det nødvendigt med yderligere tilpasning, for at en fælles afviklingsmekanisme med en fælles bankafviklingsfond kan fungere korrekt. For det første bør prioritetsordenen for fordringer være fuldstændig harmoniseret i forbindelse med afvikling ud fra princippet om indskyderpræference. Hensigten med artikel 15 er at harmonisere prioritetsordenen for fordringer ved afviklinger ud fra princippet om indskyderpræference. Kommissionen mener, at en sådan harmonisering er nødvendig for alle enheder, der er underlagt direktiv [...], for at sikre lige vilkår i det indre marked. For det andet skal råderummet for anvendelse af bail-in i en fælles afviklingsmekanisme afgrænses nøje og være underlagt de samme betingelser for alle banker. Derfor indeholder forslagets artikel 24 en yderligere nøje afgrænsning baseret på Rådets generelle indstilling af 26. juni 2013 og udelukker i den sammenhæng anvendelse af undtagelserne i direktiv [...] (især undtagelsen om beregning af grænsen for bail-in).

4.2. Afviklingsinstansen

4.2.1. Forvaltning

For at sikre en effektiv og ansvarlig beslutningsproces for afviklinger indeholder Afviklingsinstansens struktur- og driftsregler bestemmelser om passende deltagelse fra alle direkte berørte medlemsstater. Afviklingsinstansen består af den administrerende direktør, den administrerende vicedirektør, de af Kommissionen og ECB udpegede repræsentanter og de medlemmer, hver medlemsstat har udpeget til at repræsentere de nationale afviklingsmyndigheder. Afviklingsinstansen vil med en administrerende direktør som formand afholde to typer møder: plenarmøder og eksekutivmøder. Afviklingsinstansen kan invitere observatører til møderne.

På plenarmøderne træffer Afviklingsinstansen alle beslutninger, der har generel karakter. På eksekutivmøderne træffer Afviklingsinstansen beslutninger vedrørende individuelle enheder eller bankkoncerner. Sådanne beslutninger omfatter bl.a. afviklingsplanlægning, beføjelser til tidlig indgriben og beslutninger om afviklingsordninger, herunder brugen af Afviklingsfonden til finansiering af afviklingsprocessen, og instrukser til den nationale afviklingsmyndighed om, hvordan afviklingsbeslutningerne skal gennemføres.

I eksekutivmøderne deltager den administrerende direktør, den administrerende vicedirektør og de af Kommissionen og ECB udpegede repræsentanter.

Afhængigt af de banker eller koncerner, der skal afvikles i det konkrete tilfælde, vil Afviklingsinstansen ud over den administrerende direktør, den administrerende vicedirektør og de af Kommissionen og ECB udpegede repræsentanter også indkalde medlemmer, der er udpeget af de relevante nationale afviklingsmyndigheder, til sine eksekutivmøder. I tilfælde af afvikling af grænseoverskridende bankkoncerner vil både de medlemmer, der er udpeget af den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden på koncernniveau befinder sig, og de medlemmer, der er udpeget af de medlemsstater, hvor datterselskaber eller enheder omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag, er etableret, derfor deltage i møderne og beslutningsprocessen. De afstemningsregler, der gælder for Afviklingsinstansen, tager højde for behovet for at tage hensyn til alle de medlemsstater, der berøres af en afviklingsbeslutning. Ingen deltagere i drøftelserne har vetoret.

I lyset af medlemsstaternes suveræne ret til at fastlægge nationale budgetter bestemmer forslaget udtrykkeligt, at den fælles afviklingsmekanisme ikke kan kræve, at medlemsstaterne yder ekstraordinær offentlig støtte til en enhed under afvikling. Endvidere kan de medlemmer, der er udpeget af de relevante nationale afviklingsmyndigheder, med henblik på at tage højde for alle eventuelle konsekvenser for medlemsstaternes budgetter, ved Afviklingsinstansens eksekutivmøder anmode om en ekstra drøftelse, hvor sådanne potentielle konsekvenser tages op.

4.2.2. Beføjelser

Afviklingsinstansen samler de oplysninger, ECB og de nationale afviklingsmyndigheder har om den finansielle sundhed i bankerne under deres jurisdiktion. Sammenlignet med et netværk af nationale myndigheder, der opererer inden for nationale mandater, giver denne ordning bedre mulighed for at vurdere de omstændigheder, der kan gøre det nødvendigt at bringe en bank under afvikling og undgå afsmitning på tværs af grænser. Forslaget bygger på rammerne i BRRD og giver Afviklingsinstansen beføjelser til straks at gribe ind, hvis en banks eller en koncerns finansielle situation bliver værre.

Afviklingsinstansen har beføjelser til at afgøre, hvornår Kommissionen bør anbefales at bringe en bank eller koncern under afvikling. Når Kommissionen har afgjort, at betingelserne

er opfyldt, og den bringer en bank under afvikling, beslutter Afviklingsinstansen inden for de af Kommissionen fastsatte rammer detaljerne vedrørende de afviklingsværktøjer, der skal anvendes, og hvordan Afviklingsfondens ressourcer skal allokeres. Sådanne beføjelser gør det muligt for Afviklingsinstansen at vælge og anvende afviklingsværktøjerne, -reglerne og -procedurerne på ensartet måde. For eksempel vil det i tilfælde, hvor banker opererer på tværs af grænser, føre til fjernelsen af aktuelle uoverensstemmelser i medlemsstaternes regler og fremgangsmåder og også af de negative følger, de har for Unionens bankmarkeders funktion.

Et sådant direkte ansvar for Afviklingsinstansen vil sikre lige behandling af banker i alle deltagende medlemsstater samt forudsigelighed af og tillid til gennemførelsen af det fælles regelsæt om bankafvikling. Det vil øge retssikkerheden og bevare finansielle aktivers værdi bedre, idet unødvendige afbrydelser i pengestrømmene forebygges. Det vil også sikre, at nødlidende institutters aktiver bruges mest produktivt til at minimere tabene for kreditorer i alle deltagende medlemsstater og ikke ud fra individuelle medlemsstaters interesser.

Afviklingsinstansen sørger for, at afviklingsbeslutningerne gennemføres korrekt af de nationale afviklingsmyndigheder i overensstemmelse med national lovgivning. I det øjemed har Afviklingsinstansen beføjelse til at overvåge og vurdere de nationale myndigheders gennemførelse ved, hvor det er nødvendigt, at indhente oplysninger direkte fra bankerne eller ved at udføre undersøgelser eller inspektioner på stedet. Hvis en national myndighed ikke gennemfører en afviklingsbeslutning i overensstemmelse med den aftalte afviklingsordning, kan Afviklingsinstansen rette visse beslutninger direkte til den pågældende bank med påbud om, at de nødvendige handlinger for gennemførelsen af afviklingsbeslutningen foretages.

4.2.3. Europæisk og internationalt samarbejde

Afviklingsinstansen vil med henblik på at varetage sine opgaver samarbejde med ECB og de andre myndigheder, der har beføjelse til at føre tilsyn med kreditinstitutter i den fælles tilsynsmekanisme, og med andre myndigheder, der indgår i Det Europæiske Finanstilsynssystem. Afviklingsinstansen vil også arbejde tæt sammen med de nationale afviklingsmyndigheder, da de spiller en central rolle i at udarbejde og gennemføre afviklingsforanstaltningerne.

Da mange kreditinstitutter ikke opererer udelukkende i Unionen, men internationalt, vil Afviklingsinstansen have enekompetence til at indgå ikke-bindende samarbejdsaftaler med tredjelandsmyndigheder på vegne af de deltagende medlemsstaters nationale myndigheder.

4.3. Den Fælles Bankafviklingsfond

4.3.1. Principper, oprettelse og opgaver

Det underliggende princip for Afviklingsinstansens handlinger er, at alle tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med brugen af afviklingsværktøjerne først skal bæres af aktionærene og kreditorerne i instituttet under afvikling og i sidste ende, hvis det er nødvendigt, af finanssektoren. Selv hvis omkostningerne ved omstrukturering af et institut allokeres til deres interne ressourcer, skal der være en mekanisme, der gør instituttet (enten i dets oprindelige form, gennem en brobank eller som et porteføljeadministrationsselskab – dårlig bank) i stand til fortsat at operere. Det er derfor vigtigt, at der oprettes en bankafviklingsfond, der sikrer effektivitet i afviklingshandlingerne, f.eks. ved at yde kortsigtet finansiering til et institut under afvikling eller garantier til mulige købere af et institut under afvikling.

Hovedformålet med Den Fælles Bankafviklingsfond er at sikre finansiel stabilitet snarere end at dække tab eller skaffe kapital til et institut under afvikling. Afviklingsfonden bør ikke anses for at være en redningsfond. Der kan dog være ekstraordinære omstændigheder, efter at der er gjort tilstrækkelig brug af de interne ressourcer (mindst 8 % af passiverne og

kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling), hvor hovedformålet ikke kan opfyldes uden at tillade Afviklingsfonden at dække tab eller fremskaffe kapital. Det er kun i sådanne tilfælde, at Afviklingsfonden kan optræde som bagstopper for de private ressourcer.

Den primære begrundelse for oprettelsen af Den Fælles Bankafviklingsfond er, at enhver finansiell støtte til en bankafvikling i integrerede markeder forbedrer andre bankers finansielle stabilitet og sundhed, ikke kun i den pågældende medlemsstat, men også i andre medlemsstater. Da banker i alle deltagende medlemsstater indirekte nyder godt af sådan støtte, bør bidrag til at finansiere støtten ikke være begrænset til bankerne i én medlemsstat.

Med hensyn til effektivitet udgør Afviklingsfondens evne til at samle ressourcer fra alle banker i euroområdet en langt mere effektiv stødpude mod bankkriser, hvor tab er ulige koncentreret i nogle medlemsstater, og fungerer på den måde som en forsikringsmekanisme for hele euroområdet. Den seneste tids krise har vist, at der opstod tab på forskellige måder i medlemsstaterne.

Da tab fra fremtidige chok i banksektoren sandsynligvis vil være koncentreret på et bestemt tidspunkt i nogle medlemsstater, vil en fælles europæisk privat bagstoppermekanisme i modsætning til individuelle nationale bagstopperordninger være mere effektiv til at afbøde sådanne chok gennem ex ante-bidrag og, i ekstreme situationer, ex post-bidrag fra banksektoren i hele euroområdet. Derfor vil Afviklingsfonden ved at samle ressourcer på europæisk plan have større slagkraft og forbedre banksystemets modstanddygtighed. Samtidig vil en jævn fordeling af ex post-bidrag fra banker i alle deltagende medlemsstater mindske niveauet af sådanne bidrag for hver bank og dermed begrænse bidragenes eventuelle procykliske virkninger.

Endvidere kan en mekanisme, hvor tab dækkes ud over nationale grænser, bryde den onde cirkel af gensidig afhængighed mellem bankkrisen i en given medlemsstat og det offentlige finansielle situation. Den nuværende byrde for visse medlemsstater ville have været lettet, hvis der siden krisens start havde været en fælles bankafviklingsfond.

Derudover vil en fælles afviklingsfond med evne til at samle ressourcer fra banksektoren i alle deltagende medlemsstater have et større bidragsgrundlag og følgelig et bedre omdømme, der vil gøre Afviklingsinstansen i stand til om nødvendigt at låne mere på markedet med lavere omkostninger. En større evne til at opnå finansiering eksternt på markedet vil gøre Afviklingsfonden mindre afhængig af offentlige midler i tilfælde af ekstreme tab, hvilket igen kan bidrage til at bryde forbindelsen mellem stater og banker og beskytte skatteydere mod omkostningerne ved afvikling.

Endelig kræver korrekt tilpasning af incitamenter i alle bankunionens institutter også en fælles fond. Hvis midlerne til dækning af afviklingsomkostningerne ud over de omkostninger, der dækkes af aktionærer og kreditorer, især i tilfælde med grænseoverskridende bankkoncerner, skulle hentes i nationale fonde, ville ikke blot den fælles afviklingsmekanisme, men også den fælles tilsynsmekanisme blive mindre effektiv.

Oprettelsen af en fælles afviklingsmekanisme kræver, at Afviklingsinstansen har hurtig og effektiv adgang til en fælles bankafviklingsfond. Afviklingsfonden udgør en privat ekstern beskyttelsesmekanisme, der kan yde finansiering på mellemlang og lang sigt, så brug af offentlige midler til at afvikle banker undgås eller minimeres. Det gør også afviklingsprocessen mere effektiv ved at forhindre koordineringsproblemer, som opstår, når der anvendes nationale fonde, især i tilfælde med grænseoverskridende koncerner.

4.3.2. *Finansiering af Afviklingsfonden*

For at sikre tilstrækkelig finansiering, undgå den procyklikalitet, der kendetegner pay-as-you-go-ordninger, og minimere behovet for at anmode om ekstern finansiell støtte behøver

Afviklingsfonden ressourcer, der er umiddelbart tilgængelige. Derfor bør Afviklingsfondens målstørrelse være mindst 1 % af de dækkede indskud i de deltagende medlemsstaters bankssystemer, hvilket burde være tilstrækkeligt til at sikre en velordnet afvikling i fremtidige kriser, forudsat at kreditorerne er underlagt bail-in for mindst op til 8 % af passiverne og kapitalgrundlaget i alt i instituttet under afvikling.

Baseret på bankdata fra 2011 og et skøn over beløbet i dækkede indskud i euroområdet ville bankerne ville målniveauet på 1 % for Den Fælles Bankafviklingsfond svare til ca. 55 mia. EUR. Afviklingsfondens målstørrelse i absolutte beløb (EUR) vil forblive dynamisk og automatisk øges, når banksektoren vokser.

Der forventes en overgangsperiode på 10 år, før Afviklingsfonden når sit fulde målniveau. Overgangsperioden kan udvides til 14 år, hvis Afviklingsfonden foretager udbetalinger, der overstiger halvdelen af dens målstørrelse. Hvis der ingen udbetalinger foretages fra Afviklingsfonden i den første opstartsfasen, vil banksektoren årligt bidrage ca. en tiendedel af målstørrelsen, hvilket i absolutte tal er omkring 5,5 mia. EUR.

Efter den første fase, hvor Afviklingsfonden opbygges, vil bankerne skulle yde ekstra bidrag, hvis deres bidragsgrundlag vokser, eller der foretages udbetalinger fra Afviklingsfonden. Hvis Afviklingsfondens finansielle midler falder til halvdelen af dens målstørrelse, vil bankerne skulle yde et årligt minimumsbidrag på mindst en femtedel af de samlede passiver (ekskl. det lovbestemte kapitalgrundlag og dækkede indskud) i alle banker i de medlemsstater, der deltager i den fælles afviklingsmekanisme.

Bidragene vil blive beregnet i overensstemmelse med BRRD på grundlag af bankens passiver, ekskl. kapitalgrundlag og dækkede indskud, og justeret efter deres risikoprofil. Det betyder, at banker, der finansieres næsten udelukkende gennem indskud, i praksis vil have meget lave bidrag. Disse banker vil naturligvis bidrage til nationale indskudsgarantiordninger.

Der er fastsat bestemmelser om garantier for at undgå, at opkrævning af bidrag skader sunde institutters finansielle stabilitet, i form af midlertidig fritagelse fra forpligtelsen til at betale ex post-bidrag.

Hvis ex ante-bidragene ikke er tilstrækkelige og ex post-bidragene ikke umiddelbart tilgængelige, kan der være behov for yderligere finansielle reserver, især i overgangsfasen, for at sikre, at bankernes systemiske funktioner fortsætter i hele omstruktureringsprocessen. Afviklingsfonden vil være i stand til at indgå kontrakter om låntagning eller andre former for støtte til Afviklingsfonden fra finansieringsinstitutter eller andre tredjeparter, hvis det er nødvendigt for at finansiere afviklingen (herunder fra offentlige midler). Denne støtte tilbagebetales i princippet af instituttet under afvikling. Hvis det imidlertid ikke er muligt, bestemmer forordningen, at tabene allokeres til alle de banker, der er underlagt mekanismen ved ex post-bidrag. Det sikrer, at enhver brug af offentlige midler er neutral på mellemlang sigt.

For at undgå at stille medlemsstater, der har iværksat en afviklingsfond ved dette forslags ikrafttrædelsesdato, ugunstigt, er det efter forordningen overladt til de pågældende medlemsstater at beslutte, hvordan de eksisterende nationale afviklingsfonde skal bruges med henblik på at opfylde bankernes forpligtelser i henhold til denne forordning.

4.3.3. Indskudsgarantiordningers rolle som led i afviklinger

Når en bank afvikles, dækker den nationale indskudsgarantiordning, som en bank under afvikling er medlem af, tab af samme omfang som de tab, den ville have lidt, hvis banken var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, dog højst for et beløb svarende til de dækkede indskud. Denne rolle er allerede fuldt ud fastlagt ved direktiv [...].

Ydermere påvirker den fælles afviklingsmekanisme ikke institutsikringsordninger og andre koncerninterne finansstøttemekanismer, som visse kreditinstitutkoncerner har oprettet. Den fælles afviklingsmekanisme griber kun ind, når sådanne løsninger fra den private sektor ikke kan håndtere en nødlidende bank.

4.3.4. Afviklingsfondens rolle i afviklinger af koncerner, der omfatter institutter uden for den fælles afviklingsmekanisme

Med hensyn til afviklinger af koncerner, der både omfatter institutter underlagt den fælles afviklingsmekanisme, og institutter uden for mekanismen, vil Afviklingsfondens bidrag svare til de dele af koncernen, der er underlagt den fælles afviklingsmekanisme, mens de nationale finansieringsordninger uden for den fælles afviklingsmekanisme vil dække resten.

For at styrke afviklingsfinansieringen i hele det indre marked kan Afviklingsfonden ifølge forslaget låne fra eller til andre ordninger for afviklingsfinansiering på frivillig basis. Det vil gøre det muligt for Afviklingsfonden at foretage betydelige udbetalinger, der ikke er dækket af ex ante- og ex post-bidrag. Det vil også understøtte ordninger til afviklingsfinansiering i medlemsstater uden for den fælles afviklingsmekanisme.

4.3.5. Udskiftning af nationale afviklingsfinansieringsordninger

Da Afviklingsfonden erstatter de deltagende medlemsstaters nationale ordninger for afviklingsfinansiering, kan medlemsstater, der allerede har oprettet nationale ordninger for afviklingsfinansiering ved denne forordnings ikrafttræden, bestemme, hvordan sådanne ordninger skal bruges i henhold til deres nationale lovgivning. Medlemsstaterne kan også bestemme, at de nationale ordninger for afviklingsfinansiering skal betale bidrag til Afviklingsfonden på vegne af deres banker, indtil ordningerne er helt udtømt.

5. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Afviklingsinstansen finansieres fuldstændigt af bidrag fra finansieringsinstitutterne. Der kan dog være mindre virkninger for Unionens budget i Afviklingsinstansens startfase. De nærmere oplysninger findes i den vedlagte finansieringsoversigt.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles bankafviklingsfond og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹¹,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹²,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) Et bedre integreret indre marked for banktjenesteydelser er afgørende for at fremme økonomisk genopretning i Unionen. Den nuværende finansielle og økonomiske krise har vist, at det indre markedes funktionsmåde for dette områdes vedkommende er truet, og at der er en stigende risiko for finansiell fragmentering. Interbankmarkederne er blevet mindre likvide, og bankaktiviteterne på tværs af grænserne aftager som følge af frygt for afsmitning, mangel på tillid til andre nationale banksystemer og medlemsstaternes evne til at understøtte banker.
- (2) Forskelle mellem de forskellige medlemsstaters nationale afviklingsregler og den dertil hørende administrative praksis samt manglen på en fælles beslutningstagningsproces på EU-plan vedrørende afvikling af grænseoverskridende banker bidrager til denne manglende tillid og ustabile markeder, idet de ikke sørger for sikkerhed og forudsigelighed med hensyn til de mulige resultater af, at en bank bliver nødlidende. Der er risiko for, at afviklingsbeslutninger, der udelukkende er truffet på nationalt plan, fører til konkurrenceforvriddning og i sidste ende undergraver det indre marked.
- (3) Det gælder navnlig, at medlemsstaternes forskellige praksis med hensyn til behandling af kreditorer i banker under afvikling og redning af nødlidende banker har konsekvenser for opfattelsen af bankernes finansielle sundhed og solvens samt kreditrisikoen ved disse. Dette undergraver offentlighedens tillid til banksektoren og hindrer udøvelsen af retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser i det

¹¹ EUT C af [...], s. [...].

¹² EUT C af [...], s. [...].

indre marked, fordi finansieringsomkostningerne ville være lavere, hvis der ikke var sådanne forskelle i medlemsstaternes praksis.

- (4) Forskelle mellem de forskellige medlemsstaters nationale afviklingsregler og den dertil hørende administrative praksis kan medføre, at banker og kunder har større låneomkostninger blot på grund af deres etableringssted og uanset deres reelle kreditværdighed. Desuden skal bankkunder i nogle medlemsstater betale højere lånerenter end bankkunder i andre medlemsstater uanset deres egen kreditværdighed.
- (5) Det indre marked vil fortsætte med at være fragmenteret, så længe afviklingsregler, praksis og byrdefordelingsmetoder er nationale, og så længe de finansielle midler til finansiering af afvikling tilvejebringes og bruges på nationalt plan. Dertil kommer, at der er stærke incitamenter for de nationale tilsynsmyndigheder til at minimere bankkrisers potentielle konsekvenser for deres nationale økonomi ved at træffe unilaterale foranstaltninger til at "ring-fence" bankaktiviteter, f.eks. ved at begrænse koncerninterne overførsler og udlån eller ved at foreskrive større likviditet og kapitalkrav i deres jurisdiktioner for filialer af potentielt nødlidende moderselskaber. Det begrænser bankernes aktiviteter på tværs af grænserne og skaber dermed hindringer for udøvelsen af de grundlæggende friheder og forvrider konkurrencen i det indre marked.
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...] ¹³ har i et vist omfang harmoniseret bankafviklingsreglerne og foreskriver, at bankafviklingsmyndighederne skal samarbejde, når de tager sig af nødlidende grænseoverskridende banker. Den harmonisering, direktiv [...] indebærer, er imidlertid ikke fuldstændig, og beslutningsprocessen er ikke centraliseret. Direktiv [...] foreskriver i det væsentlige fælles afviklingsværktøjer og –beføjelser, som de enkelte medlemsstaters nationale myndigheder råder over, men giver de nationale myndigheder en skønsmargen med hensyn til anvendelsen af værktøjerne og brugen af nationale finansieringsordninger til støtte for afviklingsprocedurer. Direktiv [...] er ikke til hinder for, at medlemsstaterne træffer separate og potentielt inkonsekvente beslutninger vedrørende afvikling af grænseoverskridende koncerner, hvilket kan påvirke de samlede afviklingsomkostninger. Dertil kommer, at eftersom det omhandler nationale finansieringsordninger, mindsker det ikke i tilstrækkelig grad bankernes afhængighed af støtte fra nationale budgetter, og det hindrer ikke, at medlemsstaterne har forskellige tilgange til anvendelsen af finansieringsordningerne.
- (7) For at fuldføre det indre marked for finansielle tjenester er det af afgørende betydning, at man sikrer effektive, ensartede afviklingsbeslutninger vedrørende nødlidende banker i Unionen, herunder vedrørende anvendelsen af finansiering tilvejebragt på EU-plan. I det indre marked kan banker, der bliver nødlidende i en enkelt medlemsstat, påvirke de finansielle markeders stabilitet i hele Unionen. Det er ikke kun de medlemsstater, hvor banker opererer, men samtlige medlemsstater generelt, der har en interesse i at sikre effektive og ensartede afviklingsregler og lige vilkår for finansiering af afvikling i alle medlemsstater for at bevare konkurrencen og forbedre den måde, hvorpå det indre marked fungerer. Banksystemerne i det indre marked er i høj grad indbyrdes forbundne, bankkoncerner er internationale, og bankernes

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF og 82/891/EF, af direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF og 2011/35/EF og af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT C af [...], s. [...]).

udenlandske aktiver udgør en stor andel. Uden en fælles afviklingsmekanisme ville bankkriser i medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme (SSM), have mere negative systemiske virkninger også i ikke-deltagende medlemsstater. Indførelsen af den fælles afviklingsmekanisme vil øge stabiliteten hos bankerne i de deltagende medlemsstater og forebygge, at kriser har afsmittende virkninger i ikke-deltagende medlemsstater, hvilket således vil være til gavn for hele det indre markeds funktionsmåde.

- (8) Efter oprettelsen af den fælles tilsynsmekanisme ved Rådets forordning (EU) nr. .../...¹⁴, ifølge hvilken Den Europæiske Centralbank (ECB) fører et centraliseret tilsyn med banker i de deltagende medlemsstater, er der manglende overensstemmelse mellem EU-tilsynet med sådanne banker og den nationale behandling af de pågældende banker i afviklingsprocedurerne i medfør af direktiv [...].
- (9) Mens banker i medlemsstater uden for den fælles tilsynsmekanisme er omfattet af ordninger, der stemmer overens med hinanden, vedrørende tilsyn, afvikling og sikkerhedsnet, er banker i medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, omfattet af EU-ordninger vedrørende tilsyn, men nationale ordninger vedrørende afvikling og finansielle sikkerhedsnet. Denne manglende overensstemmelse stiller bankerne i de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, konkurrencemæssigt ringere i forhold til bankerne i de øvrige medlemsstater. Eftersom tilsyn og afvikling befinder sig på to forskellige niveauer inden for den fælles tilsynsmekanisme, ville indgreb over for og afvikling af banker i de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, ikke være så hurtige, konsekvente og effektive som for banker i medlemsstaterne uden for den fælles tilsynsmekanisme. Det har negative følger for de pågældende bankers finansieringsomkostninger og stiller dem konkurrencemæssigt ringere, hvilket vil have negative konsekvenser for de medlemsstater, hvor bankerne opererer, og for det indre markeds funktionsmåde generelt set. Derfor er en centraliseret afviklingsmekanisme for alle banker, der opererer i de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, af afgørende betydning for at sikre lige vilkår.
- (10) Fordelingen af afviklingsbeføjelserne mellem det nationale plan og EU-planen bør stemme overens med fordelingen af tilsynsbeføjelserne mellem disse niveauer. Så længe tilsynet forbliver nationalt i en medlemsstat, bør den pågældende medlemsstat fortsat være ansvarlig for de finansielle konsekvenser af, at en bank bliver nødlidende. Den fælles afviklingsmekanisme bør derfor kun omfatte banker og finansieringsinstitutter, som er etableret i medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, og som er underkastet ECB's tilsyn som led i den fælles tilsynsmekanisme. Banker, som er etableret i medlemsstater, der ikke deltager i den fælles tilsynsmekanisme, bør ikke være omfattet af den fælles afviklingsmekanisme. Hvis sådanne medlemsstater blev omfattet af den fælles afviklingsmekanisme, ville det give dem forkerte incitamenter. Det kunne f.eks. ske, at tilsynsmyndigheder i de pågældende medlemsstater blev mere overbærende over for banker inden for deres jurisdiktion, eftersom de ikke ville skulle bære den fulde finansielle risiko, som følge af at de er blevet nødlidende. For at sikre parallelisme i forhold til den fælles tilsynsmekanisme bør de medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, være omfattet af den fælles afviklingsmekanisme. Efterhånden som medlemsstaterne bliver deltagere i den fælles tilsynsmekanisme, bør de automatisk også blive omfattet

¹⁴

Rådets forordning (EU) nr. .../... af om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter.

af den fælles afviklingsmekanisme. Det forventes, at den fælles afviklingsmekanisme i sidste ende kommer til at omfatte hele det indre marked.

- (11) En fælles bankafviklingsfond (i det følgende benævnt "Afviklingsfonden") er et afgørende element, som den fælles afviklingsmekanisme ikke ville kunne fungere korrekt uden. Forskelligartede systemer for national finansiering ville forvride anvendelsen af ensartede bankafviklingsregler i det indre marked. Afviklingsfonden bør være med til at sikre ensartet administrativ praksis i forbindelse med finansieringen af afvikling og til at forhindre, at der opstår hindringer for udøvelsen af grundlæggende friheder eller konkurrenceforvridning i den indre marked på grund af divergerende nationale praksisser. Afviklingsfonden bør finansieres direkte af bankerne og bør således samles på EU-plan, således at afviklingsressourcerne på objektiv vis kan allokere på tværs af medlemsstaterne, hvilket vil øge den finansielle stabilitet og begrænse sammenkoblingen mellem den opfattede finanspolitiske situation hos individuelle medlemsstater og finansieringsomkostningerne for banker og virksomheder, der opererer i de pågældende medlemsstater.
- (12) Det er derfor nødvendigt at vedtage foranstaltninger med henblik på at skabe en fælles afviklingsmekanisme for alle medlemsstater, der deltager i den fælles tilsynsmekanisme, for at det indre marked lettere kan fungere hensigtsmæssigt og stabilt.
- (13) Det kan kun sikres, at en fælles EU-afviklingsmyndighed i de deltagende medlemsstater sørger for en centraliseret anvendelse af bankafviklingsreglerne i direktiv [...], hvis reglerne om indførelsen af en fælles afviklingsmekanisme og dens funktionsmåde finder direkte anvendelse i medlemsstaterne, så man undgår divergerende fortolkninger i de forskellige medlemsstater. Dette bør være til gavn for det indre marked som helhed, fordi det vil bidrage til at sikre fair konkurrence og til at forebygge hindringer for den frie udøvelse af de grundlæggende friheder ikke blot i de deltagende medlemsstater, men også i hele det indre marked.
- (14) Som en pendant til anvendelsesområdet for Rådets forordning (EU) nr. .../... bør en fælles afviklingsmekanisme omfatte alle institutter, som er etableret i de deltagende medlemsstater. Inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme bør det dog være muligt direkte at afvikle ethvert kreditinstitut i en deltagende medlemsstat for at undgå asymmetrier i det indre marked i behandlingen af nødlidende institutter og kreditorer i forbindelse med en afvikling. I det omfang moderselskaber, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag, bør de indgå i den fælles afviklingsmekanismes anvendelsesområde. Skønt ECB ikke vil føre tilsyn med disse institutter på et individuelt grundlag, bliver ECB den eneste tilsynsmyndighed, der har en global opfattelse af, hvilken risiko koncernen som helhed, og dermed indirekte det enkelte medlem, er eksponeret for. En udelukkelse af enheder, der indgår i ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag, fra den fælles afviklingsmekanismes anvendelsesområde ville gøre det umuligt for den fælles afviklingsmekanisme at lægge planer for afviklingen af bankkoncerner og fastlægge en koncernafviklingsstrategi, og afviklingsbeslutninger ville være meget mindre effektive.
- (15) Inden for den fælles afviklingsmekanisme bør beslutninger træffes på det mest hensigtsmæssige niveau.
- (16) Som tilsynsmyndighed inden for den fælles tilsynsmekanisme er ECB bedst placeret til at vurdere, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og om det ikke med rimelighed ser ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den

private sektor eller en tilsynsmyndighed vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende inden for en rimelig tidshorisont. Når Afviklingsinstansen er blevet underrettet af ECB, bør den komme med en anbefaling til Kommissionen. Under hensyntagen til behovet for at afbalancere de forskellige interesser, der gør sig gældende, bør Kommissionen afgøre, om et institut skal bringes under afvikling, og fastlægge klare og detaljerede rammer for afvikling med angivelse af, hvilke afviklingsforanstaltninger Afviklingsinstansen skal træffe. Inden for disse rammer bør Afviklingsinstansen træffe beslutning om en afviklingsordning og give instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder om, hvilke afviklingsværktøjer og -beføjelser der skal bringes i anvendelse på nationalt plan.

- (17) Afviklingsinstansen bør have beføjelse til at træffe beslutninger, navnlig i forbindelse med afviklingsplanlægning, vurdering af afviklingsmuligheder, fjernelse af hindringer for afvikling og forberedelse af afviklingsforanstaltninger. De nationale afviklingsmyndigheder bør bistå Afviklingsinstansen i planlægningen og forberedelsen af afviklingsbeslutninger. Desuden bør de nationale afviklingsmyndigheder være ansvarlige for gennemførelsen af afviklingsbeslutninger, eftersom udøvelsen af afviklingsbeføjelser indebærer anvendelse af national lovgivning.
- (18) Det er af stor betydning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt, at det er de samme regler, der gælder for alle afviklingsforanstaltninger, uanset om de træffes af nationale afviklingsmyndigheder i henhold til direktiv [...] eller træffes inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme. Kommissionen vil vurdere foranstaltningerne på basis af artikel 107 i TEUF. Hvis anvendelsen af afviklingsfinansieringsordninger ikke omfatter statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, i TEUF, bør Kommissionen, for at sikre lige vilkår i det indre marked, vurdere de pågældende foranstaltninger i analogi med artikel 107 i TEUF. Hvis en underretning i henhold til artikel 108 i TEUF ikke er nødvendig, da Afviklingsinstansens forslag til anvendelsen af Afviklingsfonden ikke er statsstøtte, jf. artikel 107 i TEUF, bør Kommissionen for at sikre det indre markeds integritet i forholdet mellem deltagende og ikke-deltagende medlemsstater anvende de relevante statsstøtteregler i henhold til artikel 107 i TEUF analogt, når den vurderer den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden. Afviklingsinstansen bør ikke træffe beslutning om en afviklingsordning, før Kommissionen i analogi med statsstøttereglerne har sikret, at anvendelsen af Afviklingsfonden følger de samme regler som interventioner via nationale finansieringsordninger.
- (19) For at sikre en hurtig og effektiv beslutningsprocedure for afviklinger bør Afviklingsinstansen være et særligt EU-agentur med en særlig struktur, som svarer til dens særlige opgaver, og som ikke følger samme skabelon som de øvrige EU-agenturer. Afviklingsinstansens sammensætning bør sikre, at der tages behørigt hensyn til alle relevante interesser i forbindelse med afviklingsprocedurer. Afviklingsinstansen bør afholde eksekutivmøder og plenarmøder. Deltagerne i eksekutivmøderne bør være den administrerende direktør, den administrerende vicedirektør samt repræsentanter for Kommissionen og ECB. I betragtning af Afviklingsinstansens formål bør den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør udpeges af Rådet efter forslag fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet. Når man på Afviklingsinstansens eksekutivmøde drøfter en afvikling af en bank eller en koncern, der er etableret i kun én deltagende medlemsstat, bør man også indbyde det medlem, der er udpeget af den pågældende medlemsstat, og som repræsenterer den nationale afviklingsmyndighed, til at deltage i mødet og i beslutningstagningen. Når man på Afviklingsinstansens eksekutivmøde drøfter en

grænseoverskridende koncern, bør man også indbyde de medlemmer, der er udpeget af såvel hjemlandet som alle berørte værtslande, og som repræsenterer de relevante nationale afviklingsmyndigheder, til at deltage i mødet og i beslutningstagningen. Hjemlandets myndigheder og værtslandenes myndigheder bør dog have en afbalanceret indflydelse på beslutningen, så værtslandenes myndigheder bør kun have én stemme tilsammen. Afviklingsinstansen kan endvidere indbyde observatører, f.eks. en repræsentant for den europæiske stabilitetsmekanisme og for Eurogruppen, til at deltage i Afviklingsinstansens møder.

- (20) I lyset af Afviklingsinstansens formål og afviklingsmålene, som bl.a. omfatter beskyttelse af offentlige midler, bør Afviklingsinstansen finansieres via bidrag fra institutterne i de deltagende medlemsstater.
- (21) Afviklingsinstansen og, når det er relevant, Kommissionen bør træde i stedet for nationale afviklingsmyndigheder, der er udpeget i henhold til direktiv [...], hvad angår alle aspekter i forbindelse med beslutningstagningen vedrørende afvikling. De nationale afviklingsmyndigheder, der er udpeget i henhold til direktiv [...], bør fortsat varetage aktiviteter vedrørende gennemførelsen af afviklingsordninger, der vedtages af Afviklingsinstansen. For at sikre gennemsigtighed og demokratisk kontrol og for at beskytte EU-institutionernes rettigheder bør Afviklingsinstansen være ansvarlig over for Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår beslutninger, der er truffet på grundlag af forslaget. Ligeledes af hensyn til gennemsigtigheden og den demokratiske kontrol bør de nationale parlamenter have en vis ret til at få oplysninger om Afviklingsinstansens aktiviteter og til at gå i dialog med den.
- (22) I de tilfælde, hvor direktiv [...] giver mulighed for, at de nationale afviklingsmyndigheder anvender forenkledte forpligtelser eller indrømmer fritagelse for forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner, bør der fastlægges en procedure, hvorved Afviklingsinstansen kan tillade anvendelse af sådanne forenkledte forpligtelser.
- (23) For at sikre en ensartet tilgang vedrørende institutter og koncerner bør Afviklingsinstansen have beføjelse til at udarbejde afviklingsplaner for sådanne institutter og koncerner. Afviklingsinstansen bør vurdere institutternes og koncernernes afviklingsmuligheder og træffe foranstaltninger til at fjerne eventuelle hindringer for afviklingen. Afviklingsinstansen bør kræve, at de nationale afviklingsmyndigheder træffer sådanne relevante foranstaltninger til at fjerne hindringer for afviklingen for at sikre konsekvens og muligheden for at afvikle de pågældende institutter.
- (24) Afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling. Afviklingsinstansen bør derfor have beføjelse til at kræve ændringer i institutters eller koncerners opbygning og organisering for at fjerne praktiske hindringer for anvendelsen af afviklingstværktøjer og sikre, at de pågældende enheder kan afvikles. Da alle institutter potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at myndighederne har mulighed for at afvikle et hvilket som helst institut. Af hensyn til friheden til at oprette og drive egen virksomhed, som er sikret ved artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder, bør Afviklingsinstansens skønsmæssige beføjelse begrænses til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af instituttet, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle det. Herudover skal alle foranstaltninger, der træffes med dette mål for øje, være i overensstemmelse med EU-retten. Foranstaltningerne må ikke være direkte eller indirekte diskriminerende på grundlag af nationalitet og bør være begrundet i

tvungende almene hensyn vedrørende den finansielle stabilitet. For at bestemme, om en foranstaltning er truffet ud fra almene hensyn, bør der ses på, om Afviklingsinstansen, idet den handler ud fra almene hensyn, er i stand til at opfylde afviklingsmålene uden at støde på hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer eller udøvelsen af sine beføjelser. Desuden bør en foranstaltning ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå målene.

- (25) Den fælles afviklingsmekanisme bør opbygges på basis af rammerne for direktiv [...] og den fælles tilsynsmekanisme. Afviklingsinstansen bør have beføjelse til at gribe ind på et tidligt stadium i tilfælde, hvor der sker en forværring af et instituts finansielle situation eller solvens. De oplysninger, Afviklingsinstansen modtager fra de nationale afviklingsmyndigheder eller ECB på dette stadium, er af stor betydning for, at den kan bestemme, hvilke foranstaltninger den skal træffe for at forberede afviklingen af det pågældende institut.
- (26) For at sikre en hurtig afviklingsindsats, når det bliver nødvendigt, bør Afviklingsinstansen i samarbejde med den relevante kompetente myndighed eller ECB nøje overvåge de pågældende institutters situation, og hvorvidt institutterne overholder eventuelle foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, som de har truffet.
- (27) For at minimere forstyrrelserne af det finansielle marked og af økonomien bør afviklingsproceduren fuldføres inden for et kort tidsrum. Under hele afviklingsproceduren bør Kommissionen have adgang til alle oplysninger, den måtte finde nødvendige for at træffe en kvalificeret beslutning under afviklingen. Hvis Kommissionen beslutter at bringe et institut under afvikling, bør Afviklingsinstansen straks vedtage en afviklingsordning med nærmere oplysninger om de afviklingsværktøjer og -beføjelser, der skal anvendes, og om anvendelsen af finansieringsordninger.
- (28) Likvidation af et nødlidende institut ved almindelig insolvensbehandling kan bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af væsentlige ydelser og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I så fald kan anvendelsen af afviklingsværktøjer begrundes i almene hensyn. Målene for afvikling bør derfor være at sikre videreførelse af væsentlige finansielle ydelser, opretholde det finansielle systems stabilitet, reducere moralsk hasard ved at sørge for, at man i mindst muligt omfang sætter sit lid til finansiell støtte fra det offentlige til nødlidende institutter, og beskytte indskydere.
- (29) Likvidation af et insolvent institut ved almindelig insolvensbehandling bør dog altid overvejes, inden der eventuelt træffes en beslutning om at videreføre instituttet som en going concern. Et insolvent institut bør videreføres som en going concern af hensyn til den finansielle stabilitet og ved anvendelse af private midler i det omfang, dette er muligt. Dette kan opnås enten gennem salg til eller fusion med en privat køber eller efter en nedskrivning af instituttets passiver eller en konvertering af dets gæld til egenkapital for at foretage en rekapitalisering.
- (30) Når Kommissionen og Afviklingsinstansen udøver afviklingsbeføjelser, bør de sørge for, at aktionærene og kreditorerne kommer til at bære en passende del af tabene, at ledelsen udskiftes, at omkostningerne i forbindelse med instituttets afvikling begrænses mest muligt, og at alle det insolvente instituts kreditorer i samme kategori behandles ens.
- (31) Begrænsningerne af aktionærers og kreditorers rettigheder bør være i overensstemmelse med artikel 52 i chartret om grundlæggende rettigheder.

Afviklingsværktøjerne bør derfor kun anvendes på institutter, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiel stabilitet i almenhedens interesse. Nærmere bestemt bør der anvendes afviklingsværktøjer, når instituttet ikke kan likvideres ved almindelig insolvensbehandling uden at destabilisere det finansielle system og foranstaltningerne er nødvendige for at sikre hurtig overførsel og videreførelse af systemisk vigtige funktioner, og når der ikke er rimelig udsigt til en alternativ privat løsning, f.eks. at de eksisterende aktionærer eller tredjemand foretager en kapitalforøgelse, som er tilstrækkelig til at genoprette instituttets fulde levedygtighed.

- (32) Indgriben i ejendomsrettigheder bør ikke ske i urimeligt omfang. De berørte aktionærer og kreditorer bør derfor ikke lide større tab, end hvis instituttet var blevet likvideret på tidspunktet for beslutningen om afvikling. Hvis en del af aktiverne i et institut under afvikling overføres til en privat køber eller et broinstitut, bør den resterende del af instituttet likvideres ved almindelig insolvensbehandling. For at beskytte eksisterende aktionærer og kreditorer ved likvidationen af instituttet, bør disse have ret til som betaling for deres fordringer at modtage mindst det samme som det, de kunne have forventet, hvis hele instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.
- (33) For at beskytte aktionærers rettigheder og sikre, at kreditorerne ikke modtager mindre end ved almindelig insolvensbehandling, bør der fastlægges klare forpligtelser vedrørende værdiansættelsen af instituttets aktiver og passiver, og der bør afsættes tilstrækkelig tid til at foretage et korrekt skøn af den behandling, de ville have fået, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling. Det bør være muligt at indlede en sådan værdiansættelse allerede i fasen for tidlig indgriben. Inden der træffes en afviklingsforanstaltning, bør der foretages en skønsmæssig vurdering af værdien af instituttets aktiver og passiver og af den behandling, aktionærer og kreditorer ville få ved almindelig insolvensbehandling.
- (34) Det er vigtigt, at tab anerkendes, når instituttet er blevet nødlidende. Det retningsgivende princip for værdiansættelse af nødlidende institutters aktiver og passiver bør være deres markedsværdi på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes, for så vidt markederne fungerer korrekt. Hvis markederne fungerer virkelig dårligt, bør værdiansættelsen baseres på aktivernes og passivernes behørigt dokumenterede langsigtede økonomiske værdi. Afviklingsinstansen bør i hastetilfælde kunne foretage en hurtig foreløbig værdiansættelse af et nødlidende instituts aktiver eller passiver, som bør gælde, indtil der er foretaget en uafhængig værdiansættelse.
- (35) For at sikre, at afviklingsproceduren er objektiv og konsekvent, er det nødvendigt at fastsætte, i hvilken rækkefølge kreditorers usikrede fordringer på et institut under afvikling bør nedskrives eller konverteres. For at begrænse risikoen for, at kreditorer lider større tab, end de ville have gjort ved en almindelig insolvensbehandling, bør den rækkefølge, der skal fastsættes, gælde både ved almindelige insolvensbehandlinger og ved afskrivnings- eller konverteringsproceduren under afvikling. Dette ville samtidig lette prisansættelsen af gæld.
- (36) Kommissionen bør fastlægge rammerne for de afviklingsforanstaltninger, der skal træffes, afhængigt af omstændighederne i sagen, og den bør være i stand til at bestemme, at alle nødvendige afviklingsværktøjer bringes i anvendelse. Inden for disse rammer bør Afviklingsinstansen træffe beslutning om afviklingsordningens nærmere indhold. De relevante afviklingsværktøjer bør omfatte virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet, bail-in-værktøjet og værktøjet til adskillelse af aktiver, således

som det også er foreskrevet i direktiv [...]. Regelsættet bør også gøre det muligt at vurdere, om betingelserne for nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt.

- (37) Virksomhedssalgsværktøjet bør gøre det muligt at sælge instituttet eller dele af dets forretningsaktiviteter til en eller flere købere uden aktionærernes samtykke.
- (38) Værktøjet til adskillelse af aktiver bør sætte myndighederne i stand til at overføre urentable eller værdiforringede aktiver til et særskilt selskab. Dette værktøj bør kun anvendes sammen med andre værktøjer for at undgå, at det nødlidende institut får en uberettiget konkurrencefordel.
- (39) I en effektiv afviklingsordning bør omkostningerne til afvikling af et nødlidende institut i mindst muligt omfang bæres af skatteyderne. En sådan ordning bør desuden sikre, at selv store institutter af systemisk betydning kan afvikles uden at bringe den finansielle stabilitet i fare. Bail-in-værktøjet opfylder dette mål, idet det sørger for, at enhedens aktionærer og kreditorer lider passende tab og bærer en passende del af disse omkostninger. Med henblik herpå bør man i et regelsæt for afvikling medtage lovpligtige gældsnedskrivningsbeføjelser som en yderligere mulighed i samspil med andre afviklingsværktøjer, jf. anbefalingerne fra Rådet for Finansiell Stabilitet.
- (40) For at sikre, at man har det nødvendige råderum til at allokere tab til kreditorer under en række forskellige omstændigheder, bør bail-in-værktøjet kunne anvendes, både når målet er at afvikle det nødlidende institut som en going concern, hvis der er realistisk udsigt til, at instituttets levedygtighed kan genoprettes, og når systemisk vigtige ydelser overføres til et broinstitut, og den resterende del af instituttet indstiller sin virksomhed og likvideres.
- (41) Anvendes bail-in-værktøjet med henblik på at genoprette det nødlidende instituts kapital, så det vil kunne fortsætte sin virksomhed som en going concern, bør afviklingen ved bail-in altid ledsages af udskiftning af ledelsen og efterfølgende omstrukturering af instituttet og dets aktiviteter på en måde, der tager fat på årsagerne til, at det blev nødlidende. Omstruktureringen bør gennemføres ved iværksættelse af en plan for omorganisering af forretningsaktiviteterne.
- (42) Bail-in-værktøjet bør ikke anvendes på fordringer, som er sikret, omfattet af en sikkerhedsstillelse eller på anden måde garanteret. For at sikre, at bail-in-værktøjet er effektivt og formålstjenligt, bør det imidlertid være muligt at anvende det på så bred en vifte af usikrede passiver i et nødlidende institut som muligt. Ikke desto mindre bør visse former for usikrede passiver ikke være omfattet af anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet. Af hensyn til den offentlige orden og effektiv afvikling bør bail-in-værktøjet ikke anvendes på indskud, som er beskyttet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF¹⁵, på forpligtelser over for de ansatte i det nødlidende institut eller på krav fra handelsvirksomheder vedrørende varer og tjenesteydelser, som er nødvendige for instituttets daglige virke.
- (43) Indskydere, hvis indskud er sikret ved en indskudsgarantiordning, bør ikke være omfattet af anvendelsen af bail-in-værktøjet. Indskudsgarantiordningen bidrager imidlertid til finansiering af afviklingen, i det omfang den skulle have holdt indskyderne skadesløse. Udøvelsen af bail-in-beføjelserne forventes at sikre, at indskyderne fortsat har adgang til deres indskud, hvilket er hovedårsagen til

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135 af 31.5.1994, s. 5).

oprettelsen af indskudsgarantiordningerne. Ikke at foreskrive inddragelse af disse ordninger i sådanne tilfælde ville udgøre en urimelig fordel i forhold til de øvrige kreditorer, der ville blive underkastet afviklingsmyndighedens beføjelser.

- (44) For at gennemføre byrdefordelingen mellem aktionærer og efterstillede kreditorer, således som det kræves i henhold til statsstøttere reglerne, bør den fælles afviklingsmekanisme analogt hermed fra denne forordnings anvendelsesdato være i stand til at anvende bail-in-værktøjet.
- (45) For at undgå, at institutterne strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør bail-in-værktøjet mindre effektivt, bør Afviklingsinstansen være i stand til at fastsætte, at institutterne besidder et samlet beløb i kapitalgrundlag, efterstillet gæld og privilegerede forpligtelser, der kan komme i betragtning til bail-in-værktøjet som en procentdel af instituttets samlede passiver, som ikke er kapitalgrundlag som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013¹⁶ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU¹⁷, som institutterne til enhver tid bør ligge inde med.
- (46) Den bedste afviklingsmetode bør vælges afhængigt af sagens omstændigheder, og i det øjemed bør alle de afviklingsværktøjer, der er fastsat i direktiv [...], være til rådighed,
- (47) Ved direktiv [...] har de nationale afviklingsmyndigheder fået beføjelse til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter, eftersom betingelserne for at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter kan overlappe med betingelserne for afvikling, og sådanne tilfælde skal der foretages en vurdering af, om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenterne i sig selv er tilstrækkeligt til at genoprette den pågældende enheds finansielle sundhed, eller om det også er nødvendigt at træffe afviklingsforanstaltninger. Som regel vil dette være tilfældet i forbindelse med afvikling. Kommissionen bør også i denne rolle træde i stedet for de nationale afviklingsmyndigheder og bør derfor have beføjelse til at vurdere, om betingelserne for nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt, og til at beslutte, om det pågældende institut skal bringes under afvikling, hvis kravene vedrørende afvikling også er opfyldt.
- (48) Det bør i alle de deltagende medlemsstater sikres, at afviklingsforanstaltningerne er effektive og ensartede. I det øjemed bør Afviklingsinstansen have beføjelse til i ekstraordinære tilfælde, og hvis en national afviklingsmyndighed ikke har eller ikke i tilstrækkelig grad har anvendt Afviklingsinstansens beslutning til at overføre specifikke rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden person eller til at kræve konvertering af gældsinstrumenter, der indeholder kontraktvilkår for konvertering under visse omstændigheder. Alle foranstaltninger, der er truffet af nationale afviklingsmyndigheder, og som ville hæmme eller påvirke Afviklingsinstansens udøvelse af beføjelser eller opgaver, bør være udelukket.
- (49) For at øge den fælles afviklingsmekanismes effektivitet bør Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed i alle

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

sammenhænge. Når det er relevant, bør Afviklingsinstansen også samarbejde med Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici og andre myndigheder, der indgår i Det Europæiske Finanstilsynssystem. Endvidere bør Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med ECB og de øvrige myndigheder, der har beføjelse til at føre tilsyn med kreditinstitutter inden for rammerne af den fælles tilsynsmekanisme, navnlig vedrørende koncerner, der er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag. For effektivt at forvalte afviklingen af nødlidende banker bør Afviklingsinstansen samarbejde med de nationale myndigheder i alle faser af afviklingen. Samarbejdet med de nationale myndigheder er således ikke blot nødvendigt med henblik på gennemførelsen af afviklingsbeslutninger truffet af Afviklingsinstansen, men også forud for vedtagelsen af en eventuel afviklingsbeslutning i afviklingsplanlægningsfasen eller i fasen for tidlig indgriben.

- (50) Eftersom Afviklingsinstansen træder i stedet for de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder, når der træffes afviklingsbeslutninger, bør Afviklingsinstansen også træde i stedet for de pågældende myndigheder i forbindelse med samarbejdet med ikke-deltagende medlemsstater, i det omfang det drejer sig om afviklingsopgaver. Afviklingsinstansen bør navnlig repræsentere alle myndigheder fra deltagende medlemsstater i afviklingskollegier, der omfatter myndigheder fra ikke-deltagende medlemsstater.
- (51) Da mange institutter ikke blot opererer i Unionen, men også internationalt, skal en effektiv afviklingsmekanisme fastlægge principper for samarbejde med tredjelandes relevante myndigheder. Der bør ydes støtte til tredjelandsmyndigheder i overensstemmelse med de retlige rammer fastsat i artikel 88 i direktiv [...]. I det øjemed bør Afviklingsinstansen, eftersom den bør være den eneste myndighed med beføjelse til at afvikle nødlidende banker i de deltagende medlemsstater, have enekompetence til at indgå ikke-bindende samarbejdsaftaler med de pågældende tredjelandsmyndigheder på vegne af de deltagende medlemsstaters nationale myndigheder.
- (52) Afviklingsinstansen bør have hensigtsmæssige undersøgelsesbeføjelser for at kunne udføre sine opgaver effektivt. Den bør kunne kræve at få alle nødvendige oplysninger, enten direkte eller via nationale afviklingsmyndigheder, og foretage undersøgelser og kontrol på stedet, hvis det er relevant i samarbejde med de kompetente nationale myndigheder. I forbindelse med afvikling bør Afviklingsinstansen kunne foretage kontrol på stedet for effektivt at overvåge de nationale myndigheders gennemførelse og for at sikre, at Kommissionen og Afviklingsinstansen træffer deres beslutninger på grundlag af fuldstændig korrekte oplysninger.
- (53) For at sikre, at Afviklingsinstansen har adgang til alle relevante oplysninger, bør ansatte hos de nationale myndigheder ikke kunne påberåbe sig tavshedspligt for at hindre videregivelse af oplysninger til Afviklingsinstansen.
- (54) For at sikre, at beslutninger, der vedtages inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme, efterkommes, bør der i tilfælde af overtrædelse pålægges sanktioner, der står i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og har en afskrækkende virkning. Afviklingsinstansen bør være berettiget til at give nationale afviklingsmyndigheder instrukser om at pålægge virksomheder bøder eller tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelser i henhold til dens beslutninger. Med henblik på at fastlægge en konsekvent og effektiv

håndhævelsespraksis bør Afviklingsinstansen kunne udarbejde retningslinjer rettet til de nationale afviklingsmyndigheder vedrørende anvendelsen af bøder og tvangsbøder.

- (55) Hvis en national afviklingsmyndighed overtræder reglerne for den fælles afviklingsmekanisme ved ikke at anvende sine beføjelser i medfør af national lovgivning til at efterleve en instruks fra Afviklingsinstansen, kan den pågældende medlemsstat i henhold til retspraksis være pligtig at yde erstatning for skader forvoldt enkeltpersoner, herunder, hvis det er relevant, skader forvoldt enheden eller koncernen, der er under afvikling, eller en kreditor i en del af den pågældende enhed eller koncern i en medlemsstat.
- (56) Der bør fastsættes hensigtsmæssige regler for Afviklingsinstansens budget, udarbejdelsen af budgettet, vedtagelsen af interne regler om proceduren for opstillingen og gennemførelsen af budgettet samt intern og ekstern revision af regnskabet.
- (57) Under visse omstændigheder kan effektiviteten af de anvendte afviklingsværktøjer være betinget af adgangen til kortfristede finansieringsmidler for instituttet eller et broinstitut, garantier, der stilles til rådighed for potentielle købere, eller tilvejebringelsen af kapital til broinstituttet. Det er derfor vigtigt at oprette en fond for at undgå, at der anvendes offentlige midler til sådanne formål.
- (58) Det er nødvendigt at sikre, at Afviklingsfonden er fuldt ud til rådighed med henblik på afvikling af nødlidende institutter. Afviklingsfonden bør derfor ikke anvendes til andre formål end en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og –beføjelserne. Endvidere bør den udelukkende anvendes i overensstemmelse med de gældende mål og principper for afvikling. Afviklingsinstansen bør i overensstemmelse hermed påse, at tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer først afholdes af aktionærerne og kreditorerne i det institut, der er under afvikling. Kun hvis aktionærernes og kreditorernes ressourcer er opbrugt, afholdes tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer af Afviklingsfonden.
- (59) Som regel bør der indsamles bidrag i finanssektoren forud for og uafhængigt af et afviklingsforløb. Hvis de på forhånd fremskaffede midler ikke er tilstrækkelige til at dække tabene eller omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden, bør der indsamles supplerende bidrag til dækning af de yderligere omkostninger eller tab. Endvidere bør Afviklingsfonden kunne indgå kontrakter om låntagning og andre former for støtte fra finansieringsinstitutter eller andre tredjeparter, hvis de midler, den råder over, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden, og de ekstraordinære ex post-bidrag ikke er umiddelbart tilgængelige.
- (60) For at nå en kritisk masse og undgå procykliske virkninger, som ville opstå, hvis Afviklingsfonden skulle baseres udelukkende på ex post-bidrag under en systemisk krise, er det absolut nødvendigt, at de finansielle midler, der er til rådighed ex ante under Afviklingsfonden, beløber sig til et vist minimumsmålniveau.
- (61) Der bør fastsættes en passende frist til at nå op på minimumsmålniveauet for Afviklingsfondens finansiering. Det bør dog være muligt for Afviklingsinstansen at justere bidragsperioden for at tage højde for store udbetalinger, Afviklingsfonden måtte have foretaget.
- (62) Hvis deltagende medlemsstater i forvejen har etableret nationale afviklingsfinansieringsordninger, bør de kunne foreskrive, at de nationale

afviklingsfinansieringsordninger anvender deres disponible finansielle midler indsamlet fra institutter ved hidtidige ex ante-bidrag til at kompensere institutter for de ex ante-bidrag, de pågældende institutter bør indbetale til Afviklingsfonden. En sådan kompensation tilsidesætter ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/18/EF¹⁸.

- (63) For at sikre en rimelig beregning af bidrag og give incitamenter til at anvende en mindre risikobetonet model bør der i forbindelse med bidrag til Afviklingsfonden tages hensyn til omfanget af den risiko, kreditinstitutterne har påtaget sig.
- (64) For at sikre en korrekt fordeling af afviklingsomkostningerne mellem indskudsgarantiordninger og Afviklingsfonden bør den indskudsgarantiordning, som et institut under afvikling er medlem af, hæfte for tab i samme omfang som de tab, den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, dog højst for et beløb svarende til de dækkede indskud.
- (65) For at beskytte værdien af midlerne i Afviklingsfondens besiddelse bør midlerne investeres i tilstrækkeligt sikre, diversificerede og likvide aktiver.
- (66) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for at fastsætte typerne af bidrag til Afviklingsfonden, og i hvilke tilfælde disse skal betales, hvordan bidragene beregnes, og hvorledes de skal betales, for at præcisere registrerings-, regnskabs- og indberetningsreglerne samt andre regler, der er nødvendige for at sikre, at bidragene betales fuldt ud og rettidigt, for at fastsætte bidragsordningen for institutter, som er bemyndiget til at operere, efter at Afviklingsfonden har nået sit målniveau, for at fastsætte kriterierne for fordeling af bidragene over perioden, for at fastsætte, under hvilke omstændigheder betalingen af bidrag kan fremskyndes, for at fastsætte kriterierne for fastlæggelse af de årlige bidrag og for at fastsætte foranstaltninger, der præciserer, under hvilke forhold og på hvilke betingelser et institut kan fritages helt eller delvist fra ex post-bidrag.
- (67) For at sikre, at Afviklingsinstansens arbejde er omgærdet af tavshedspligt, bør dens medlemmer, Afviklingsinstansens personale, herunder personale udvekslet med eller udstationeret af deltagende medlemsstater med henblik på at varetage afviklingsopgaver, være omfattet af krav om tavshedspligt, også når de ikke længere varetager opgaverne. Med henblik på at varetage de opgaver, Afviklingsinstansen har fået tillagt, bør den på visse betingelser have tilladelse til at udveksle oplysninger med nationale myndigheder og organer eller EU-myndigheder og -organer.
- (68) For at sikre, at Afviklingsinstansen er repræsenteret i Det Europæiske Finanstilsynssystem, bør forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således, at begrebet kompetente myndigheder i nævnte forordning også omfatter Afviklingsinstansen. Denne ligestilling af Afviklingsinstansen og kompetente myndigheder i forordning (EU) nr. 1093/2010 ligger i forlængelse af de opgaver, der tildeles EBA i artikel 25 i forordning (EU) nr. 1093/2010, med at bidrage til og aktivt deltage i udarbejdelsen og koordineringen af genopretnings- og afviklingsplaner og sigte mod at lette afviklingen af nødlidende institutter og navnlig grænseoverskridende koncerner.

¹⁸

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/18/EF af 30. maj 1994 om ændring, for så vidt angår forpligtelsen til at offentliggøre prospekter, af direktiv 80/390/EØF om samordning af kravene ved udarbejdelse af, kontrol med og udsendelse af det prospekt, der skal offentliggøres med henblik på optagelse af værdipapirer til officiel notering på en fondsbørs (EUT L 135 af 31.5.1994, s. 1).

- (69) Indtil Afviklingsinstansen er fuldt operationel, bør Kommissionen have ansvaret for den indledende drift, herunder indsamling af de bidrag, der er nødvendige for at dække de administrative udgifter, og udnævnelse af en midlertidig administrerende direktør, der kan anvise alle nødvendige betalinger på Afviklingsinstansens vegne.
- (70) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig ejendomsretten, retten til beskyttelse af personoplysninger, frihed til at drive egen virksomhed samt adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, og forordningen skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (71) Målet for denne forordning, nemlig indførelse af et effektivt fælles europæisk regelsæt for afvikling af kreditinstitutter og sikkerhed for konsekvent anvendelse af afviklingsreglerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

DEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Ved denne forordning fastsættes der fælles regler og en fælles procedure for afvikling af de i artikel 2 omhandlede enheder, der er etableret i de i artikel 4 omhandlede deltagende medlemsstater.

Disse fælles regler og denne fælles procedure anvendes af Kommissionen i samarbejde med en afviklingsinstans og afviklingsmyndighederne i de deltagende medlemsstater inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme, der oprettes ved denne forordning. Den fælles afviklingsmekanisme får bistand fra en fælles afviklingsfond (i det følgende benævnt "Afviklingsfonden").

Artikel 2

Anvendelsesområde

Denne forordning finder anvendelse på følgende enheder:

- a) kreditinstitutter, der er etableret i de deltagende medlemsstater
- b) moderselskaber, der er etableret i en af de deltagende medlemsstater, herunder finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, hvis de er underlagt ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til artikel 4, stk. 1, litra i), i Rådets forordning (EU) nr. [...] om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter
- c) investeringsselskaber og finansieringsinstitutter, der er etableret i de deltagende medlemsstater, hvis disse er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag med moderselskabet i henhold til artikel 4, stk. 1, litra i), i Rådets forordning (EU) nr. [...].

Artikel 3

Definitioner

Ved anvendelsen af denne forordning finder definitionerne i artikel 2 i direktiv [...] og artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013¹⁹ anvendelse. Desuden forstås ved:

- 1) "kompetent national myndighed": en kompetent national myndighed som defineret i artikel 2, nr. 2), i Rådets forordning (EU) nr. [...]

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- 2) "national afviklingsmyndighed": en myndighed, som er udpeget af en medlemsstat i henhold til artikel 3 i direktiv [...]
- 3) "afviklingsforanstaltning": anvendelse af et afviklingsværktøj på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 2 eller udøvelse af en eller flere afviklingsbeføjelser heroverfor
- 4) "dækkede indskud": indskud, der er dækket af indskudsgarantiordninger i henhold til national lovgivning i overensstemmelse med direktiv 94/19/EF og op til det loft for dækning, der er fastsat i artikel 7 i direktiv 94/19/EF
- 5) "berettigede indskud": indskud som defineret i artikel 1 i direktiv 94/19/EF, som ikke er undtaget fra garanti i henhold til artikel 2 i nævnte direktiv, uanset deres størrelse
- 6) "koncernafviklingsmyndighed": den nationale afviklingsmyndighed i den deltagende medlemsstat, i hvilken det institut eller det moderselskab, der er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag, er etableret
- 7) "kreditinstitut": et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013²⁰
- 8) "investeringselskab": et investeringselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, som er underlagt startkapitalkravet i artikel 9 i samme forordning
- 9) "finansieringsinstitut": et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) "moderselskab": et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), i forordning (EU) nr. 575/2013, herunder et institut, et finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab
- 11) "institut under afvikling": en enhed som omhandlet i artikel 2, over for hvilket der er truffet en afviklingsforanstaltning
- 12) "institut": et kreditinstitut eller et investeringselskab, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til artikel 2, litra c)
- 13) "koncern": et moderselskab og dets datterselskaber, der er enheder som omhandlet i artikel 2
- 14) "datterselskab": et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 15) "virksomhedssalgsværktøj": overførsel af ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der opfylder betingelserne for afvikling, til en køber, der ikke er et broinstitut
- 16) "broinstitutværktøj": overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der opfylder betingelserne for afvikling, til et broinstitut
- 17) "værktøj til adskillelse af aktiver": overførsel af aktiver og rettigheder i et institut, der opfylder betingelserne for afvikling, til et porteføljeadministrationsselskab

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

- 18) "bail-in-værktøj": nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser vedrørende passiverne i et institut, der opfylder betingelserne for afvikling
- 19) "disponible finansielle midler": kontante midler, indskud, aktiver og uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som Afviklingsfonden har til disposition til de i artikel 74 omhandlede formål
- 20) "målfinansieringsniveau": den mængde disponible finansielle midler, der skal opnås i henhold til artikel 68.

Artikel 4

Deltagende medlemsstater

En deltagende medlemsstat er en medlemsstat, der har euroen som valuta, eller en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, og som har etableret et tæt samarbejde i overensstemmelse med artikel 7 i Rådets forordning (EU) nr. [...].

Artikel 5

Sammenhæng med direktiv [...] og gældende national lovgivning

- 1. Hvis Kommissionen eller Afviklingsinstansen i medfør af denne forordning udøver beføjelser, som i henhold til direktiv [...] skal udøves af en deltagende medlemsstats nationale afviklingsmyndighed, anses Afviklingsinstansen ved anvendelsen af denne forordning og direktiv [...] for at være den relevante nationale afviklingsmyndighed eller, i tilfælde af afvikling af grænseoverskridende koncerner, den relevante nationale koncernafviklingsmyndighed.
- 2. Når Afviklingsinstansen handler som national afviklingsmyndighed, handler den, når det er relevant, efter Kommissionens bemyndigelse.
- 3. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, handler de nationale afviklingsmyndigheder i den deltagende medlemsstat på grundlag af og i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i national lovgivning, således som disse er harmoniseret ved direktiv [...].

Artikel 6

Generelle principper

- 1. Ingen handling, intet forslag og ingen politik fra Afviklingsinstansens, Kommissionens eller en national afviklingsmyndigheds side må udgøre forskelsbehandling af enheder som omhandlet i artikel 2, indskydere, investorer eller andre kreditorer, der er etableret i Unionen, på grundlag af deres nationalitet eller forretningssted.
- 2. Når Kommissionen træffer beslutninger eller foretager handlinger, der kan have virkninger i flere deltagende medlemsstater, særlig hvis den træffer beslutninger vedrørende koncerner, der er etableret i to eller flere deltagende medlemsstater, tager den behørigt hensyn til samtlige følgende faktorer:
 - a) interesser hos de deltagende medlemsstater, i hvilke en koncern udøver virksomhed, navnlig virkninger af beslutninger, handlinger eller passivitet på

den finansielle stabilitet, økonomien, indskudsgarantiordningen eller investorgarantiordningen i disse medlemsstater

- b) målet om at afveje de forskellige involverede medlemsstaters interesser og at undgå i urimelig grad at skade eller beskytte en deltagende medlemsstats interesser
 - c) behovet for at undgå negative virkninger for andre dele af en koncern, som en enhed som omhandlet i artikel 2, der er omfattet af afvikling, er en del af
 - d) behovet for at undgå en uforholdsmæssig stigning i de omkostninger, der pålægges kreditorerne i disse i artikel 2 omhandlede institutter, i det omfang denne ville være større end den stigning, de ville være udsat for, hvis afviklingen havde fundet sted ved en almindelig insolvensbehandling
 - e) beslutninger, der skal træffes i henhold til artikel 107 i TEUF, jf. artikel 16, stk. 10.
3. Kommissionen afvejer de faktorer, der er omhandlet i stk. 2, med de i artikel 12 omhandlede afviklingsmål afhængigt af arten af og omstændighederne ved den enkelte sag.
4. Ingen af Afviklingsinstansens eller Kommissionens beslutninger medfører, at medlemsstaterne skal yde ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige.

DEL II

SÆRLIGE BESTEMMELSER

AFSNIT I

FUNKTIONER INDEN FOR DEN FÆLLES AFVIKLINGSMEKANISME OG PROCEDUREREGLER

Kapitel 1

Afviklingsplanlægning

Artikel 7

Afviklingsplaner

1. Afviklingsinstansen udarbejder afviklingsplaner for de i artikel 2 omhandlede enheder samt for koncerner.
2. Ved anvendelsen af stk. 1 fremsender de nationale afviklingsmyndigheder til Afviklingsinstansen alle de oplysninger, der er nødvendige for at udarbejde og gennemføre afviklingsplanerne, således som de har indhentet oplysningerne i henhold til artikel 10 og artikel 12, stk. 1, i direktiv [...], jf. dog kapitel 5 i dette afsnit.
3. I afviklingsplanen opstilles der modeller for, hvordan de i denne forordning omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på de i artikel 2 omhandlede enheder.
4. Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingsforanstaltninger, som Kommissionen og Afviklingsinstansen kan træffe, hvis en i artikel 2 omhandlet enhed eller en koncern opfylder betingelserne for afvikling. Der skal i afviklingsplanen tages højde for en række scenarier, herunder at den begivenhed, at et institut bliver nødlidende, kan være idiosynkratisk eller finde sted i en periode med generel finansiell ustabilitet eller med begivenheder, der berører hele systemet. Der må i afviklingsplanen ikke påregnes ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af den fond, der oprettes ved denne forordning.
5. Afviklingsplanen for hver enhed skal indeholde samtlige følgende elementer:
 - a) en sammenfatning af planens vigtigste elementer
 - b) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet, der har fundet sted, siden de seneste afviklingsoplysninger blev registreret
 - c) en beskrivelse af, hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner for at sikre deres videreførelse, i tilfælde af at instituttet bliver nødlidende
 - d) et estimat af tidsrammen for gennemførelsen af hvert af planens materielle aspekter

- e) en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i overensstemmelse med artikel 8
 - f) en beskrivelse af de foranstaltninger, der måtte være nødvendige i medfør af artikel 8, stk. 5, for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling, som er påpeget ved vurderingen i henhold til artikel 8
 - g) en beskrivelse af procedurerne til bestemmelse af værdien og salgbarheden af instituttets kritiske funktioner, centrale forretningsområder og aktiver
 - h) en udførlig beskrivelse af de ordninger, der skal sikre, at de i artikel 8 krævede oplysninger er aktuelle og til enhver tid tilgængelige for afviklingsmyndighederne
 - i) en redegørelse fra afviklingsmyndigheden, der forklarer, hvordan de forskellige afviklingsmodeller vil kunne finansieres uden at påregne ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
 - j) en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier, der vil kunne anvendes, alt efter de forskellige scenarier
 - k) en beskrivelse af kritiske indbyrdes afhængighedsforhold
 - l) en analyse af planens konsekvenser for andre institutter i koncernen
 - m) en beskrivelse af mulighederne for at bevare adgangen til betalings- og clearingtjenester samt andre infrastrukturer
 - n) en plan for kommunikation med medierne og offentligheden
 - o) minimumskravet til kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver i medfør af artikel 10 og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant
 - p) i givet fald minimumskravet til kapitalgrundlaget og kontraktlige bail-in-værktøjer i medfør af artikel 10 og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant
 - q) en beskrivelse af de aktiviteter og systemer, der har afgørende betydning for opretholdelsen af den fortsatte gennemførelse af instituttets operationelle procedurer
 - r) en beskrivelse af, hvilke konsekvenser gennemførelsen af planen har for personalet, herunder en vurdering af eventuelle omkostninger forbundet hermed.
6. Koncernafviklingsplaner skal omfatte en plan for afvikling af koncernen som helhed og en beskrivelse af foranstaltninger til afvikling af de moderselskaber og datterselskaber, der indgår i koncernen.
 7. Afviklingsinstansen skal udarbejde afviklingsplanerne i samarbejde med tilsynsmyndigheden eller den konsoliderende tilsynsmyndighed og med de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater, i hvilke enhederne er etableret.
 8. Afviklingsinstansen kan pålægge de nationale afviklingsmyndigheder at udarbejde udkast til afviklingsplaner og koncernafviklingsmyndigheden at udarbejde et udkast til koncernafviklingsplan.
 9. Afviklingsplaner skal gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter ændringer, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets

forretningsaktiviteter eller dets finansielle situation, og som kan få væsentlige konsekvenser for planens effektivitet eller kræve en ændring af planen.

Artikel 8

Vurdering af afviklingsmulighederne

1. Ved udarbejdelsen af afviklingsplaner i henhold til artikel 7 foretager Afviklingsinstansen efter samråd med den kompetente myndighed, herunder ECB, og afviklingsmyndighederne i ikke-deltagende medlemsstater, i hvilke væsentlige filialer er beliggende, for så vidt det er relevant for den væsentlige filial, en vurdering af, i hvilket omfang institutter og koncerner kan afvikles uden at påregne ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelsen af den fond, der oprettes i henhold til artikel 64.
2. Ved udarbejdelsen af en afviklingsplan for enheder som omhandlet i artikel 2 vurderer Afviklingsinstansen, i hvilket omfang en sådan enhed kan afvikles i overensstemmelse med denne forordning. En enhed anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndigheden enten afvikler den ved almindelig insolvensbehandling eller anvender de forskellige afviklingsværktøjer og -beføjelser på enheden, uden at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i den medlemsstat, hvor enheden befinder sig, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således, at det sikrer videreførelsen af enhedens kritiske funktioner.
3. Ved udarbejdelsen af afviklingsplaner for koncerner vurderer Afviklingsinstansen, i hvilket omfang koncerner kan afvikles i overensstemmelse med denne forordning. En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndighederne enten opløser koncernenheder ved almindelig insolvensbehandling eller anvender afviklingsværktøjer og -beføjelser på enheder, uden at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i de medlemsstater, hvor koncernenheder befinder sig, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således, at det sikrer videreførelse af koncernenhedernes kritiske funktioner, enten fordi de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis.
4. Ved vurderingen undersøger Afviklingsinstansen som minimum de forhold, der er anført i afdeling C i bilaget til direktiv [...].
5. Hvis Afviklingsinstansen efter en vurdering af afviklingsmulighederne for en enhed eller en koncern i henhold til stk. 2 og 3 og efter samråd med den kompetente myndighed, herunder ECB, konstaterer, at der er potentielle, væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende enhed eller koncern, udarbejder Afviklingsinstansen en rapport i samråd med de kompetente myndigheder rettet til instituttet eller moderselskabet med en analyse af de væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne. I rapporten skal der desuden anbefales foranstaltninger, som Afviklingsinstansen mener er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer, jf. stk. 8.
6. Rapporten fremsendes til den pågældende enhed eller det pågældende moderselskab, til de kompetente myndigheder og til afviklingsmyndighederne i ikke-deltagende medlemsstater, hvor væsentlige filialer er beliggende. Den skal indeholde en

begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering, og den skal påpege, hvordan vurderingen eller konstateringen opfylder kravet om proportionalitet i artikel 6.

7. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten kan enheden eller moderselskabet indsende bemærkninger og forelægge Afviklingsinstansen forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de i rapporten påpegede hindringer. Afviklingsinstansen underretter de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i ikke-deltagende medlemsstater, hvor væsentlige filialer er beliggende, om foranstaltninger foreslået af enheden eller moderselskabet.
8. Hvis de foranstaltninger, der foreslås af den pågældende enhed eller det pågældende moderselskab, ikke effektivt fjerner hindringerne for afvikling, træffer Afviklingsinstansen efter høring af den kompetente myndighed og i givet fald den makroprudentielle myndighed en beslutning om, at de foreslåede foranstaltninger ikke effektivt fjerner hindringerne for afvikling, og hvori de nationale afviklingsmyndigheder gives instruks om at pålægge instituttet, moderselskabet eller eventuelle datterselskaber af den pågældende koncern at træffe en eller flere af de foranstaltninger, som er omhandlet i stk. 9, på grundlag af følgende kriterier:
 - a) effektiviteten af foranstaltningen med hensyn til at fjerne hindringer for afvikling
 - b) behovet for at undgå negative virkninger for den finansielle stabilitet i de deltagende medlemsstater
 - c) behovet for at undgå virkninger for det pågældende institut eller den pågældende koncern, der ville være mere vidtrækkende, end hvad der er nødvendigt for at fjerne hindringen for afvikling, eller ville være uforholdsmæssige.
9. Med henblik på anvendelsen af stk. 8 giver Afviklingsinstansen de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at træffe en eller flere af følgende foranstaltninger:
 - a) at pålægge enheden at udarbejde serviceaftaler (det være sig internt i koncernen eller med tredjemand) til dækning af kritiske funktioner
 - b) at pålægge enheden at begrænse sine maksimale enkeltvis og samlede engagementer
 - c) at indføre krav om, at der i specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis afgives oplysninger, som er relevante i forbindelse med en afvikling
 - d) at pålægge enheden at afhænde bestemte aktiver
 - e) at pålægge enheden at begrænse eller indstille visse eksisterende eller påtænkte aktiviteter
 - f) at begrænse eller standse udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter
 - g) at kræve ændringer af den retlige eller operationelle struktur af enheden eller enheder i en koncern, som den enten direkte eller indirekte kontrollerer, for at begrænse kompleksiteten med henblik på at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjerne

- h) at pålægge en enhed at oprette et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et finansielt moderholdingselskab i EU
 - i) at pålægge en enhed at udstede nedskrivningsrelevante passiver for at opfylde kravene i artikel 10
 - j) at pålægge en enhed at forsøge at genforhandle nedskrivningsrelevante passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, den har udstedt, med henblik på at sikre, at Kommissionens beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til lovgivningen i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under.
10. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 26.

Artikel 9

Forenklete forpligtelser og fritagelser

1. Afviklingsinstansen kan på eget initiativ eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed anvende forenklete forpligtelser vedrørende udarbejdelse af afviklingsplaner, jf. artikel 7, eller kan indrømme fritagelse for kravet om udarbejdelse af sådanne planer.
2. De nationale afviklingsmyndigheder kan foreslå Afviklingsinstansen at anvende forenklete forpligtelser eller at indrømme fritagelser for kravet om udarbejdelse af afviklingsplaner for bestemte institutter eller koncerner. Forslaget skal begrundes og ledsages af al relevant dokumentation.
3. Når Afviklingsinstansen modtager et forslag i henhold til stk. 1, eller når den handler på eget initiativ, foretager den en vurdering af de pågældende institutter eller den pågældende koncern. Ved vurderingen tages der hensyn til den potentielle virkning på det finansielle marked, på øvrige institutter eller på finansieringsmulighederne, som det på grund af instituttets eller koncernens forretningsaktiviteter, størrelse eller sammenhæng med andre institutter eller det finansielle system som helhed kan have, hvis instituttet eller koncernen bliver nødlidende.
4. Afviklingsinstansen vurderer den fortsatte anvendelse af fritagelserne mindst årligt og fra tidspunktet for indrømmelsen heraf eller efter en ændring af det pågældende instituts eller den pågældende koncerns retlige eller organisatoriske struktur eller forretningsmæssige eller finansielle situation. Afviklingsinstansen indrømmer ikke et institut fritagelser i tilfælde, hvor instituttet har et eller flere datterselskaber eller væsentlige filialer i en anden medlemsstat eller et tredjeland.

Afviklingsinstansen ophører med at anvende forenklete forpligtelser eller at indrømme fritagelse for forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner, hvis nogen af de omstændigheder, der lå til grund herfor, ikke længere gør sig gældende.

Hvis den nationale afviklingsmyndighed, der har foreslået anvendelse af forenklete forpligtelser eller indrømmelse af en fritagelse i henhold til stk. 1, finder, at beslutningen om anvendelse af forenklete forpligtelser eller indrømmelse af fritagelsen skal tilbagekaldes, forelægger den Afviklingsinstansen et forslag herom. I så fald træffer Afviklingsinstansen beslutning om den foreslåede tilbagekaldelse

under fuld hensyntagen til den begrundelse for tilbagekaldelsen, som den nationale afviklingsmyndighed har fremført, i lyset af de elementer, der er anført i stk. 3.

5. Afviklingsinstansen kan i overensstemmelse med stk. 3 og 4 fritage individuelle institutter, der tilsluttet et centralt organ, jf. artikel 21 i direktiv 2013/36/EU, og helt eller delvis undtaget fra tilsynsmæssige krav i national lovgivning i henhold til artikel 2, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU, for forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner. I så fald finder forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplanen anvendelse på et konsolideret grundlag på det centrale organ.
6. Afviklingsinstansen kan fritage institutter, der indgår i en institutsikringsordning i henhold til artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, fra forpligtelsen til at udarbejde afviklingsplaner. Afviklingsinstansen vurderer, når den træffer beslutning om, hvorvidt der skal indrømmes et institut, der indgår i en sådan institutsikringsordning, fritagelse, om den pågældende institutsikringsordning vil kunne opfylde samtidige krav, som stilles til ordningen med hensyn til dens medlemmer.
7. Afviklingsinstansen underretter EBA om, hvordan den har anvendt stk. 1, 4 og 5.

Artikel 10

Minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen fastlægger i samråd med de kompetente myndigheder, herunder ECB, minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 2, uden at dette berører nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som institutter og moderselskaber som omhandlet i artikel 2 skal beholde.
2. Minimumskravet beregnes som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver udtrykt som en procentdel af de samlede passiver og kapitalgrundlaget, undtagen passiver hidrørende fra derivater, i institutter og moderselskaber som omhandlet i artikel 2.
3. Ved fastlæggelsen af minimumskravet i henhold til stk. 1 lægges som minimum følgende kriterier til grund:
 - a) behovet for at sikre, at instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2 kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, herunder i givet fald bail-in-værktøjet, på en sådan måde, at afviklingsmålsætningerne opfyldes
 - b) behovet for i givet fald at sikre, at instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2 har tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt bail-in-værktøjet anvendes, at sikre, at tabene kan dækkes, og den egentlige kernekapitalprocent i instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2 kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013, og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2
 - c) behovet for at sikre, at instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2, såfremt det ifølge afviklingsplanen forventes, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 24, stk. 5, eller at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan overføres til en modtager i sin helhed ved en delvis overførsel, har tilstrækkelige øvrige

nedskrivningsrelevante passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og den egentlige kernekapitalprocent i instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2 kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013

- d) størrelsen af, forretningsmodellen for og risikoprofilen for instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2, herunder dets kapitalgrundlag
- e) i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til artikel 73
- f) i hvilket omfang det forhold, at instituttet og moderselskabet som omhandlet i artikel 2 er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmittende virkninger på andre institutter på grund af dets indbyrdes forbindelser med andre institutter eller med det finansielle system generelt.

Ved fastlæggelsen af minimumskravet skal det præciseres, hvilket minimumskrav institutterne skal opfylde på individuel basis, og hvilket minimumskrav moderselskaber skal opfylde på et konsolideret grundlag. Afviklingsinstansen kan beslutte at fritage moderselskabet for minimumskravet på et konsolideret grundlag, forudsat at betingelserne i artikel 39, stk. 4ca, litra a) og b), i direktiv [...] er opfyldt. Afviklingsinstansen kan beslutte at fritage et datterselskab for minimumskravet på et konsolideret grundlag, forudsat at betingelserne i artikel 39, stk. 4d, litra a)-c), i direktiv [...] er opfyldt.

- 4. Det kan ved fastsættelsen som omhandlet i stk. 1 bestemmes, at minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver opfyldes delvis på et konsolideret eller individuelt grundlag gennem kontraktlige bail-in-værktøjer.
- 5. For at et instrument kan betegnes som et kontraktligt bail-in-værktøj, jf. stk. 4, skal Afviklingsinstansen finde det godtgjort, at instrumentet:
 - a) indeholder et kontraktvilkår, der fastsætter, at instrumentet, såfremt Kommissionen beslutter at anvende bail-in-værktøjet på det pågældende institut, skal nedskrives eller konverteres i nødvendigt omfang, før andre nedskrivningsrelevante passiver nedskrives eller konverteres, og
 - b) er omfattet af en bindende aftale, et tilsagn eller en bestemmelse om rangordning, som foreskriver, at det i tilfælde af almindelig insolvensbehandling rangerer under andre nedskrivningsrelevante passiver og først kan indfries, når andre samtidigt udestående nedskrivningsrelevante passiver er blevet indfriet.
- 6. Afviklingsinstansen foretager en fastlæggelse i henhold til stk. 1 som led i udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplaner i henhold til artikel 7.
- 7. Afviklingsinstansen retter sin beslutning om fastlæggelse til de nationale afviklingsmyndigheder. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 26. Afviklingsinstansen pålægger de nationale afviklingsmyndigheder at kontrollere og sikre, at institutter og moderselskaber overholder det i stk. 1 omhandlede minimumskrav.
- 8. Afviklingsinstansen underretter ECB og EBA om det minimumskrav, den har fastlagt for hvert institut og moderselskab i henhold til stk. 1.

Kapitel 2

Tidlig indgriben

Artikel 11

Tidlig indgriben

1. ECB eller de kompetente myndigheder i de deltagende medlemsstater underretter Afviklingsinstansen om enhver foranstaltning, som de pålægger et institut eller en koncern at træffe, eller som de selv træffer i henhold til artikel 13b i Rådets forordning (EU) nr. [...] eller artikel 23, stk. 1, eller artikel 24 i direktiv [...] eller i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU.

Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om oplysninger, som den har modtaget i henhold til første afsnit.

2. Fra datoen for modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger, og uden at dette berører ECB's og de kompetente myndigheders beføjelser i henhold til anden EU-lovgivning, kan Afviklingsinstansen forberede afviklingen af det pågældende institut eller den pågældende koncern.

Ved anvendelsen af første afsnit overvåger Afviklingsinstansen i samarbejde med ECB og den relevante kompetente myndighed nøje betingelserne for instituttet eller moderselskabet, og hvorvidt de overholder eventuelle foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, som de er blevet pålagt at træffe.

3. Afviklingsinstansen har beføjelse til:
 - a) i overensstemmelse med kapitel 5 i dette afsnit at kræve udlevering af alle oplysninger, der er nødvendige for at forberede afviklingen af instituttet eller koncernen
 - b) at foretage en værdiansættelse af instituttets eller koncernens aktiver og passiver i henhold til artikel 17
 - c) at kontakte potentielle købere for at forberede afviklingen af instituttet eller koncernen eller at pålægge instituttet, moderselskabet eller den nationale afviklingsmyndighed at gøre dette, idet dog de fortrolighedskrav, der er fastsat i denne forordning og i artikel 76 i direktiv [...], skal overholdes
 - d) at pålægge den relevante nationale afviklingsmyndighed at udarbejde en foreløbig afviklingsordning for det pågældende institut eller den pågældende koncern.
4. Hvis ECB eller de kompetente myndigheder i de deltagende medlemsstater påtænker at pålægge et institut eller en koncern supplerende foranstaltninger i henhold til artikel 13b i Rådets forordning (EU) nr. [...] eller i henhold til artikel 23 eller 24 i direktiv [...] eller i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, før instituttet eller koncernen i fuldt omfang har efterkommet den første foranstaltning, som Afviklingsinstansen er blevet underrettet om, hører de Afviklingsinstansen, før de pålægger det pågældende institut eller den pågældende koncern en sådan supplerende foranstaltning.

5. ECB eller den kompetente myndighed og Afviklingsinstansen påser, at den supplerende foranstaltning som omhandlet i stk. 4 og foranstaltninger truffet af Afviklingsinstansen med det formål at forberede afviklingen, jf. stk. 2, er forenelige.

Kapitel 3

Afvikling

Artikel 12

Afviklingsmål

1. Når Kommissionen og Afviklingsinstansen handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 16, tager de inden for rammerne af deres respektive ansvarsområder hensyn til afviklingsmålene og vælger de værktøjer og beføjelser, som de finder bedst opfylder de mål, der er relevante i betragtning af sagens omstændigheder.
2. De i stk. 1 nævnte afviklingsmål er:
 - a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner
 - b) at undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, bl.a. ved at forebygge afsmittende virkninger og opretholde markedsdisciplinen
 - c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
 - d) at beskytte indskydere omfattet af direktiv 94/19/EF og investorer omfattet af direktiv 97/9/EF²¹.Når Kommissionen og Afviklingsinstansen forfølger ovennævnte mål, søger de at undgå unødvendige værditab og at minimere afviklingsomkostningerne.
3. Kommissionen afvejer de i stk. 2 omhandlede mål i forhold til arten af og omstændighederne ved hver sag.

Artikel 13

Overordnede principper for afvikling

1. Når Kommissionen og Afviklingsinstansen handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 16, træffer de alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingsforanstaltningen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:
 - a) aktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene
 - b) kreditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med den i artikel 15 anførte prioritetsorden for deres fordringer
 - c) ledelsen i det institut, der er under afvikling, udskiftes, undtagen i de tilfælde, hvor det anses for nødvendigt at beholde hele ledelsen eller en del af den, alt efter omstændighederne, for at nå afviklingsmålene

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).

- d) enkeltpersoner og enheder drages efter en retfærdig procedure og i henhold til national ret til ansvar for, at det institut, der er under afvikling, er blevet nødlidende
 - e) kreditorer i samme klasse behandles ens
 - f) ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis den i artikel 2 omhandlede enhed var blevet opløst ved almindelig insolvensbehandling.
2. Er et institut en enhed, der tilhører en koncern, anvender Kommissionen, i givet fald, og Afviklingsinstansen afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser på en måde, der minimerer konsekvenserne for andre enheder tilhørende koncernen og koncernen som helhed og minimerer den negative indvirkning på den finansielle stabilitet i Unionen, navnlig i de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.
3. Når virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes på en enhed som omhandlet i artikel 2, anses denne enhed for at være under konkursbehandling eller en tilsvarende insolvensbehandling i forbindelse med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23/EF²².

Artikel 14

Afvikling af finansieringsinstitutter og moderselskaber

1. Kommissionen træffer en afviklingsforanstaltning over for et finansieringsinstitut, hvis betingelserne i artikel 16, stk. 2, er opfyldt både for så vidt angår finansieringsinstituttet og moderselskabet.
2. Kommissionen træffer en afviklingsforanstaltning over for et moderselskab som omhandlet i artikel 2, litra b), hvis betingelserne i artikel 16, stk. 2, er opfyldt både for så vidt angår moderselskabet og et eller flere datterselskaber, der er institutter.
3. Uanset stk. 2, og uanset om et moderselskab ikke måtte opfylde betingelserne i artikel 16, stk. 2, kan Kommissionen træffe afviklingsforanstaltninger over for det pågældende moderselskab, hvis et eller flere af datterselskaberne, der er institutter, opfylder betingelserne i artikel 16, stk. 2, og foranstaltninger over for det pågældende moderselskab er nødvendige for afviklingen af et eller flere datterselskaber, der er institutter, eller for afviklingen af koncernen som helhed.

Artikel 15

Prioritetsorden for fordringer

Ved anvendelsen af bail-in-værktøjet på et institut under afvikling, og uden at dette berører passiver, der er udelukket fra bail-in-værktøjet i henhold til artikel 24, stk. 3, træffer Kommissionen beslutning om nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, og Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater udøver disse, vedrørende fordringerne i omvendt prioritetsorden i forhold til følgende orden for almindelig insolvensbehandling:

²² Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).

- a) fordringer vedrørende berettigede indskud og fordringer hidrørende fra indskudsgarantiordninger
 - b) almindelige usikrede fordringer
 - c) andre efterstillede fordringer end de under litra d)-f) nævnte
 - d) fordringer hidrørende fra den daglige ledelse og direktører og bestyrelsesmedlemmer
 - e) fordringer i tilknytning til hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter
 - f) fordringer i tilknytning til egentlige kernekapitalinstrumenter
- idet der begyndes fra litra f) og slutes ved litra a).

Artikel 16

Afviklingsprocedure

1. Hvis ECB eller en national afviklingsmyndighed vurderer, at betingelserne i stk. 2, litra a) og b), er opfyldt for en enhed som omhandlet i artikel 2, meddeler den straks denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.
2. Når Afviklingsinstansen modtager meddelelse i henhold til stk. 1, eller når den handler på eget initiativ, foretager den en vurdering af, om følgende betingelser er opfyldt:
 - a) enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed (bl.a. tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 14) over for instituttet inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende
 - c) en afviklingsforanstaltning er nødvendig i almenhedens interesse, jf. stk. 4.
3. Med henblik på anvendelsen af stk. 2, litra a), anses enheden for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den befinder sig i en eller flere af følgende situationer:
 - a) enheden misligholder – eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil misligholde – kravene til fortsat tilladelse på en måde, så ECB eller den kompetente myndighed kan inddrage tilladelsen, bl.a. men ikke kun fordi instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag
 - b) enhedens aktiver er – eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enhedens aktiver i nær fremtid vil være – mindre end dens passiver
 - c) enheden er – eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være – ude af stand til at indfri sin gæld, efterhånden som den forfalder

- d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:
- i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i henhold til centralbankernes vilkår
 - ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser
 - iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver enheden en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er anført i stk. 2, litra a), b) og c), eller i artikel 14, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

I hvert af de under nr. i), ii) og iii) nævnte tilfælde gælder følgende: garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet heri, skal være begrænset til solvente enheder og skal være betinget af godkendelse i henhold til statsstøttereglerne. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som enheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 2, litra c), anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis den opfylder og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene, jf. artikel 12, og en likvidation af enheden ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.
5. Hvis alle betingelserne i stk. 2 er opfyldt, henstiller Afviklingsinstansen til Kommissionen, at enheden bringes under afvikling. Henstillingen skal som minimum indeholde følgende:
- a) henstillingen om at bringe enheden under afvikling
 - b) rammerne for afviklingsværktøjerne, jf. artikel 19, stk. 3
 - c) rammerne for anvendelsen af Afviklingsfonden til støtte for afviklingsforanstaltningen, jf. artikel 71.
6. Afhængigt af hvor meget sagen haster, træffer Kommissionen på eget initiativ eller under hensyn til en eventuel meddelelse som omhandlet i stk. 1 eller Afviklingsinstansens henstilling som omhandlet i stk. 5 beslutning om, hvorvidt enheden skal bringes under afvikling, og om rammerne for de afviklingsværktøjer, der skal anvendes på den pågældende enhed, og anvendelsen af Afviklingsfonden til støtte for afviklingsforanstaltningen. Kommissionen kan på eget initiativ beslutte at bringe en enhed under afvikling, hvis samtlige de i stk. 2 anførte betingelser er opfyldt.
7. Kommissionens beslutning rettes til Afviklingsinstansen. Hvis Kommissionen beslutter ikke at bringe enheden under afvikling, fordi betingelsen i stk. 2, litra c), ikke er opfyldt, likvideres den pågældende enhed i overensstemmelse med nationale insolvensretlige regler.
8. Inden for de rammer, der fastsættes ved Kommissionens beslutning, træffer Afviklingsinstansen beslutning om afviklingsordningen som omhandlet i artikel 20 og påser, at de relevante nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige

afviklingsforanstaltninger til at gennemføre afviklingsordningen. Afviklingsinstansens beslutning rettes til de relevante nationale afviklingsmyndigheder og skal indeholde en instruks til disse myndigheder om at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at gennemføre Afviklingsinstansens beslutning i overensstemmelse med artikel 26 ved at udøve de afviklingsbeføjelser, der er indeholdt i direktiv [...], navnlig i artikel 56-64 i direktiv [...]. Hvis der foreligger statsstøtte, kan Afviklingsinstansen kun træffe beslutning, efter at Kommissionen har truffet beslutning om den pågældende statsstøtte.

9. Afviklingsinstansen anmoder efter modtagelse af en meddelelse i henhold til stk. 1 eller på eget initiativ, hvis den finder, at afviklingsforanstaltninger vil kunne udgøre statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i TEUF, den eller de deltagende medlemsstater om straks at meddele de påtænkte foranstaltninger til Kommissionen i henhold til artikel 108, stk. 3, i TEUF.
10. I det omfang afviklingsforanstaltningen som foreslået af Afviklingsinstansen indebærer anvendelse af Afviklingsfonden og ikke udgør statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, i TEUF, anvender Kommissionen sideløbende analogt de fastsatte kriterier for anvendelse af artikel 107 i TEUF.
11. Kommissionen tillægges beføjelse til fra Afviklingsinstansen at indhente alle oplysninger, som den finder relevante for varetagelsen af sine opgaver i henhold til denne forordning og i givet fald artikel 107 i TEUF. Afviklingsinstansen tillægges beføjelse til i overensstemmelse med kapitel 5 i dette afsnit fra alle personer at indhente de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan forberede og træffe beslutning om en afviklingsforanstaltning, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne.
12. Afviklingsinstansen tillægges beføjelse til at henstille til Kommissionen, at den ændrer rammerne for afviklingsværktøjerne og for anvendelse af Afviklingsfonden over for en enhed, der er anbragt under afvikling.

Artikel 17

Værdiansættelse

1. Før Afviklingsinstansen træffer afviklingsforanstaltninger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter, påser den, at der foretages en rimelig og realistisk værdiansættelse af aktiverne og passiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder Afviklingsinstansen, afviklingsmyndigheden og den pågældende enhed.
2. Når alle kravene i stk. 3-14 er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 13.
3. Er en uafhængig værdiansættelse i henhold til stk. 1 ikke mulig, kan Afviklingsinstansen foretage en midlertidig værdiansættelse af enhedens, jf. artikel 2, aktiver og passiver i henhold til stk. 9.
4. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af den nødlidende eller forventeligt nødlidende enheds, jf. artikel 2, aktiver og passiver.
5. Målene med værdiansættelsen er:
 - a) at indgå i fastlæggelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt

- b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i beslutningen om, hvilken passende afviklingsforanstaltning der skal træffes for så vidt angår enheden som omhandlet i artikel 2
 - c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter anvendes, at indgå i beslutningen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter
 - d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i beslutningen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af de nedskrivningsrelevante passiver
 - e) hvis broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes, at indgå i beslutningen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter der skal overføres, og beslutningen om værdien af et eventuelt vederlag, der skal betales til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter
 - f) hvis virksomhedssalgsværktøjet anvendes, at indgå i beslutningen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter der skal overføres, og at indgå i Afviklingsinstansens forståelse af, hvad der udgør kommercielle vilkår i den i artikel 21, stk. 2, litra b), anvendte betydning
 - g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på enhedens, jf. artikel 2, aktiver anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter udøves.
6. I givet fald baseres værdiansættelsen på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang. Ved værdiansættelsen må der ikke påregnes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte til enheden som omhandlet i artikel 2 fra det offentlige fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingsforanstaltninger, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter udøves. Hvis der anvendes et afviklingsværktøj, tages der i værdiansættelsen desuden hensyn til:
- a) Afviklingsinstansen kan få dækket rimelige udgifter, den har afholdt, fra det institut, der er under afvikling
 - b) Afviklingsfonden kan påregne renter eller gebyrer for alle lån eller garantier, der ydes til det institut, der er under afvikling, jf. artikel 71.
7. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra enhedens, jf. artikel 2, regnskaber og optegnelser:
- a) en ajourført balance og en redegørelse for enhedens, jf. artikel 2, finansielle stilling
 - b) en analyse af og et skøn over aktivernes bogførte værdi
 - c) en liste over udestående fordringer, således som de fremgår af enhedens, jf. artikel 2, regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen for fordringer, jf. artikel 15
 - d) listen over aktiver, der er i enhedens, jf. artikel 2, besiddelse på vegne af tredjeparter, der har ejendomsret med hensyn til disse aktiver.

8. Hvor det er relevant med henblik på at danne grundlag for de beslutninger, som er omhandlet i stk. 5, litra e) og f), kan oplysningerne i stk. 7, litra b), suppleres af en analyse af og et skøn over værdien af enhedens, jf. artikel 2, aktiver og passiver baseret på markedsværdi.
9. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med prioritetsordenen for fordringer i henhold til artikel 15 og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer eller kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis enheden som omhandlet i artikel 2 blev opløst ved almindelig insolvensbehandling.
10. Hvis det, på grund af hastende omstændigheder i den pågældende situation, enten ikke er muligt at opfylde kravene i stk. 6 og 8, eller hvis stk. 2 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene i stk. 4 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene i stk. 1, 7 og 9.
- Den midlertidige værdiansættelse som omhandlet i første afsnit skal omfatte en buffer til yderligere tab med en passende begrundelse.
11. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene i denne artikel, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene i denne artikel. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt.
- Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:
- a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i den i artikel 2 omhandlede enhed anerkendes fuldt ud i bogføringen for enheden
 - b) at danne grundlag for beslutningen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. stk. 12.
12. Hvis skønnet i henhold til den efterfølgende endelige værdiansættelse over enhedens, jf. artikel 2, nettoværdi er højere end skønnet i henhold til den midlertidige værdiansættelse over enhedens nettoværdi, kan Afviklingsinstansen pålægge den nationale afviklingsmyndighed at:
- a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af kreditorfordringer, der er blevet nedskrevet i henhold til bail-in-værktøjet
 - b) give et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab instruks om at foretage en yderligere betaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller passiver til enheden, jf. artikel 2, som er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til aktier eller ejerskabsinstrumenter til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter.
13. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 10 og 11 et gyldigt grundlag for, at Afviklingsinstansen kan træffe afviklingsforanstaltninger eller udøve beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter.
14. Værdiansættelsen har ingen retsvirkning og er en proceduremæssig foranstaltning til forberedelse af Afviklingsinstansens henstilling om at anvende et afviklingsværktøj eller udøve en afviklingsbeføjelse.
15. Værdiansættelsen skal også være i overensstemmelse med de af Kommissionen i henhold til artikel 30, stk. 7, i direktiv [...] vedtagne delegerede retsakter vedrørende de omstændigheder, under hvilke en person er uafhængig, metodologien for

værdiansættelse af enhedens aktiver og passiver og metodologien for beregning og medregning af en buffer for yderligere tab i den midlertidige værdiansættelse.

16. Efter afviklingsforanstaltningen påser Afviklingsinstansen, at der af en uafhængig person foretages en værdiansættelse med henblik på at vurdere, om aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til stk. 1-14.
17. Ved værdiansættelsen som omhandlet i stk. 16 fastsættes:
 - a) den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, hvis enheden, jf. artikel 2, under afvikling, der er omfattet af den delvise overførsel, nedskrivningen eller konverteringen, havde været underlagt almindelig insolvensbehandling umiddelbart før overførslen, nedskrivningen eller konverteringen
 - b) den faktiske behandling, som aktionærer og kreditorer i enheden, jf. artikel 2, under afvikling har modtaget i forbindelse med afviklingen
 - c) om der er nogen forskel mellem behandlingen i litra a) og behandlingen i litra b).
18. Ved værdiansættelsen som omhandlet i stk. 16:
 - a) forudsættes det, at enheden, jf. artikel 2, under afvikling, der er omfattet af den delvise overførsel, nedskrivningen eller konverteringen, ville have været underlagt almindelig insolvensbehandling umiddelbart før afviklingsforanstaltningen
 - b) forudsættes det, at den delvise overførsel, eller overførsler, af rettigheder, aktiver eller forpligtelser, eller nedskrivningen eller konverteringen ikke har fundet sted
 - c) ses der bort fra enhver ekstraordinær støtte fra det offentlige til enheden, jf. artikel 2, under afvikling.

Artikel 18

Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter

1. ECB, en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed udpeget af en medlemsstat i henhold til artikel 51, stk. 1, litra ba) og bb), og artikel 54 i direktiv [...] underretter Afviklingsinstansen, hvis de vurderer, at følgende betingelser er opfyldt for så vidt angår en enhed som omhandlet i artikel 2 eller en koncern, der er etableret i en deltagende medlemsstat:
 - a) enheden vil ikke længere være levedygtig, medmindre kapitalinstrumenterne nedskrives eller konverteres til egenkapital
 - b) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige af enheden eller koncernen, undtagen i de tilfælde, der er nævnt i artikel 16, stk. 3, litra d), nr. iii).
2. Med henblik på stk. 1 anses en enhed som omhandlet i artikel 2 eller en koncern kun for ikke længere at være levedygtig, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) den pågældende enhed eller koncern er nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning, herunder en alternativ foranstaltning iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed (bl.a. tidlig indgriben), end nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter, enten alene eller kombineret med en afviklingsforanstaltning, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden eller koncernen bliver nødlidende.
3. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses den pågældende enhed for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis et eller flere af de i artikel 16, stk. 3, omhandlede forhold gør sig gældende.
4. Med henblik på anvendelsen af stk. 2, litra a), anses en koncern for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen misligholder – eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at koncernen i nær fremtid vil misligholde – de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger, bl.a. men ikke kun fordi koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dens kapitalgrundlag.
5. Kommissionen kontrollerer på eget initiativ eller efter henstilling fra Afviklingsinstansen, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt. Kommissionen beslutter, om beføjelserne til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter skal udøves alene eller i sammenhæng med en afviklingsforanstaltning, jf. proceduren i artikel 16, stk. 4-7.
6. Hvis Kommissionen konstaterer, at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, men at betingelserne for afvikling, jf. artikel 16, stk. 2, ikke er opfyldt, giver Afviklingsinstansen efter en beslutning fra Kommissionen de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at udøve nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 51 og 52 i direktiv [...].
7. Hvis betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og betingelserne i artikel 16, stk. 2, også er opfyldt, finder den i artikel 16, stk. 4-7, omhandlede procedure anvendelse.
8. Afviklingsinstansen påser, at de nationale afviklingsmyndigheder udøver nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne på en måde, der giver følgende resultater:
- a) egentlig kernekapital nedbringes først i forhold til tabene og op til dens kapacitet
 - b) hovedstolen af de relevante kapitalinstrumenter nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i nødvendigt omfang og op til de relevante kapitalinstrumenters kapacitet.
9. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser og foretager nedskrivningen eller konverteringen af kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 26.

Artikel 19

Almindelige principper for afviklingsværktøjer

1. Når Afviklingsinstansen beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for en enhed som omhandlet i artikel 2, og denne afviklingsforanstaltning medfører, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver Afviklingsinstansen beføjelsen i henhold til artikel 18 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsværktøjet.
2. De afviklingsværktøjer, der er omhandlet i artikel 16, stk. 5, er følgende:
 - a) virksomhedssalgsværktøjet
 - b) broinstitutværktøjet
 - c) værktøjet til adskillelse af aktiver
 - d) bail-in-værktøjet.
3. Når Afviklingsinstansen vedtager henstillingen som omhandlet i artikel 16, stk. 5, tager den hensyn til følgende faktorer:
 - a) aktiverne og passiverne i det institut, der er under afvikling, på grundlag af værdiansættelsen i henhold til artikel 17
 - b) likviditeten for det institut, der er under afvikling
 - c) salgbarheden af franchiseværdien i det institut, der er under afvikling, i lyset af konkurrenceforholdene og de økonomiske forhold på markedet
 - d) den tid, der er til rådighed.
4. Afviklingsværktøjerne kan anvendes enten særskilt eller samlet, bortset fra værktøjet til adskillelse af aktiver, der kun kan anvendes sammen med et andet afviklingsværktøj, jf. dog stk. 5.

Artikel 20

Afviklingsordning

I den afviklingsordning, der vedtages af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 16, stk. 8, fastsættes i overensstemmelse med Kommissionens beslutninger om afviklingsrammerne, jf. artikel 16, stk. 6, og en eventuel beslutning om statsstøtte, hvis relevant i analogi hermed, de nærmere bestemmelser om de afviklingsværktøjer, der skal anvendes over for det institut, der er under afvikling, vedrørende som minimum de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 21, stk. 2, artikel 22, stk. 2, artikel 23, stk. 2, og artikel 24, stk. 1, og de specifikke beløb og formål, til hvilke Afviklingsfonden skal anvendes, fastsættes.

Under afviklingsproceduren kan Afviklingsinstansen ændre og ajourføre afviklingsordningen, hvis dette er hensigtsmæssigt i lyset af sagens omstændigheder og inden for de afviklingsrammer, som Kommissionen har truffet beslutning om i henhold til artikel 16, stk. 6.

Artikel 21

Virksomhedssalgsværktøjet

1. Inden for de af Kommissionen fastsatte rammer består virksomhedssalgsværktøjet i overførsel til en køber, der ikke er et broinstitut, af følgende:
 - a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i et institut under afvikling eller
 - b) alle eller nærmere bestemte aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling.
2. For så vidt angår virksomhedssalgsværktøjet fastsættes i den i artikel 16, stk. 8, omhandlede afviklingsordning navnlig:
 - a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og passiver der skal overføres af den nationale afviklingsmyndighed i overensstemmelse med artikel 32, stk. 1 og stk. 7-11, i direktiv [...]
 - b) på hvilke kommercielle vilkår den nationale afviklingsmyndighed under hensyn til omstændighederne og omkostningerne og udgifterne under afviklingsproceduren skal foretage overførslen i henhold til artikel 32, stk. 2-4, i direktiv [...]
 - c) hvorvidt overførselsbeføjelsen kan udøves flere gange af den nationale afviklingsmyndighed, jf. artikel 32, stk. 5 og 6, i direktiv [...]
 - d) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds udbydning af den pågældende enhed eller de pågældende instrumenter, aktiver, rettigheder og passiver i overensstemmelse med artikel 33, stk. 1 og 2, i direktiv [...]
 - e) hvorvidt den nationale afviklingsmyndigheds overholdelse af udbydningskravene vil svække afviklingsmålene, jf. stk. 3.
3. Afviklingsinstansen anvender virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde udbydningskravene i stk. 2, litra e), hvis den finder, at overholdelse af disse krav vil svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme vil svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet i artikel 12, stk. 2, litra b).

Artikel 22

Broinstitutværktøjet

1. Inden for de rammer, der er fastlagt af Kommissionen, består broinstitutværktøjet i overførsel til et broinstitut af:
 - a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et eller flere institutter under afvikling eller
 - b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling.

2. Med hensyn til broinstitutværktøjet fastsættes i afviklingsordningen som omhandlet i artikel 20 navnlig:
 - a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og passiver der skal overføres til et broinstitut af den nationale afviklingsmyndighed i overensstemmelse med artikel 34, stk. 1-9, i direktiv [...]
 - b) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds etablering og drift af broinstituttet og indstilling af broinstituttets drift, jf. artikel 35, stk. 1-3 og 5-8, i direktiv [...]
 - c) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds udbydning af broinstituttet eller dets aktiver eller passiver, jf. artikel 35, stk. 4, i direktiv [...].
3. Afviklingsmyndigheden påser, at den samlede værdi af de passiver, der af den nationale afviklingsmyndighed overføres til broinstituttet, ikke overstiger den samlede værdi af de rettigheder og aktiver, der overføres fra det institut, der er under afvikling, eller som tilføres fra andre kilder.

Artikel 23

Værktøj til adskillelse af aktiver

1. Inden for de rammer, der er fastlagt af Kommissionen, består værktøjet til adskillelse af aktiver i overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der er under afvikling, til et porteføljeadministrationsselskab.

Et porteføljeadministrationsselskab er en retlig enhed, der opfylder samtlige følgende krav:

 - a) det ejes helt eller delvis eller kontrolleres af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen
 - b) det er oprettet med henblik på at modtage nogle eller alle aktiver, rettigheder og passiver i et eller flere institutter under afvikling eller et broinstitut.
2. For så vidt angår værktøjet til adskillelse af aktiver fastsættes i den i artikel 20 omhandlede afviklingsordning navnlig:
 - a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og passiver der af den nationale afviklingsmyndighed skal overføres til et porteføljeadministrationsselskab i overensstemmelse med artikel 36, stk. 1-4 og 6-10, i direktiv [...]
 - b) det vederlag, for hvilket aktiverne af den nationale afviklingsmyndighed overføres til porteføljeadministrationsselskabet, i overensstemmelse med principperne i artikel 17. Denne bestemmelse er ikke til hinder for, at vederlaget kan have en nominel eller negativ værdi.

Artikel 24

Bail-in-værktøjet

1. Bail-in-værktøjet kan anvendes til følgende formål:

- a) at rekapitalisere en enhed som omhandlet i artikel 2, der opfylder afviklingsbetingelserne i et tilstrækkeligt omfang til at genoprette enhedens evne til at opfylde betingelserne for godkendelse og til at fortsætte de aktiviteter, for hvilke enheden er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2004/39/EF
- b) at konvertere til egenkapital eller nedbringe hovedstolen af fordrings- eller gældsinstrumenter, der overføres til et broinstitut med henblik på at skaffe kapital til dette broinstitut.

Inden for de rammer, der er fastlagt af Kommissionen, vedrørende bail-in-værktøjet, fastsættes i afviklingsordningen navnlig:

- a) det samlede beløb, med hvilket nedskrivningsrelevante passiver skal nedbringes eller konverteres, jf. stk. 6
- b) de passiver, der kan undtages, jf. stk. 5-13
- c) målet for og minimumsindholdet af den virksomhedsmålsætningsplan, der skal forelægges, jf. stk. 16.

2. Bail-in-værktøjet må kun anvendes til det i stk. 1, litra a), anførte formål, hvis der er en reel udsigt til, at anvendelsen af dette værktøj sammen med de foranstaltninger, der gennemføres i overensstemmelse med virksomhedsmålsætningsplanen, som kræves i henhold til stk. 16, ud over at opfylde de relevante afviklingsmålsætninger vil føre til en genoprettelse af instituttets finansielle sundhed og levedygtighed på længere sigt.

Er betingelsen i første afsnit ikke opfyldt, anvendes et af afviklingsværktøjerne i artikel 19, stk. 2, litra a)-c), og bail-in-værktøjet, der er omhandlet i artikel 19, stk. 2, litra d), afhængigt af hvad der er mest hensigtsmæssigt.

3. Følgende passiver kan ikke gøres til genstand for nedskrivning og konvertering:

- a) dækkede indskud
- b) sikre passiver, herunder dækkede obligationer
- c) ethvert passiv, der opstår som følge af en i artikel 2 omhandlet enheds besiddelse af kunders aktiver eller penge eller som følge af et fiduciarisk retsforhold mellem enheden som omhandlet i artikel 2 som administrator og en anden person som begunstiget, under forudsætning af at en sådan kunde eller begunstiget er beskyttet i henhold til gældende insolvens- eller civilret
- d) passiver i forhold til institutter, undtagen enheder, der indgår i samme koncern, med en oprindelig løbetid på mindre end syv dage
- e) passiver med en restløbetid på mindre end syv dage hidrørende fra deltagelse i et system, der er udpeget i overensstemmelse med direktiv 98/26/EF²³
- f) et passiv over for:
 - i) en medarbejder som følge af et løntilgodehavende, pensionsydelse eller anden fast godtgørelse, undtagen den variable del af lønnen, som ikke er reguleret ved lov eller kollektive overenskomster

²³

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

- ii) en kommerciel eller handelsmæssig kreditor som følge af levering til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, litra b), c) eller d), af varer eller tjenester, der er kritiske for den daglige drift af instituttets aktiviteter, herunder IT-tjenester, forsyninger og leje, servicering og vedligeholdelse af lokaler
 - iii) skatte- og socialsikringsmyndigheder, såfremt disse passiver har fortrinsret i henhold til gældende insolvens- eller civilret.
4. Bail-in-værktøjets anvendelsesområde, jf. stk. 3, er ikke til hinder for, at bail-in-beføjelserne i givet fald anvendes i forhold til en hvilken som helst del af et sikret passiv eller et passiv, for hvilket der er stillet sikkerhed, som overstiger værdien af de aktiver, det pant, den tilbageholdelsesret eller den kaution, der stilles som sikkerhed. Dækkede obligationer som omhandlet i artikel 52, stk. 4, i direktiv 2009/65/EF²⁴ kan undtages fra denne bestemmelse.
5. Under følgende ekstraordinære omstændigheder kan visse passiver udelukkes eller delvis udelukkes fra anvendelsen af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne:
- a) hvis det, uanset at afviklingsmyndigheden efter bedste evne bestræber sig herpå, ikke er muligt at foretage en bail-in af de pågældende passiver inden for en rimelig frist, eller
 - b) hvis udelukkelsen er strengt nødvendig og rimelig af hensyn til videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder på en måde, der fortsat sætter instituttet under afvikling i stand til at videreføre nøglefunktioner, tjenesteydelser og transaktioner, eller
 - c) hvis udelukkelsen er strengt nødvendig og rimelig for at undgå en udbredt afsmittende virkning, der alvorligt ville forstyrre de finansielle markeders funktion på en måde, der ville medføre en alvorlig forstyrrelse for en medlemsstats eller Unionens økonomi, eller
 - d) hvis anvendelse af bail-in-værktøjet på disse passiver ville forårsage en værdinedsættelse af en sådan størrelse, at andre kreditors tab ville være større, end hvis disse passiver var udelukket fra bail-in.
- Hvis et nedskrivningsrelevant passiv eller en gruppe af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes eller delvis udelukkes, kan omfanget af den nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, øges for at tage højde for sådanne udelukkelse, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre nedskrivningsrelevante passiver, overholder principperne i artikel 13, stk. 1, litra f).
6. Hvis et nedskrivningsrelevant passiv eller en gruppe af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes eller delvis udelukkes, jf. stk. 5, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan der fra Afviklingsfonden ydes et bidrag til instituttet under afvikling med henblik på at:

²⁴

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

- a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af nedskrivningsrelevante passiver, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 1, litra a)
 - b) købe aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med stk. 1, litra b).
7. Afviklingsfonden kan kun yde et bidrag som omhandlet i stk. 6, hvis bidraget opfylder begge følgende kriterier:
- a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingsforanstaltningen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 17, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre nedskrivningsrelevante passiver ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis
 - b) bidraget fra Afviklingsfonden overstiger ikke 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingsforanstaltningen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 17.
8. Bidraget fra Afviklingsfonden kan finansieres af:
- a) det beløb, der er til rådighed for Afviklingsfonden, og som er opkrævet gennem bidrag fra enheder som omhandlet i artikel 2 i overensstemmelse med artikel 66
 - b) det beløb, der kan opkræves gennem ex post-bidrag i overensstemmelse med artikel 67 inden for en periode på tre år, og
 - c) de beløb, der er opkrævet fra alternative finansieringskilder i overensstemmelse med artikel 69, hvis de i litra a) og b) omhandlede beløb ikke er tilstrækkelige.
9. I ekstraordinære tilfælde kan det forsøges at tilvejebringe yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder, efter at:
- a) den grænse på 5 %, der er angivet i stk. 7, litra b), er nået, og
 - b) alle usikrede ikke-privilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er nedskrevet eller konverteret fuldt ud.
10. Som et alternativ eller et supplement kan der, når betingelserne i stk. 7, litra a) og b), er opfyldt, ydes et bidrag fra midler, der er opkrævet i form af ex ante-bidrag i overensstemmelse med artikel 66, og som endnu ikke er udnyttet.
11. Ved anvendelsen af denne forordning finder artikel 38, stk. 3c, femte afsnit, i direktiv [...] ikke anvendelse.
12. Når der træffes beslutning i henhold til stk. 5, skal der tages behørigt hensyn til følgende faktorer:
- a) princippet om, at tab først afholdes af aktionærerne og dernæst generelt af kreditorerne i prioritetsorden i det institut, der er under afvikling
 - b) hvor megen tabsabsorberingskapacitet der vil være tilbage i instituttet under afvikling, hvis passiverne eller gruppen af passiver udelukkes

- c) behovet for at bibeholde tilstrækkelige ressourcer til afviklingsfinansiering.
13. Afviklingsinstansen foretager sin vurdering af følgende punkter på grundlag af en værdiansættelse, der opfylder kravene i artikel 17:
- a) det samlede beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal nedskrives for at sikre, at nettoværdien af instituttet under afvikling er lig med nul
 - b) hvor det er relevant, det samlede beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres til aktier for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for enten instituttet under afvikling eller broinstituttet.

Hvis der træffes beslutning om at anvende bail-in-værktøjet til det i stk. 1, litra a), anførte formål, skal den i første afsnit anførte vurdering fastsætte det beløb, hvormed de nedskrivningsrelevante passiver skal konverteres for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for instituttet under afvikling eller i givet fald for broinstituttet, idet der tages hensyn til kapitalbidrag fra Afviklingsfonden i henhold til artikel 71, stk. 1, litra d), og bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller til broinstituttet og give det mulighed for fortsat at opfylde kravene til godkendelse og videreføre de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2004/39/EF.

14. Udelukkelser i henhold til stk. 5 kan foretages enten med henblik på fuldstændig udelukkelse af et passiv fra nedskrivning eller en begrænsning af omfanget af nedskrivningen for dette passiv.
15. Ved anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne skal kravene vedrørende prioritetsordenen for krav som fastsat i artikel 15 overholdes.
16. Den nationale afviklingsmyndighed fremsender straks til Afviklingsinstansen den virksomhedsovlægningsplan, der er modtaget fra den administrator, der er udpeget i henhold til artikel 47, stk. 1, i direktiv [...], efter anvendelsen af bail-in-værktøjet.

Inden to uger efter fremlæggelsen af virksomhedsovlægningsplanen underretter afviklingsmyndigheden Afviklingsinstansen om sin vurdering af planen. Senest en måned efter fremlæggelsen af virksomhedsovlægningsplanen vurderer Afviklingsinstansen sandsynligheden for, at planen, såfremt den gennemføres, vil genoprette levedygtigheden på lang sigt af enheden som omhandlet i artikel 2. Vurderingen foretages efter aftale med den kompetente myndighed.

Finder Afviklingsinstansen, at planen må anses for at opfylde denne målsætning, tillader den den nationale afviklingsmyndighed at godkende planen, jf. artikel 47, stk. 5, i direktiv [...]. Finder Afviklingsinstansen ikke, at planen må anses for at opfylde denne målsætning, giver den den nationale afviklingsmyndighed instruks om at give administratoren meddelelse om Afviklingsinstansens indsigelser og pålægge administratoren at ændre planen under hensyntagen til disse indsigelser, jf. artikel 47, stk. 6, i direktiv [...]. Dette sker efter aftale med den kompetente myndighed.

Den nationale afviklingsmyndighed fremsender den ændrede plan til Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen giver den nationale afviklingsmyndighed instruks om senest efter en uge at give administratoren meddelelse om, hvorvidt den finder, at den ændrede plan tager behørigt hensyn til de meddelte indsigelser, eller om der kræves yderligere ændringer.

Afviklingsinstansens overvågning

1. Afviklingsinstansen overvåger nøje de nationale afviklingsmyndigheders gennemførelse af afviklingsordningen. Med henblik herpå skal de nationale afviklingsmyndigheder:
 - a) samarbejde med og bistå Afviklingsinstansen med dennes udøvelse af dens overvågningsforpligtelse
 - b) med jævnlige mellemrum som fastsat af Afviklingsinstansen forsyne denne med nøjagtige, pålidelige og fuldstændige oplysninger om gennemførelsen af afviklingsordningen, anvendelsen af afviklingsværktøjerne og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne, som de måtte blive anmodet om af Afviklingsinstansen, herunder om følgende:
 - i) den driftsmæssige og finansielle situation for instituttet under afvikling, broinstituttet og porteføljeadministrationsselskabet
 - ii) den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget i forbindelse instituttets likvidation ved almindelig insolvensbehandling
 - iii) eventuelle verserende retssager i tilknytning til likvidationen af aktiverne i det nødlidende institut, indsigelser mod afviklingsbeslutningen og værdiansættelsen eller i tilknytning til anmodninger om kompensation indgivet af aktionærer eller kreditorer
 - iv) udnævnelse, fjernelse eller udskiftning af evaluatore, administratorer, regnskabskyndige, advokater og andre fagfolk, der måtte være nødvendige for at bistå den nationale afviklingsmyndighed, og gennemførelsen af deres opgaver
 - v) andre spørgsmål, som Afviklingsinstansen måtte indbringe
 - vi) i hvilket omfang og på hvilken måde de nationale afviklingsmyndigheders beføjelser, jf. kapitel V i direktiv [...], udøves af dem
 - vii) den økonomiske levedygtighed, gennemførlighed og gennemførelse af virksomhedsomlægningsplanen som omhandlet i artikel 24, stk. 16.

De nationale afviklingsmyndigheder forelægger Afviklingsinstansen en endelig rapport om gennemførelsen af afviklingsordningen.

2. På grundlag af de indhentede oplysninger kan Afviklingsinstansen give de nationale afviklingsmyndigheder instrukser om ethvert aspekt af gennemførelsen af afviklingsordningen, navnlig elementerne i artikel 20, og udøvelsen af afviklingsbeføjelserne.
3. Hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene, kan Kommissionen efter en henstilling fra Afviklingsinstansen eller på eget initiativ tage sin beslutning om afviklingsrammerne op til revision og vedtage de nødvendige ændringer.

Artikel 26

Gennemførelse af afviklingsbeslutninger

1. De nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre den i artikel 16, stk. 8, omhandlede afviklingsbeslutning, navnlig ved at udøve kontrol med de i artikel 2 omhandlede enheder, ved at træffe de nødvendige foranstaltninger i henhold til artikel 64 i direktiv [...] og ved at påse, at sikkerhedsforanstaltningerne i det nævnte direktiv overholdes. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører alle beslutninger, som Afviklingsinstansen retter til dem.

Med henblik herpå anvender de deres beføjelser i henhold til national lovgivning til gennemførelse af direktiv [...] og i overensstemmelse med de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser. De nationale afviklingsmyndigheder underretter i fuldt omfang Afviklingsinstansen om udøvelsen af disse beføjelser. De foranstaltninger, de træffer, skal være i overensstemmelse med den i artikel 16, stk. 8, omhandlede beslutning.

2. Hvis en national afviklingsmyndighed ikke har anvendt en i artikel 16 omhandlet beslutning eller har anvendt den på en måde, så afviklingsmålene i henhold til denne forordning ikke opfyldes, har Afviklingsinstansen beføjelse til at pålægge et institut under afvikling:
 - a) at overføre specifikke rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden person
 - b) at kræve konvertering af gældsinstrumenter, der indeholder kontraktvilkår for konvertering under de i artikel 18 omhandlede omstændigheder.
3. Instituttet under afvikling efterkommer alle beslutninger som omhandlet i stk. 2. Sådanne beslutninger har forrang for tidligere beslutninger truffet af de nationale myndigheder i samme sag.
4. Når de nationale myndigheder træffer foranstaltninger vedrørende spørgsmål, der er omfattet af en beslutning truffet i henhold til stk. 2, overholder de denne beslutning.

Kapitel 4

Samarbejde

Artikel 27

Pligt til at samarbejde

1. Afviklingsinstansen underretter Kommissionen om enhver foranstaltning, den træffer for at forberede en afvikling. Hvad angår oplysninger, der modtages fra Afviklingsinstansen, er medlemmerne af Kommissionen samt Kommissionens personale omfattet af kravet om tavshedspligt, jf. artikel 79.
2. Inden for deres respektive ansvarsområder i henhold til denne forordning arbejder Afviklingsinstansen, Kommissionen, ECB og de kompetente nationale myndigheder og de nationale afviklingsmyndigheder tæt sammen. ECB og de kompetente nationale myndigheder forsyner Afviklingsinstansen og Kommissionen med alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver.

3. Inden for deres respektive ansvarsområder i henhold til denne forordning arbejder Afviklingsinstansen, Kommissionen, ECB og de kompetente nationale myndigheder og de nationale afviklingsmyndigheder tæt sammen under afviklingsplanlægningen, i forbindelse med tidlig indgriben og under afviklingen, jf. artikel 7-26. ECB og de kompetente nationale myndigheder forsyner Afviklingsinstansen og Kommissionen med alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver.
4. Når ECB med henblik på anvendelsen af denne forordning indbyder en repræsentant for Afviklingsinstansen til at deltage i ECB's tilsynsråd, der er nedsat ved artikel 19 i Rådets forordning (EU) nr. [...], udpeger Afviklingsinstansen en repræsentant.
5. Med henblik på anvendelsen af denne forordning udpeger Afviklingsinstansen en repræsentant, som skal deltage i afviklingsudvalget under EBA, der er nedsat ved artikel 113 i direktiv [...].
6. Afviklingsinstansen arbejder tæt sammen med den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF) og den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM), navnlig i tilfælde hvor EFSF eller ESM har ydet eller forventes at yde direkte eller indirekte finansiell bistand til enheder, der er etableret i en deltagende medlemsstat, navnlig i de ekstraordinære tilfælde, der er omhandlet i artikel 24, stk. 9.
7. Afviklingsinstansen og ECB indgår et aftalememorandum, der beskriver de generelle betingelser for deres samarbejde i henhold til stk. 2. Memorandummet revideres med jævne mellemrum og offentliggøres under forbehold af passende behandling af fortrolige oplysninger.

Artikel 28

Informationsudveksling med den fælles afviklingsmekanisme

1. Både Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder er omfattet af en forpligtelse til samarbejde i god tro og til udveksling af oplysninger.
2. Afviklingsinstansen meddeler Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for varetagelsen af dens opgaver i henhold til denne forordning og, hvis det er relevant, artikel 107 i TEUF.

Artikel 29

Samarbejde inden for den fælles afviklingsmekanisme og koncernbehandling

Artikel 12, stk. 4, 5, 6 og 15, og artikel 80-83 i direktiv [...] finder ikke anvendelse på forbindelserne mellem deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder. I stedet finder de relevante bestemmelser i denne forordning anvendelse.

Artikel 30

Samarbejde med ikke-deltagende medlemsstater

Hvis en koncern omfatter enheder, der er etableret i deltagende medlemsstater og i ikke-deltagende medlemsstater, repræsenterer Afviklingsinstansen, under forbehold af en i henhold til denne forordning krævet godkendelse fra Kommissionens side, de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder i forbindelse med samarbejdet med ikke-deltagende medlemsstater i henhold til artikel 7, 8, 11, 12, 15, 50 og 80-83 i direktiv [...].

Artikel 31

Samarbejde med tredjelandsmyndigheder

Kun Kommissionen og Afviklingsinstansen inden for deres respektive ansvarsområder kan på vegne af de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater indgå de ikke-bindende samarbejdsaftaler, der er omhandlet i artikel 88, stk. 4, i direktiv [...], og skal underrette om dem i henhold til stk. 6 i nævnte artikel.

Kapitel 5

Undersøgellesbeføjelser

Artikel 32

Anmodninger om oplysninger

1. Med henblik på at varetage de opgaver, der er omhandlet i artikel 7, 8, 11, 16 og 17, kan Afviklingsinstansen enten direkte eller gennem de nationale afviklingsmyndigheder kræve, at følgende juridiske eller fysiske personer afgiver alle de oplysninger, der er nødvendige for at varetage de opgaver, der er pålagt Afviklingsinstansen i medfør af denne forordning:
 - a) enheder som omhandlet i artikel 2
 - b) ansatte i enheder som omhandlet i artikel 2
 - c) tredjeparter, som de enheder, der er omhandlet i artikel 2, har outsourcet funktioner eller aktiviteter til.
2. Enheder som omhandlet i artikel 2 og personer som omhandlet i stk. 1, litra b), skal stille de oplysninger til rådighed, som kræves i henhold til stk. 1. Bestemmelser om tavshedspligt fritager ikke disse enheder og personer fra forpligtelsen til at stille oplysningerne til rådighed. At de krævede oplysninger stilles til rådighed, betragtes ikke som brud på tavshedspligten.
3. Hvis Afviklingsinstansen modtager oplysninger direkte fra disse enheder og personer, stiller den disse oplysninger til rådighed for de berørte nationale afviklingsmyndigheder.
4. Afviklingsinstansen skal løbende kunne indhente alle oplysninger om kapital, likviditet, aktiver og passiver for så vidt angår alle institutter, der er omfattet af dens afviklingsbeføjelser, i det omfang disse oplysninger er væsentlige i afviklingssammenhæng.
5. Afviklingsinstansen, de kompetente myndigheder og de nationale afviklingsmyndigheder kan udarbejde et aftalememorandum med en procedure for udveksling af oplysninger.
6. De kompetente myndigheder, herunder ECB, hvis det er relevant, og de nationale afviklingsmyndigheder samarbejder med Afviklingsinstansen for at fastslå, om nogle af eller alle de krævede oplysninger allerede foreligger. Hvis sådanne oplysninger foreligger, stiller de kompetente myndigheder, herunder ECB, hvis det er relevant, eller de nationale afviklingsmyndigheder disse oplysninger til rådighed for Afviklingsinstansen.

Artikel 33

Generelle undersøgelser

1. Afviklingsinstansen kan med henblik på at varetage de opgaver, som overdrages til den i henhold til artikel 7, 8, 11, 16 og 17, og under forbehold af andre betingelser, der måtte være fastsat i den relevante EU-lovgivning, foretage alle nødvendige undersøgelser af personer, der er omhandlet i artikel 32, stk. 1, og som er etableret eller beliggende i en deltagende medlemsstat.

Afviklingsinstansen har med henblik herpå ret til at:

- a) kræve udlevering af dokumenter
 - b) undersøge bøger og forretningspapirer tilhørende de i artikel 32, stk. 1, omhandlede personer og tage kopier eller uddrag af sådanne bøger og forretningspapirer
 - c) indhente skriftlige eller mundtlige redegørelser fra de i artikel 32, stk. 1, omhandlede personer eller deres repræsentanter eller personale
 - d) udspørge enhver anden person, der samtykker heri, med det formål at indsamle oplysninger om undersøgelsens genstand.
2. De personer, der er omhandlet i artikel 32, stk. 1, er genstand for undersøgelser, som iværksættes på baggrund af en beslutning truffet af Afviklingsinstansen.

Hvis en person lægger hindringer i vejen for undersøgelsen, tilbyder de nationale afviklingsmyndigheder i den deltagende medlemsstat, hvori de pågældende lokaler er beliggende, under iagttagelse af national lovgivning den nødvendige bistand og letter adgangen for Afviklingsinstansen til de forretningslokaler, der tilhører de i artikel 32, stk. 1, omhandlede juridiske personer, således at ovennævnte rettigheder kan udøves.

Artikel 34

Kontrol på stedet

1. Med henblik på at varetage de i artikel 7, 8, 11, 16 og 17 omhandlede opgaver og under forbehold af andre betingelser, der er fastsat i den relevante EU-lovgivning, kan Afviklingsinstansen under forbehold af forudgående meddelelse til de berørte nationale afviklingsmyndigheder foretage alle nødvendige kontroller på stedet af de forretningslokaler, der tilhører de i artikel 32, stk. 1, omhandlede juridiske personer. Afviklingsinstansen kan, i det omfang det er nødvendigt for at udføre kontrollerne korrekt og effektivt, foretage kontroller på stedet uden forudgående varsel til disse juridiske personer.
2. Embedsmænd fra Afviklingsinstansen og andre personer bemyndiget af Afviklingsinstansen til at foretage kontrol på stedet kan betræde forretningslokaler og fast ejendom, som tilhører de juridiske personer, der er genstand for en beslutning om undersøgelse vedtaget af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 32, stk. 2, og har alle de beføjelser, der er beskrevet i artikel 32, stk. 1.
3. De juridiske personer, der er omhandlet i artikel 32, stk. 1, er genstand for kontrol på stedet, som iværksættes på baggrund af en beslutning truffet af Afviklingsinstansen.
4. Embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget eller udpeget af de nationale afviklingsmyndigheder i de medlemsstater, hvor kontrollen skal

gennemføres, bistår under overvågning af og i samordning med Afviklingsinstansen aktivt embedsmændene fra Afviklingsinstansen og andre personer, der er bemyndiget af Afviklingsinstansen. De har i den forbindelse de beføjelser, der er fastsat i stk. 2. Embedsmænd fra de pågældende deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder har også ret til at deltage i kontroller på stedet.

5. Fastslår embedsmændene fra Afviklingsinstansen og andre ledsagende personer, der er bemyndiget eller udpeget af Afviklingsinstansen, at en person modsætter sig en kontrol, der er påbudt i henhold til stk. 1, yder de pågældende deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheder dem den nødvendige bistand i overensstemmelse med national lovgivning. I det for kontrollen nødvendige omfang omfatter denne bistand også forsegling af forretningslokaler samt bøger eller forretningspapirer. Hvis de pågældende nationale afviklingsmyndigheder ikke har denne beføjelse, anvender de deres beføjelser til at anmode andre nationale afviklingsmyndigheder om den nødvendige bistand.

Artikel 35

Dommerkendelse

1. Kræver en kontrol på stedet som omhandlet i artikel 34, stk. 1 og 2, eller den i artikel 34, stk. 5, omhandlede bistand i henhold til national lovgivning en dommerkendelse, anmodes der om en sådan kendelse.
2. Anmodes der om en dommerkendelse som omhandlet i stk. 1, kontrollerer den nationale domstol ægtheden af Afviklingsinstansens beslutning og sikrer, at de påtænkte tvangsindgreb hverken er vilkårlige eller urimelige i forhold til undersøgelsens formål. Når den nationale domstol kontrollerer tvangsindgrebenes proportionalitet, kan den anmode Afviklingsinstansen om nærmere forklaringer, navnlig vedrørende grundene til Afviklingsinstansens mistanke om, at en overtrædelse af de i artikel 26 omhandlede retsakter har fundet sted, samt alvoren af den mistænkte overtrædelse og inddragelsen af den person, der er genstand for tvangsindgrebene. Den nationale domstol skal dog ikke prøve, om kontrollen er nødvendig som sådan, eller kræve at få forelagt oplysninger i Afviklingsinstansens sagsakter. Lovligheden af Afviklingsinstansens beslutning kan kun indklages for Den Europæiske Unions Domstol.

Kapitel 6

Sanktionsbeføjelser

Artikel 36

Bøder

1. Hvis Afviklingsinstansen finder, at en enhed som omhandlet i artikel 2 forsætligt eller uagtsomt har gjort sig skyldig i en af de overtrædelser, der er omhandlet i stk. 2, giver den den pågældende nationale afviklingsmyndighed instruks om at pålægge den pågældende enhed, jf. artikel 2, en bøde i overensstemmelse med direktiv [...].

En sådan enhed anses for forsætligt at have gjort sig skyldig i en overtrædelse, hvis der er objektive faktorer, der viser, at enheden eller dens daglige ledelse med overlæg gjorde sig skyldig i overtrædelser.

2. Bøderne kan pålægges enheder som omhandlet i artikel 2 for følgende overtrædelser:
 - a) hvis de ikke stiller de oplysninger til rådighed, der kræves i henhold til artikel 32
 - b) hvis de ikke underkaster sig en generel undersøgelse, jf. artikel 33, eller kontrol på stedet og ikke stiller de oplysninger til rådighed, der kræves i henhold til artikel 32
 - c) hvis de ikke bidrager til Afviklingsfonden i henhold til artikel 66 eller 67
 - d) hvis de ikke efterkommer en beslutning, som Afviklingsinstansen har rettet til dem i henhold til artikel 24.
3. De nationale afviklingsmyndigheder offentliggør bøder, der er pålagt i henhold til stk. 1. Såfremt offentliggørelse ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade, offentliggør de nationale afviklingsmyndigheder sanktionen uden at oplyse om parternes identitet.
4. Afviklingsinstansen udarbejder med henblik på at fastlægge en konsekvent og effektiv håndhævelsespraksis og sikre en fælles, ensartet og konsekvent anvendelse af denne forordning retningslinjer for anvendelsen af bøder og tvangsbøder rettet til de nationale afviklingsmyndigheder.

Artikel 37

Tvangsbøder

1. Afviklingsinstansen giver den pågældende nationale afviklingsmyndighed instruks om at pålægge den relevante enhed, jf. artikel 2, en tvangsbøde i overensstemmelse med direktiv [...] med henblik på at tvinge:
 - a) et kreditinstitut til at efterkomme en beslutning vedtaget i henhold til artikel 32
 - b) en person som omhandlet i artikel 32, stk. 1, til at stille fuldstændige oplysninger til rådighed som krævet ved en beslutning truffet i henhold til nævnte artikel
 - c) en person som omhandlet i artikel 33, stk. 1, til at underkaste sig en undersøgelse og navnlig til at udlevere fuldstændige forretningspapirer, data, procedurer eller alt andet ønsket materiale og til at supplere og korrigere andre oplysninger, som er udleveret i forbindelse med en undersøgelse, der er iværksat ved en beslutning truffet i henhold til nævnte artikel
 - d) en person som omhandlet i artikel 34, stk. 1, til at underkaste sig en kontrol på stedet som pålagt ved en beslutning truffet i henhold til nævnte artikel.
2. En tvangsbøde skal være effektiv og forholdsmæssig. Tvangsbøden pålægges som dagbøde, indtil det pågældende kreditinstitut eller den pågældende person efterkommer de i stk. 1, litra a)-d), omhandlede beslutninger.
3. En tvangsbøde kan ikke pålægges for en periode på over seks måneder.

DEL III

INSTITUTIONELLE RAMMER

AFSNIT I

AFVIKLINGSINSTANSEN

Artikel 38

Juridisk status

1. Hermed oprettes der en fælles afviklingsinstans. Afviklingsinstansen er et EU-agentur med en særlig struktur, som svarer til Afviklingsinstansens opgaver. Den har status som juridisk person.
2. Afviklingsinstansen har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som den pågældende stats lovgivning tillægger juridiske personer. Afviklingsinstansen kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løsøre og optræde som part i retssager.
3. Afviklingsinstansen repræsenteres af den administrerende direktør.

Artikel 39

Sammensætning

1. Afviklingsinstansen er sammensat af:
 - a) den administrerende direktør
 - b) den administrerende vicedirektør
 - c) et medlem udpeget af Kommissionen
 - d) et medlem udpeget af ECB
 - e) et medlem udpeget af hver af de deltagende medlemsstater, som er repræsentant for den nationale afviklingsmyndighed.
2. Den administrerende direktør, den administrerende vicedirektør og de medlemmer af afviklingsinstansen, som Kommissionen og ECB har udpeget, har en mandatperiode på fem år. Mandatperioden kan ikke forlænges, jf. dog artikel 53, stk. 6.
3. Afviklingsinstansens ledelses- og forvaltningsstruktur består af:
 - a) plenarmøder, hvor Afviklingsinstansen varetager de i artikel 47 omhandlede opgaver
 - b) eksekutivmøder, hvor Afviklingsinstansen varetager de i artikel 51 omhandlede opgaver
 - c) en administrerende direktør, der varetager de i artikel 53 omhandlede opgaver.

Artikel 40

Overensstemmelse med EU-lovgivningen

Afviklingsinstansen handler i overensstemmelse med EU-lovgivningen, navnlig de afgørelser, som Kommissionen vedtager i medfør af denne forordning.

Artikel 41

Ansvarlighed

1. Afviklingsinstansen er ansvarlig over for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen for gennemførelsen af denne forordning, jf. stk. 2-8.
2. Afviklingsinstansen forelægger hvert år Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Revisionsret en rapport om varetagelsen af de opgaver, som den overdrages ved denne forordning.
3. Den administrerende direktør forelægger nævnte rapport offentligt for Europa-Parlamentet og for Rådet.
4. Den administrerende direktør deltager efter anmodning fra Europa-Parlamentet i en høring om varetagelsen af afviklingsopgaverne i Europa-Parlamentets kompetente udvalg.
5. Den administrerende direktør kan efter anmodning fra Rådet høres af Rådet om varetagelsen af afviklingsopgaverne.
6. Afviklingsinstansen besvarer mundtligt eller skriftligt de spørgsmål, som Europa-Parlamentet eller Rådet stiller den, efter egne procedurer og i tilstedeværelse af repræsentanter fra enhver deltagende medlemsstat, der ikke har euroen som valuta.
7. Den administrerende direktør fører efter anmodning fortrolige mundtlige drøftelser bag lukkede døre med formanden og næstformændene for Europa-Parlamentets kompetente udvalg, hvis sådanne drøftelser er nødvendige for udøvelsen af Europa-Parlamentets beføjelser i henhold til traktaten. Der indgås aftale mellem Europa-Parlamentet og Afviklingsinstansen om de nærmere betingelser for tilrettelæggelsen af sådanne drøftelser med henblik på at sikre fuld fortrolighed i overensstemmelse med de fortrolighedsforpligtelser, der er pålagt ECB som kompetent myndighed i henhold til den relevante EU-lovgivning.
8. Afviklingsinstansen samarbejder i forbindelse med Parlamentets undersøgelser med Parlamentet i overensstemmelse med TEUF. Afviklingsinstansen og Parlamentet indgår aftale om passende ordninger vedrørende de praktiske betingelser for udøvelsen af demokratisk ansvarlighed og overvågning i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, som overdrages Afviklingsinstansen i henhold til denne forordning. Disse ordninger omfatter bl.a. adgang til oplysninger, samarbejde i forbindelse med undersøgelser og oplysninger om proceduren for udvælgelse af den administrerende direktør.

Artikel 42

De nationale parlamenter

1. De deltagende medlemsstaters nationale parlamenter kan på grund af Afviklingsinstansens specifikke opgaver efter egne procedurer anmode

Afviklingsinstansen om skriftligt at besvare deres eventuelle bemærkninger eller spørgsmål til Afviklingsinstansen vedrørende Afviklingsinstansens funktioner i henhold til denne forordning.

2. En deltagende medlemsstats nationale parlament kan opfordre den administrerende direktør til at deltage i en udveksling af synspunkter vedrørende afvikling af kreditinstitutter i den pågældende medlemsstat sammen med en repræsentant for den nationale afviklingsmyndighed.
3. Denne forordning berører ikke nationale afviklingsmyndigheders ansvar over for de nationale parlamenter i henhold til national lovgivning, for så vidt angår varetagelsen af de opgaver, som ikke overdrages Afviklingsinstansen eller Kommissionen i henhold til denne forordning.

Artikel 43

Uafhængighed

1. Ved varetagelsen af de opgaver, som overdrages Afviklingsinstansen ved denne forordning, handler Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder uafhængigt og i almenhedens interesse.
2. De medlemmer af Afviklingsinstansen, der er nævnt i artikel 40, stk. 2, handler uafhængigt og objektivt og udelukkende i hele Unionens interesse og må ikke søge eller modtage instrukser fra EU's institutioner eller organer, medlemsstaternes regeringer eller noget andet offentligt eller privat organ.

Artikel 44

Hjemsted

Afviklingsinstansen har hjemsted i Bruxelles, Belgien.

AFSNIT II

AFVIKLINGSINSTANSENS PLENARMØDER

Artikel 45

Deltagelse i plenarmøder

Alle Afviklingsinstansens medlemmer deltager i plenarmøderne.

Artikel 46

Opgaver

1. Afviklingsinstansen har på et plenarmøde til opgave:
 - a) hvert år senest den 30. november på grundlag af et udkast fra den administrerende direktør at vedtage Afviklingsinstansens arbejdsprogram for det følgende år, jf. artikel 49, stk. 1, og fremsende det til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Centralbank til orientering

- b) at vedtage Afviklingsinstansens årsbudget, jf. artikel 59, stk. 2
- c) at træffe beslutning om frivillig låntagning mellem finansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 68, gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 72 og lån til indskudsgarantiordninger i overensstemmelse med artikel 73
- d) at vedtage en årsrapport om Afviklingsinstansens aktiviteter, jf. artikel 42 Rapporten skal indeholde en nærmere beskrivelse af budgettets gennemførelse
- e) at vedtage de finansielle regler, som finder anvendelse på Afviklingsinstansen, jf. artikel 61
- f) at vedtage en strategi til bekæmpelse af svig, som står i et rimeligt forhold til de relevante risici for svig under hensyntagen til en cost-benefit-analyse af de foranstaltninger, der skal iværksættes
- g) at vedtage regler for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter i forhold til medlemmerne
- h) at vedtage forretningsordenen
- i) i overensstemmelse med stk. 2 og med hensyn til Afviklingsinstansens personale at udøve de beføjelser, som vedtægten tillægger ansættelsesmyndigheden, og som ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte tillægger den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter²⁵ ("ansættelsesmyndighedsbeføjelser")
- j) at vedtage passende gennemførelsesbestemmelser til vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i overensstemmelse med vedtægts artikel 110
- k) at udpege en regnskabsfører, som skal være funktionelt uafhængig i udøvelsen af sit hverv, og som vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte skal finde anvendelse på
- l) at sikre passende opfølgning på resultaterne og henstillingerne fra de interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer samt fra undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)
- m) at træffe alle beslutninger vedrørende etablering af Afviklingsinstansens interne strukturer og om nødvendigt ændring heraf.

2. Afviklingsinstansen skal i overensstemmelse med artikel 110 i vedtægten på et plenarmøde træffe en beslutning i henhold til artikel 2, stk. 1, i vedtægten og artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, hvorved de relevante beføjelser som ansættelsesmyndighed tillægges den administrerende direktør, og om fastlæggelse af de betingelser, hvorunder denne uddelegering af beføjelser kan suspenderes. Den administrerende direktør bemyndiges til at subdelegere disse beføjelser.

Afviklingsinstansen kan under ekstraordinære omstændigheder på et plenarmøde ved en beslutning midlertidigt suspendere de ansættelsesmyndighedsbeføjelser, der er uddelegeret til den administrerende direktør, og de beføjelser, denne måtte have subdelegeret, og selv udøve dem eller uddelegere dem til et af sine medlemmer eller en anden ansat end den administrerende direktør.

Artikel 47

Afholdelse af Afviklingsinstansens plenarmøder

1. Den administrerende direktør indkalder til Afviklingsinstansens plenarmøder.
2. Afviklingsinstansen afholder mindst to ordinære plenarmøder om året. Den træder desuden sammen på den administrerende direktørs initiativ, efter anmodning fra Kommissionen eller efter anmodning fra mindst en tredjedel af medlemmerne.
3. Afviklingsinstansen kan invitere observatører til at deltage i plenarmøder på ad hoc-basis.
4. Afviklingsinstansen yder sekretariatsbistand på Afviklingsinstansens plenarmøder.

Artikel 48

Beslutningstagning

1. På plenarmøder træffer Afviklingsinstansen beslutninger med et simpelt flertal af sine medlemmer. Der kræves dog et flertal på to tredjedele af dens medlemmer til de beslutninger, der er nævnt i artikel 47, stk. 1, litra c).
2. Den administrerende direktør deltager i afstemningen.
3. Afviklingsinstansen vedtager og offentliggør sin forretningsorden. I forretningsordenen fastsættes de nærmere afstemningsregler, herunder regler for, hvornår et medlem kan handle på et andet medlems vegne, samt i givet fald også reglerne for, hvornår Afviklingsinstansen er beslutningsdygtig.

AFSNIT III

AFVIKLINGSINSTANSENS EKSEKUTIVMØDER

Artikel 49

Deltagelse i eksekutivmøder

1. De medlemmer af Afviklingsinstansen, som er nævnt i artikel 40, stk. 1, litra a)-d), deltager i Afviklingsinstansens eksekutivmøder, jf. dog stk. 2 og 3.
2. Ved drøftelser vedrørende en enhed som omhandlet i artikel 2 eller en gruppe enheder, som kun er etableret i en enkelt deltagende medlemsstat, deltager det medlem, der er udpeget af den pågældende medlemsstat, også i drøftelserne og i beslutningstagningen i overensstemmelse med artikel 52, stk. 1 og 3.
3. Ved drøftelser vedrørende en grænseoverskridende koncern deltager det medlem, der er udpeget af den medlemsstat, hvor koncernafviklingsmyndigheden befinder sig, samt de medlemmer, der er udpeget af de medlemsstater, hvor et datterselskab eller en enhed, der er omfattet af det tilsyn på et konsolideret grundlag, er etableret, i drøftelserne og i beslutningstagningen i overensstemmelse med artikel 52, stk. 2 og 3.

Artikel 50

Opgaver

1. Afviklingsinstansen bistås på et plenarmøde ved et eksekutivmøde i Afviklingsinstansen.
2. Afviklingsinstansen har på et eksekutivmøde til opgave:
 - a) at forberede de beslutninger, som Afviklingsinstansen skal træffe på et plenarmøde
 - b) at træffe alle beslutninger med henblik på at gennemføre denne forordning.Det vil sige:
 - i) tidligst muligt at fremsende alle relevante oplysninger til Kommissionen, således at Kommissionen kan foretage en vurdering og træffe en begrundet afgørelse i henhold til artikel 16, stk. 6
 - ii) at træffe beslutning om del II i Afviklingsinstansens budget vedrørende Afviklingsfonden.
3. Afviklingsinstansen kan i hastende tilfælde om nødvendigt på et eksekutivmøde træffe visse midlertidige beslutninger på vegne af Afviklingsinstansen, når den træder sammen i et plenarmøde, navnlig vedrørende den administrative forvaltning, herunder budgetspørgsmål.
4. Afviklingsinstansen træder sammen i et eksekutivmøde på den administrerende direktørs initiativ eller efter anmodning fra medlemmerne.
5. Afviklingsinstansen vedtager på et plenarmøde forretningsordenen for eksekutivmødet.

Artikel 51

Beslutningstagning

1. Ved drøftelser vedrørende en enkelt enhed eller en koncern, som kun er etableret i en enkelt deltagende medlemsstat, træffer Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde beslutninger med et simpelt flertal af de deltagende medlemmer. I tilfælde af stemmelighed har den administrerende direktør den afgørende stemme.
2. Ved drøftelser vedrørende en grænseoverskridende koncern træffer Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde beslutninger med et simpelt flertal af de deltagende medlemmer. De medlemmer af Afviklingsinstansen, som er nævnt i artikel 40, stk. 2, og det medlem, der er udpeget af den medlemsstat, hvor koncernafviklingsmyndigheden befinder sig, har hver én stemme. De øvrige deltagende medlemmer har hver stemmeret svarende til én stemme divideret med antallet af nationale afviklingsmyndigheder i de medlemsstater, hvor et datterselskab eller en enhed, der er omfattet af det konsoliderede tilsyn, er etableret. I tilfælde af stemmelighed har den administrerende direktør den afgørende stemme.
3. Indtil det målfinansieringsniveau, der er nævnt i artikel 65, er nået, skal et medlem, der er udpeget af en medlemsstat, én gang kunne kræve en fornyet drøftelse i Afviklingsinstansen, hvis en beslutning under behandling vil få negative konsekvenser for den pågældende medlemsstats finanspolitiske ansvar.

4. Afviklingsinstansen vedtager og offentliggør på et eksekutivmøde forretningsordenen for eksekutivmøder.

Den administrerende direktør indkalder på eget initiativ eller efter anmodning fra to medlemmer til Afviklingsinstansens eksekutivmøder, og møderne ledes af den administrerende direktør. Afviklingsinstansen kan invitere observatører til at deltage i eksekutivmøder på ad hoc-basis.

AFSNIT IV

DEN ADMINISTRERENDE DIREKTØR OG DEN ADMINISTRERENDE VICEDIREKTØR

Artikel 52

Udpegelse og opgaver

1. Afviklingsinstansen ledes af en administrerende direktør, som er ansat på fuld tid, og som ikke varetager hverv på nationalt plan.
2. Den administrerende direktør er ansvarlig for:
 - a) at forberede Afviklingsinstansens arbejde, på plenarmøder og eksekutivmøder, og at indkalde til og lede dens møder
 - b) alle personaleanliggender
 - c) den daglige ledelse
 - d) at gennemføre Afviklingsinstansens budget, jf. artikel 59, stk. 3
 - e) Afviklingsinstansens forvaltning
 - f) at gennemføre Afviklingsinstansens årlige arbejdsprogram
 - g) hvert år at udarbejde et udkast til en rapport med et afsnit om Afviklingsinstansens afviklingsvirksomhed og et afsnit om finansielle og administrative anliggender.
3. Den administrerende direktør bistås af en administrerende vicedirektør.

Den administrerende vicedirektør varetager den administrative direktørs opgaver i dennes fravær.
4. Den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør udpeges på grundlag af kvalifikationer, kendskab til bank- og finansanliggender samt relevant erfaring med finansielt tilsyn og med finansiell regulering.
5. Efter høring af Afviklingsinstansen på et plenarmøde forelægger Kommissionen Rådet en liste med kandidater med henblik på udpegelse af den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør. Rådet udpeger den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør efter høring af Europa-Parlamentet.
6. Uanset artikel 40, stk. 2, har den første administrerende vicedirektør, som udpeges efter denne forordnings ikrafttræden, en mandatperiode på tre år; denne periode kan forlænges én gang med en periode på fem år. Den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør fortsætter med at varetage deres hverv, indtil deres afløsere er udpeget.

7. En administrerende direktør eller en administrerende vicedirektør, hvis mandatperiode er blevet forlænget, kan ikke deltage i endnu en udvælgelsesprocedure til samme stilling ved udløbet af den samlede periode.
8. Den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør kan af Rådet efter forslag fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet afskediges, hvis de ikke længere opfylder de betingelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver, eller hvis de har begået en alvorlig forseelse.

Artikel 53

Uafhængighed

1. Den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør varetager deres opgaver i overensstemmelse med Kommissionens og Afviklingsinstansens beslutninger.

Den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør må ved deltagelse i Afviklingsinstansens drøftelser og beslutningstagning hverken søge eller modtage instrukser fra EU-institutioner eller -organer, de skal give udtryk for deres egne synspunkter og stemme uafhængigt af andre. Den administrerende vicedirektør er i forbindelse med nævnte drøftelser og beslutningstagning ikke underlagt den administrerende direktørs myndighed.

2. Hverken medlemsstaterne eller andre offentlige eller private organer må søge at påvirke den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør i forbindelse med varetagelsen af deres opgaver.
3. I overensstemmelse med vedtægten, jf. artikel 78, stk. 6, skal den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør efter tjenesteperiodens ophør overholde pligten til at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til overtagelse af visse hverv eller opnåelse af visse fordele.

AFNIT V

FINANSIELLE BESTEMMELSER

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 54

Ressourcer

Afviklingsinstansen er ansvarlig for at afsætte de nødvendige finansielle og menneskelige ressourcer til varetagelsen af de opgaver, som den overdrages ved denne forordning.

Artikel 55

Budget

1. Der udarbejdes overslag over alle Afviklingsinstansens indtægter og udgifter for hvert regnskabsår, svarende til kalenderåret, og de opføres i Afviklingsinstansens budget.
2. Indtægterne og udgifterne på Afviklingsinstansens budget skal balancere.
3. Budgettet består af to dele: Del I vedrørende Afviklingsinstansens administration og del II vedrørende Afviklingsfonden.

Artikel 56

Del I i budgettet vedrørende Afviklingsinstansens administration

1. Indtægterne i budgettets del I består af de årlige bidrag, som er nødvendige for at dække de administrative udgifter, jf. artikel 62, stk. 1, litra a).
2. Udgifterne i budgettets del I omfatter i det mindste udgifter til personale, løn, administration, infrastruktur, videreuddannelse og driftsudgifter.

Artikel 57

Del II i budgettet vedrørende Afviklingsfonden

1. Indtægterne i budgettets del II består navnlig af følgende:
 - a) bidrag fra institutter etableret i de deltagende medlemsstater, jf. artikel 62, med undtagelse af det årlige bidrag, som er nævnt i artikel 62, stk. 1, litra a)
 - b) lån fra andre afviklingsfinansieringsordninger i ikke-deltagende medlemsstater, jf. artikel 68, stk. 1
 - c) lån fra finansielle institutter eller andre tredjeparter, jf. artikel 69
 - d) afkast ved investering af de beløb, som Afviklingsfonden er i besiddelse af, jf. artikel 70.
2. Udgifterne i budgettets del II består navnlig af følgende:
 - a) udgifter til de formål, der er omhandlet i artikel 71
 - b) investeringer i overensstemmelse med artikel 70
 - c) renter på lån fra andre afviklingsfinansieringsordninger i ikke-deltagende medlemsstater, jf. artikel 68, stk. 1
 - d) renter på lån fra finansielle institutter eller andre tredjeparter, jf. artikel 69.

Artikel 58

Udarbejdelse og gennemførelse af budgettet

1. Den administrerende direktør udarbejder senest den 15. februar hvert år et overslag over Afviklingsinstansens indtægter og udgifter for det kommende år og sender det senest den 31. marts hvert år til Afviklingsinstansen til godkendelse på et plenarmøde.

2. Afviklingsinstansen vedtager på et plenarmøde Afviklingsinstansens budget på grundlag af overslaget. Det tilpasses om nødvendigt i overensstemmelse hermed.
3. Den administrerende direktør gennemfører Afviklingsinstansens budget.

Artikel 59

Revision og kontrol

1. Der indføres en intern revisionsfunktion i Afviklingsinstansen, som skal varetages under overholdelse af de gældende internationale standarder. Den interne revisor, der udpeges af Afviklingsinstansen, er over for denne ansvarlig for at efterprøve, om Afviklingsinstansens systemer og procedurer til gennemførelse af budgettet fungerer tilfredsstillende.
2. Den interne revisor rådgiver Afviklingsinstansen med hensyn til risikostyring ved at afgive uafhængige udtalelser om forvaltnings- og kontrolsystemernes kvalitet og ved at fremsætte henstillinger til forbedring af betingelserne for transaktionernes gennemførelse og til fremme af forsvarlig økonomisk forvaltning.
3. Det er Afviklingsinstansens ansvar at indføre de interne kontrolsystemer og -procedurer, der er nødvendige for varetagelsen af den interne revisors opgaver.

Artikel 60

Regnskabsaflæggelse og decharge

1. Den administrerende direktør varetager opgaven som anvisningsberettiget.
2. Senest den 1. marts i det følgende regnskabsår fremsender Afviklingsinstansens regnskabsfører det foreløbige regnskab til Revisionsretten.
3. Senest den 31. marts hvert år fremsender Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde Afviklingsinstansens foreløbige regnskab for det foregående regnskabsår til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.
4. Den administrerende direktør udarbejder efter at have modtaget Revisionsrettens bemærkninger til Afviklingsinstansens foreløbige regnskab på eget ansvar Afviklingsinstansens endelige regnskab og fremsender det til Afviklingsinstansen til godkendelse på et plenarmøde.
5. Senest den 1. juli i det følgende regnskabsår fremsender den administrerende direktør det endelige regnskab til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.
6. Senest den 30. september fremsender den administrerende direktør sit svar på Revisionsrettens bemærkninger.
7. Det endelige regnskab offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende senest den 15. november i det følgende år.
8. Afviklingsinstansen meddeler på et plenarmøde den administrerende direktør decharge for gennemførelsen af budgettet.
9. Efter anmodning fra Europa-Parlamentet forelægger den administrerende direktør alle de oplysninger for Europa-Parlamentet, der er nødvendige i forbindelse med Afviklingsinstansens regnskaber.

Artikel 61

Finansielle regler

Afviklingsinstansen vedtager efter høring af Revisionsretten og Kommissionen interne finansielle regler med angivelse navnlig af den procedure, der skal følges ved opstilling og gennemførelse af budgettet.

De finansielle regler skal, i det omfang det er foreneligt med Afviklingsinstansens særlige karakter, bygge på den rammefinansforordning, der er vedtaget for organer oprettet i henhold TEUF, jf. artikel 208 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget²⁶.

Artikel 62

Bidrag

1. Enheder som omhandlet i artikel 2 bidrager til Afviklingsinstansens budget i overensstemmelse med denne forordning og de delegerede retsakter om bidrag, der er vedtaget i medfør af stk. 5. Bidragene består af følgende:
 - a) de årlige bidrag, som er nødvendige for at dække de administrative udgifter
 - b) de årlige ex ante-bidrag, som er nødvendige for at nå fondens målfinansieringsniveau, jf. artikel 65, og som er beregnet i overensstemmelse med artikel 66
 - c) de ekstraordinære ex post-bidrag, som er beregnet i overensstemmelse med artikel 67.
2. Bidragene fastsættes til en størrelse, der sikrer, at indtægterne i princippet er tilstrækkelige til, at Afviklingsinstansens budget hvert år balancerer, og at Afviklingsfonden kan varetage sine opgaver.
3. Afviklingsinstansen fastsætter i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der er nævnt i stk. 5, de bidrag, som hver enhed som omhandlet i artikel 2 skal betale, i en beslutning, som rettes til den berørte enhed. Afviklingsinstansen anvender procedure- og indberetningsregler samt andre regler for at sikre, at bidragene indbetales fuldt ud og rettidigt.
4. De beløb, der opkræves i overensstemmelse med stk. 1, 2 og 3, må kun anvendes til denne forordnings formål.
5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter om bidrag i overensstemmelse med artikel 82 for at:
 - a) fastsætte bidragstyperne, og i hvilke tilfælde disse skal betales, hvordan bidragene beregnes, hvorledes de skal betales
 - b) præcisere de i stk. 3 nævnte registrerings-, regnskabs- og indberetningsregler samt andre regler, der er nødvendige for at sikre, at bidragene betales fuldt ud og rettidigt

²⁶

EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1.

- c) fastsætte bidragsordningen for institutter, som er meddelt tilladelse til at drive virksomhed, efter at Afviklingsfonden har nået til sit målniveau
- d) fastsætte de årlige bidrag, som er nødvendige for at dække Afviklingsinstansens administrative udgifter, indtil den bliver fuldt operationel.

Artikel 63

Forholdsregler mod svig

1. For at fremme bekæmpelsen af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter i henhold til forordning (EF) nr. 1073/1999 skal Afviklingsinstansen senest seks måneder efter den dato, hvor den bliver operationel, tiltræde den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og vedtage passende bestemmelser, som finder anvendelse på samtlige af Afviklingsinstansens ansatte under anvendelse af den standardafgørelse, der findes i bilaget til nævnte aftale.
2. Den Europæiske Revisionsret har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle modtagere, kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget EU-midler gennem Afviklingsinstansen.
3. OLAF kan efter bestemmelserne og procedurerne i forordning (EF) nr. 1073/1999 og forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en kontrakt, der finansieres af Afviklingsinstansen.

Kapitel 2

Den Fælles Bankafviklingsfond

AFDELING 1

OPRETTELSE AF FONDEN

Artikel 64

Almindelige bestemmelser

1. Hermed oprettes Den Fælles Bankafviklingsfond.
2. Afviklingsinstansen anvender udelukkende Afviklingsfonden til at sikre, at afviklingsværktøjerne og -beføjelserne i del II, afsnit I, anvendes på effektiv vis og i overensstemmelse med afviklingsmålene og de overordnede afviklingsprincipper i artikel 12 og 13. Fondens udgifter eller tab kan under ingen omstændigheder ligge Unionens budget til last.
3. Afviklingsinstansen er fondens ejer.

Artikel 65

Målfinansieringsniveau

1. Højst 10 år efter denne forordnings ikrafttræden skal Afviklingsfonden råde over finansielle midler svarende til mindst 1 % af de i henhold til direktiv 94/19/EF garanterede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i de deltagende medlemsstater.
2. I den i stk. 1 omhandlede indledende periode fordeles de bidrag til Afviklingsfonden, der beregnes i overensstemmelse med artikel 66 og opkræves i overensstemmelse med artikel 62, så jævnt som muligt over perioden, indtil målniveauet er nået, medmindre de afhængigt af omstændighederne kan fremskyndes i betragtning af gunstige markedsforhold eller finansieringsbehovene.
3. Afviklingsinstansen kan forlænge den indledende periode med højst fire år, hvis Afviklingsfonden foretager samlede udbetalinger på over 0,5 % af det samlede beløb i stk. 1.
4. Hvis de disponible finansielle midler efter den indledende periode i stk. 1 falder til under målniveauet, jf. stk. 1, skal der opkræves bidrag beregnet i overensstemmelse med artikel 66, indtil målniveauet er nået. Andrager de disponible finansielle midler under halvdelen af målniveauet, må de årlige bidrag ikke være under en fjerdedel af målniveauet.
5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 82 med henblik på at præcisere følgende:
 - a) kriterierne for fordeling over perioden af de beregnede bidrag, jf. stk. 2
 - b) de omstændigheder, hvorunder betalingen af bidrag kan fremskyndes, jf. stk. 2
 - c) kriterierne for fastlæggelse af det antal år, hvormed den indledende periode i stk. 1 kan forlænges, jf. stk. 3
 - d) kriterierne for fastlæggelse af de årlige bidrag, jf. stk. 4.

Artikel 66

Ex ante-bidrag

1. De enkelte institutters individuelle bidrag opkræves mindst en gang om året og beregnes pro rata på grundlag af deres samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område.

Det tilpasses i forhold til det enkelte instituts risikoprofil i overensstemmelse med kriterierne i de delegerede retsakter, der er nævnt i artikel 94, stk. 7, i direktiv [...].
2. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 65 fastsatte målfinansieringsniveau, kan omfatte betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjepartsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af Afviklingsinstansen til de i artikel 71, stk. 1, fastsatte formål. Disse uigenkaldelige betalingsforpligtelsers andel må ikke overstige 30 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse med stk. 1.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 82 med henblik på at præcisere følgende:
 - a) metoden til beregning af individuelle bidrag, jf. stk. 1
 - b) kvaliteten af den sikkerhedsstillelse, der dækker betalingsforpligtelserne, jf. stk. 2
 - c) kriterierne for beregning af betalingsforpligtelsernes andel, jf. stk. 2.

Artikel 67

Ekstraordinære ex post-bidrag

1. Er de disponible finansielle midler ikke tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden, opkræver Afviklingsinstansen i overensstemmelse med artikel 62 ekstraordinære ex post-bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område, for at dække de yderligere beløb. Disse ekstraordinære bidrag fordeles på institutterne efter reglerne i artikel 66.
2. Afviklingsinstansen kan i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der er nævnt i stk. 3, helt eller delvist fritage et institut fra forpligtelsen til at betale ex post-bidrag, jf. stk. 1, hvis de samlede betalinger, der er omhandlet i artikel 66 og i stk. 1, kan bringe indfrielsen af andre kreditorers krav mod det i fare. En sådan fritagelse indrømmes højst i en periode på seks måneder, men kan fornyes efter anmodning fra instituttet.
3. Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 82 med henblik på at præcisere, under hvilke forhold og på hvilke betingelser en enhed som omhandlet i artikel 2 kan fritages helt eller delvist fra ex post-bidrag, jf. stk. 2.

Artikel 68

Frivillig låntagning mellem finansieringsordninger

1. Afviklingsinstansen kan fremsætte anmodning om lån til Afviklingsfonden fra alle andre afviklingsfinansieringsordninger i ikke-deltagende medlemsstater, hvis:
 - a) de beløb, der er opkrævet i henhold til artikel 66, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden
 - b) de ekstraordinære ex post-bidrag i artikel 67 ikke er umiddelbart tilgængelige
 - c) de alternative finansieringsmidler i artikel 69 ikke er umiddelbart tilgængelige på rimelige betingelser.
2. Disse afviklingsfinansieringsordninger træffer beslutning om en sådan anmodning i overensstemmelse med artikel 97 i direktiv [...]. Lånevilkårene er omfattet af artikel 97, stk. 3, litra a)-c), i nævnte direktiv [...].

Artikel 69

Alternative finansieringsmidler

1. Afviklingsinstansen kan indgå kontrakter om låntagning eller andre former for støtte til Afviklingsfonden fra finansieringsinstitutter eller andre tredjeparter, hvis de beløb, der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 66 og 67, ikke er umiddelbart tilgængelige eller tilstrækkelige til at dække udgifterne i forbindelse med anvendelsen af Afviklingsfonden.
2. Den låntagning eller de andre former for støtte, som er nævnt i stk. 1, skal i overensstemmelse med artikel 62 tilbagebetales fuldt ud, inden lånet udløber.
3. Eventuelle udgifter i forbindelse med anvendelsen af den låntagning, der er omhandlet i stk. 1, afholdes af Afviklingsinstansen og ikke over EU-budgettet eller af de deltagende medlemsstater.

AFDELING 2

FORVALTNING AF AFVIKLINGSFONDEN

Artikel 70

Investeringer

1. Afviklingsinstansen forvalter Afviklingsfonden og kan anmode Kommissionen om at varetage visse opgaver i forbindelse med forvaltningen af Afviklingsfonden.
2. De beløb, der modtages fra et institut, der er under afvikling, eller fra et broinstitut, renter og andre investeringsafkast samt eventuelle andre indtægter skal udelukkende gå til Afviklingsfonden.
3. Afviklingsinstansen investerer de beløb, som Afviklingsfonden er i besiddelse af, i obligationer udstedt af deltagende medlemsstater eller mellemstatslige organer eller i højlikvide aktiver af stor kreditkvalitet. Investeringerne bør være tilstrækkeligt geografisk diversificerede. Afkastet af disse investeringer skal gå til Afviklingsfonden.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med nærmere bestemmelser om forvaltningen af Afviklingsfonden i overensstemmelse med proceduren i artikel 82.

AFDELING 3

ANVENDELSE AF AFVIKLINGSFONDEN

Artikel 71

Fondens rolle

1. Afviklingsinstansen kan, når den anvender afviklingsværktøjerne på enheder som omhandlet i artikel 2, inden for de af Kommissionen vedtagne rammer anvende Afviklingsfonden til følgende formål:

- a) garantere aktiver og forpligtelser i det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab
 - b) yde lån til det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab
 - c) købe aktiver i det institut, der er under afvikling
 - d) yde kapitalbidrag til et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab
 - e) betale kompensation til aktionærer eller kreditorer, hvis de efter en værdiansættelse i medfør af artikel 17, stk. 5, har modtaget mindre som betaling for deres tilgodehavende end det, de ville have modtaget efter en værdiansættelse i medfør af artikel 17, stk. 16, ved en likvidation under en almindelig insolvensbehandling
 - f) yde et bidrag til det institut, der er under afvikling, i stedet for det bidrag, der ville være opnået ved nedskrivningen af visse kreditorer, når bail-in-værktøjet anvendes, og afviklingsmyndigheden beslutter at udelukke visse kreditorer fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde i overensstemmelse med artikel 24, stk. 3
 - g) iværksætte enhver kombination af de i litra a)-f) omhandlede foranstaltninger.
2. Afviklingsfonden kan anvendes til at iværksætte de i litra a)-g) omhandlede foranstaltninger, også i forhold til en køber i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet.
 3. Afviklingsfonden må ikke anvendes direkte til at absorbere de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 2 har lidt, eller til at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 2. Hvis anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen til formålene i stk. 1 indirekte medfører, at en del af de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 2 har lidt, overføres til Afviklingsfonden, finder principperne om anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen i artikel 24 anvendelse.
 4. Afviklingsinstansen må højst være i besiddelse af kapitalbidrag i henhold til stk. 1, litra f), i en periode på fem år.

Artikel 72

Gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i tilfælde af afvikling af koncerner, som omfatter institutter i ikke-deltagende medlemsstater

I tilfælde af afvikling af koncerner, som omfatter institutter, der er meddelt tilladelse i en eller flere deltagende medlemsstater på den ene side, og institutter, som er meddelt tilladelse i en eller flere ikke-deltagende medlemsstater på den anden side, bidrager Afviklingsfonden til finansiering af koncernafviklingen i overensstemmelse med artikel 98 i direktiv [...].

Artikel 73

Anvendelse af indskudsgarantiordninger som led i afviklinger

1. Deltagende medlemsstater påser, at hvis Afviklingsinstansen træffer afviklingsforanstaltninger, og disse foranstaltninger sikrer, at indskydere fortsat har

adgang til deres indskud, så hæfter den indskudsgarantiordning, som instituttet er medlem af, for de beløb, der er præciseret i artikel 99, stk. 1 og 4, i direktiv [...].

2. Det beløb, som indskudsgarantiordningen i henhold til stk. 1 hæfter for, fastsættes i overensstemmelse med betingelserne i artikel 17.
3. Forud for fastsættelsen af det beløb, som indskudsgarantiordningen i henhold til stk. 1 hæfter for i overensstemmelse med betingelserne i artikel 39, stk. 3, litra d), i direktiv [...], hører Afviklingsinstansen den berørte indskudsgarantiordning, idet der fuldt ud tages hensyn til, hvor meget sagen haster.
4. Hvis en indskudsgarantiordnings ressourcer ikke er tilstrækkelige til at dække de beløb, der skal betales til indskyderne, og andre ressourcer ikke umiddelbart er til disposition fra den relevante deltagende medlemsstat, kan Afviklingsfonden låne nævnte indskudsgarantiordning de nødvendige ressourcer, forudsat at alle betingelserne i artikel 10 i direktiv 94/19/EF er opfyldt.

AFSNIT VI

ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 74

Privilegier og immuniteter

Protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, finder anvendelse på Afviklingsinstansen og dens personale.

Artikel 75

Sprog

1. Rådets forordning nr. 1²⁷ finder anvendelse på Afviklingsinstansen.
2. Afviklingsinstansen træffer beslutning om sin interne sprogordning.
3. Afviklingsinstansen kan beslutte, hvilke af de officielle sprog der skal anvendes ved fremsendelse af dokumenter til EU's institutioner eller organer.
4. Afviklingsinstansen kan med de enkelte nationale afviklingsmyndigheder aftale, på hvilket eller hvilke sprog dokumenter, der skal fremsendes til eller af nationale afviklingsmyndigheder, skal udfærdiges.
5. Oversættelser, der er nødvendige for Afviklingsinstansens virksomhed, foretages af Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

Artikel 76

Afviklingsinstansens personale

1. Vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og de bestemmelser, som Unionens institutioner har vedtaget om gennemførelse af denne vedtægt og disse

²⁷ EFT 17 af 6.10.1958, s. 385.

ansættelsesvilkår, finder anvendelse på Afviklingsinstansens personale, herunder den administrerende direktør og den administrerende vicedirektør.

2. Afviklingsinstansen vedtager i samråd med Kommissionen passende gennemførelsesbestemmelser til vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110.

Artikel 77

Udveksling af personale

1. Afviklingsinstansen kan gøre brug af udstationerede nationale eksperter eller andre medarbejdere, der ikke er ansat af Afviklingsinstansen.
2. Afviklingsinstansen træffer på et plenarmøde en passende beslutning om regler for udveksling og udstationering af personale fra og mellem de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater og Afviklingsinstansen.
3. Afviklingsinstansen kan sammensætte interne afviklingshold bestående af personale fra de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater.

Artikel 78

Afviklingsinstansens ansvar

1. Afviklingsinstansens ansvar i kontraktforhold er omfattet af den lovgivning, som finder anvendelse på den pågældende kontrakt.
2. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsbestemmelse i en kontrakt, som Afviklingsinstansen har indgået.
3. Ved ansvar uden for kontraktforhold erstatter Afviklingsinstansen i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes lovgivning om offentlige myndigheders ansvar, skader forvoldt af Afviklingsinstansen eller af dens ansatte som led i udøvelsen af deres hverv, navnlig deres afviklingsfunktioner, herunder handlinger og undladelser til støtte for tredjelandes afviklingsprocedurer.
4. Afviklingsinstansen yder en national afviklingsmyndighed kompensation for den erstatning, som en national domstol har dømt den til at betale, eller som den efter aftale med Afviklingsinstansen har forpligtet sig til at betale i henhold til en mindelig overenskomst, som følge af en handling eller en undladelse fra nævnte nationale afviklingsmyndigheds side i forbindelse med afvikling i henhold til denne forordning, medmindre nævnte handling eller undladelse udgør en overtrædelse af EU-lovgivningen, denne forordning, en afgørelse truffet af Kommissionen eller en beslutning truffet af Afviklingsinstansen, eller en åbenbar, alvorlig fejlbedømmelse.
5. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse om enhver tvist i forbindelse med stk. 3 og 4. Krav, der støttes på ansvar uden for kontraktforhold, forældes, fem år efter at den omstændighed, der ligger til grund for kravet, er indtrådt.
6. De ansattes personlige ansvar over for Afviklingsinstansen er omfattet af bestemmelserne i vedtægten eller de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 79

Tavshedspligt og udveksling af oplysninger

1. Medlemmerne af Afviklingsinstansen, Afviklingsinstansens ansatte og de ansatte, der er udvekslet med eller udstationeret fra deltagende medlemsstater, og som varetager afviklingsopgaver, er, selv efter at deres opgaver er afsluttet, omfattet af bestemmelserne om tavshedspligt i artikel 339 i TEUF og i de relevante bestemmelser i EU-lovgivningen.
2. Afviklingsinstansen sikrer, at fysiske personer, der leverer en tjenesteydelse, direkte eller indirekte, permanent eller lejlighedsvis, som har med varetagelsen af afviklingsopgaver at gøre, er omfattet af tilsvarende bestemmelser om tavshedspligt.
3. Afviklingsinstansen bemyndiges i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, som den overdrages ved denne forordning, inden for de rammer og på de betingelser, der er fastsat i den relevante EU-lovgivning, til at udveksle oplysninger med nationale eller europæiske myndigheder og organer i tilfælde, hvor den relevante EU-lovgivning tillader de kompetente nationale myndigheder at videregive oplysninger til disse enheder, eller hvor medlemsstaterne i henhold til den relevante EU-lovgivning kan foranledige en sådan videregivelse.

Artikel 80

Gennemsigthed

1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001²⁸ finder anvendelse på Afviklingsinstansens dokumenter.
2. Afviklingsinstansen vedtager senest seks måneder efter datoen for sit første møde de nærmere regler for anvendelse af forordning (EF) nr. 1049/2001.
3. Der kan klages til Ombudsmanden over de afgørelser, som Afviklingsinstansen træffer i henhold til artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Den Europæiske Unions Domstol, efter en appel til appelorganet, hvis det er relevant, på de i artikel 228 og 263 i TEUF fastsatte betingelser.
4. Afviklingsinstansens behandling af personoplysninger er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²⁹. De nationale afviklingsmyndigheders behandling af personoplysninger er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF³⁰.

Artikel 81

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne data (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

Sikkerhedsregler for beskyttelse af klassificerede oplysninger og ikke-klassificerede følsomme oplysninger

Afviklingsinstansen anvender sikkerhedsprincipperne i Kommissionens sikkerhedsforskrifter til beskyttelse af EU-klassificerede oplysninger (EUCI) og følsomme ikke-klassificerede oplysninger, som er fastsat i bilaget til afgørelse 2001/844/EF, EKSF, Euratom. Anvendelsen af disse sikkerhedsprincipper omfatter blandt andet bestemmelser om udveksling, behandling og opbevaring af sådanne oplysninger.

DEL IV

GENNEMFØRELSESBEFØJELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 82

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De delegerede beføjelser tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den i artikel 88 fastsatte dato.
3. De delegerede beføjelser, der er omhandlet i artikel 62, stk. 5, artikel 65, stk. 5, artikel 66, stk. 3, artikel 67, stk. 3, og artikel 70, stk. 4, kan når som helst tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegeringen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den har virkning fra dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller fra en senere dato, der fastsættes nærmere i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 62, stk. 5, artikel 65, stk. 5, artikel 66, stk. 3, artikel 67, stk. 3, og artikel 70, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Denne periode forlænges med to måneder på foranledning af Europa-Parlamentet eller Rådet.

Artikel 83

Evaluerings

1. Senest den 31. december 2016 og derefter hvert femte år offentliggør Kommissionen en rapport om anvendelsen af denne forordning med særlig vægt på overvågning af den potentielle påvirkning af det indre markeds korrekte funktion. I rapporten foretages der en evaluering af:
 - a) den fælles afviklingsmekanismes funktion og virkningen af dens afviklingsaktiviteter på hele Unionens interesser og på sammenhængen og integriteten i det indre marked for finansielle tjenesteydelser, herunder den mulige påvirkning af strukturerne i de nationale banksystemer i Unionen, og for så vidt angår effektiviteten af samarbejdet og ordningerne for udveksling af oplysninger inden for den fælles afviklingsmekanisme, mellem den fælles afviklingsmekanisme og den fælles tilsynsmekanisme og mellem den fælles afviklingsmekanisme og ikke-deltagende medlemsstaters kompetente nationale myndigheder

- b) uafhængigheds- og ansvarlighedsordningers effektivitet
 - c) samspillet mellem Afviklingsinstansen og Den Europæiske Banktilsynsmyndighed
 - d) samspillet mellem Afviklingsinstansen og ikke-deltagende medlemsstaters kompetente nationale myndigheder og indvirkningen af den fælles afviklingsmekanisme på disse medlemsstater.
2. Rapporten fremsendes til Europa-Parlamentet og Rådet. Kommissionen fremsætter ledsagende forslag, hvor det er relevant.

Artikel 84

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1. Artikel 4, nr. 2), affattes således:
 "2) "kompetente myndigheder":
 - i) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2007/64/EF og som omhandlet i direktiv 2009/110/EF
 - ii) i forbindelse med direktiv 2002/65/EF og 2005/60/EF, de myndigheder, der har ansvaret for at sikre, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter overholder kravene i disse direktiver
 - iii) i forbindelse med indskudsgarantiordninger, de organer, der forvalter indskudsgarantiordninger i medfør af direktiv 94/19/EF, eller, hvis driften af indskudsgarantiordningen forestås af en privat virksomhed, den offentlige myndighed, der fører tilsyn med disse ordninger i medfør af nævnte direktiv, og
 - iv) i forbindelse med artikel 62, stk. 5, artikel 65, stk. 5, artikel 66, stk. 3, artikel 67, stk. 4, og artikel 70, stk. 4, de afviklingsmyndigheder, der er defineret i artikel 3 i nævnte direktiv, og Den Fælles Afviklingsinstans, der oprettes ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr..../... ."
2. I artikel 25 indsættes følgende som stk. 1a:
 "1a. Myndigheden kan organisere og gennemføre peer reviews af udvekslingen af oplysninger og af fælles aktiviteter mellem Afviklingsinstansen som nævnt i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme og nationale afviklingsmyndigheder i medlemsstater, som ikke deltager i den fælles afviklingsmekanisme, i forbindelse med afvikling af grænseoverskridende koncerner med det formål at styrke konsekvensen i resultaterne og gøre dem mere effektive. Med henblik herpå udvikler myndigheden metoder, der gør det muligt at foretage en objektiv vurdering og sammenligning."
3. I artikel 40, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:
 "Med henblik på handling inden for rammerne af artikel 62, stk. 5, artikel 65, stk. 5, artikel 66, stk. 3, artikel 67, stk. 4, og artikel 70, stk. 4, deltager den administrerende direktør for Den Fælles Afviklingsinstans i tilsynsrådets møder som observatør."

Artikel 85

Udskiftning af nationale afviklingsfinansieringsordninger

Afviklingsfonden anses for at udgøre afviklingsfinansieringsordningen i de deltagende medlemsstater, jf. afsnit VII i direktiv [...], fra den anvendelsesdato, der er omhandlet i artikel 88, stk. 2.

Artikel 86

Hjemstedsaftale og driftsvilkår

1. De nødvendige dispositioner for at tilvejebringe lokaler til Afviklingsinstansen i den medlemsstat, der er værtsland, og de faciliteter, som nævnte medlemsstat skal stille til rådighed, samt de særlige regler, der skal gælde i den medlemsstat, der er værtsland, for den administrerende direktør, medlemmerne af Afviklingsinstansen, når den træder sammen i et plenarmøde, Afviklingsinstansens personale og deres familiemedlemmer, fastlægges i en hjemstedsaftale, som efter at være blevet godkendt af Afviklingsinstansen på et plenarmøde indgås mellem Afviklingsinstansen og den medlemsstat, der er værtsland, senest to år efter denne forordnings ikrafttræden.
2. Den medlemsstat, der er værtsland for Afviklingsinstansen, sikrer de bedst mulige vilkår for, at Afviklingsinstansen kan fungere, herunder tilbud om skoleundervisning på flere sprog med et europæisk indhold og hensigtsmæssige transportforbindelser.

Artikel 87

Starten på Afviklingsinstansens aktiviteter

1. Afviklingsinstansen bliver fuldt operativ fra den 1. januar 2015.
2. Kommissionen har ansvaret for oprettelsen og den indledende drift af Afviklingsinstansen, indtil Afviklingsinstansen har operationel kapacitet til at gennemføre sit eget budget. Med henblik herpå:
 - a) kan Kommissionen, indtil den administrerende direktør tiltræder sin stilling efter at være blevet udpeget af Rådet i overensstemmelse med artikel 53, udpege en tjenestemand i Kommissionen, der skal fungere som midlertidig administrerende direktør og varetage de opgaver, der er tillagt den administrerende direktør
 - b) udøver den midlertidige administrerende direktør, uanset artikel 47, stk. 1, litra i), og indtil den i artikel 47, stk. 2, nævnte beslutning er truffet, ansættelsesmyndighedsbeføjelserne
 - c) kan Kommissionen tilbyde Afviklingsinstansen bistand, navnlig ved at udstationere tjenestemænd fra Kommissionen med henblik på at varetage Afviklingsinstansens opgaver på den midlertidige administrerende direktørs eller den administrerende direktørs ansvar
 - d) opkræver Kommissionen på Afviklingsinstansens vegne de årlige bidrag, der er omhandlet i artikel 62, stk. 5, litra d).

3. Den midlertidige administrerende direktør kan anvise alle betalinger, som er omfattet af bevillingerne i Afviklingsinstansens budget, og kan indgå kontrakter, herunder ansættelseskontrakter.

Artikel 88

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 7-23 og artikel 25-38 finder anvendelse fra den 1. januar 2015.

Artikel 24 finder anvendelse fra den 1. januar 2018.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i enhver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME

- 1.1. Forslagets/initiativets betegnelse
- 1.2. Berørt(e) politikområde(r) inden for ABM/ABB-strukturen
- 1.3. Forslagets/initiativets art
- 1.4. Mål
- 1.5. Forslagets/initiativets begrundelse
- 1.6. Varighed og finansielle virkninger
- 1.7. Påtænkt(e) forvaltningsmetode(r)

2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER

- 2.1. Bestemmelser om kontrol og rapportering
- 2.2. Forvaltnings- og kontrolsystem
- 2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder

3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER

- 3.1. Berørt(e) udgiftspost(er) på budgettet og udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme
- 3.2. Anslåede virkninger for udgifterne
 - 3.2.1. *Sammenfatning af de anslåede virkninger for udgifterne*
 - 3.2.2. *Anslåede virkninger for aktionsbevillingerne*
 - 3.2.3. *Anslåede virkninger for administrationsbevillingerne*
 - 3.2.4. *Forenelighed med indeværende flerårige finansielle ramme*
 - 3.2.5. *Tredjemands bidrag til finansieringen*
- 3.3. Anslåede virkninger for indtægterne

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME

1.1. Forslagets/initiativets betegnelse

Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fælles afviklingsmekanisme og en fælles bankafviklingsfond

1.2. Berørt(e) politikområde(r) inden for ABM/ABB-strukturen³¹

Det indre marked – finansielle markeder

1.3. Forslagets/initiativets art

☒ Forslaget/initiativet drejer sig om en **ny foranstaltning**

☐ Forslaget/initiativet drejer sig om en **ny foranstaltning som opfølgning på et pilotprojekt/en forberedende foranstaltning**³²

☐ Forslaget/initiativet drejer sig om **forlængelse af en eksisterende foranstaltning**

☐ Forslaget/initiativet drejer sig om **omlægning af en foranstaltning til en ny foranstaltning**

1.4. Mål

1.4.1. *Det eller de af Kommissionens flerårige strategiske mål, som forslaget/initiativet vedrører*

- styrke det indre marked for banktjenesteydelser, mens der bevares lige vilkår
- bevare finansiell stabilitet og tillid til bankerne, sikre kontinuiteten i centrale finansielle tjenesteydelser og undgå, at problemerne breder sig
- begrænse tabene for samfundet som helhed og navnlig for skatteyderne, beskytte indskyderne og mindske moralsk hazard.

1.4.2. *Specifikke mål og berørte ABM/ABB-aktiviteter*

I lyset af de generelle mål ovenfor søges følgende specifikke mål opfyldt:

Forberedelse og forebyggelse:

- forberede tilsynsmyndigheder og banker på krisesituationer i højere grad
- sikre afviklingsmuligheder for alle banker.

Tidlig indgriben:

- give tilsynsmyndighederne bedre muligheder for tidlig indgriben.

Bankafvikling:

- sikre rettidig og solid afvikling af banker, der er underlagt en fælles tilsynsmekanisme
- give interessenter retssikkerhed i forbindelse med bankafvikling.

³¹ ABM: Activity Based Management (aktivitetsbaseret ledelse).
ABB: Activity Based Budgeting (aktivitetsbaseret budgetlægning).

³² Jf. artikel 54, stk. 2, litra a) eller b), i finansforordningen.

Finansiering:

- oprette en fælles bankafviklingsfond, der effektivt kan dække geografisk asymmetriske tab i Unionens banksystem
- sikre, at afviklingen af nødlidende banker har fuld dækning fra bidrag fra finansieringsinstitutter efter bail-in fra aktionærer og kreditorer.

1.4.3. Forventede resultater og virkninger

- bryde den negative gensidige kobling mellem stater og deres banker
- give alle virksomheder i hele bankunionen lige vilkår og adgang til bankfinansiering
- minimere indskydernes, regeringernes og skatteydernes tab som følge af genopretning og afvikling af systemisk vigtige banker.

1.4.4. Virknings- og resultatindikatorer

- rentespændet for langsigtede statsobligationer mellem medlemsstater
- antallet af banker, der er under afvikling
- omkostninger ved bankafviklinger, herunder udbetalinger fra en fælles afviklingsfond
- ændringer i andelen af bankgæld, der kan være omfattet af bail-in.

1.5. Forslagets/initiativets begrundelse

1.5.1. Behov, der skal opfyldes på kort eller lang sigt

Som beskrevet i Kommissionens plan for en udbygget og egentlig Økonomisk og Monetær Union og i de fire formænds rapport i 2012 er en integreret finansiel ramme eller "bankunion" en afgørende del i de politiktiltag, der skal bringe økonomisk genopretning og vækst tilbage til Europa. Ukoordinerede nationale initiativer vedrørende nødlidende banker har intensiveret fragmenteringen på det indre marked for långivning og finansiering. Som følge heraf er den fælles økonomiske politiks gennemslagskraft svækket, og "ring-fencing" bringer långivning til virksomheder og forbrugere i fare.

Det har især skadevirkninger i euroområdet. Da råderummet for at anvende monetære instrumenter med henblik på at afhjælpe svagheder i banksektoren er begrænset, medfører afhængigheden af nationale skattemæssige ressourcer fortsat en negativ gensidig kobling mellem banker og stater. Virksomheder i medlemsstater, der synes at have vanskeligt ved at redde nødlidende banker på deres område, har en væsentlig konkurrencemæssig ulempe. Som krisen har vist, kan problemer i nogle medlemsstater i euroområdet endvidere hurtigt spredes på grund af usikkerhed og finansielle forbindelser til andre medlemsstater, som markederne mener, er sårbare over for lignende risici.

Det Europæiske Råd bemærkede i sine konklusioner fra 2012, at "i en kontekst, hvor tilsynet med bankerne reelt flyttes til en fælles tilsynsmekanisme, vil der være behov for en fælles afviklingsmekanisme med de nødvendige beføjelser til at sikre, at enhver bank i de deltagende medlemsstater kan blive afviklet ved hjælp af passende redskaber".

Hurtige fremskridt mod en bankunion er nødvendige for at sikre finansiel stabilitet og vækst i euroområdet. Med udgangspunkt i den stærke lovgivningsramme (det

fælles regelsæt), de 28 medlemmer i det indre marked har, har Kommissionen derfor forfulgt en bred tilgang og har foreslået en køreplan for bankunionen med forskellige instrumenter og trin. Den er potentielt åben for alle medlemsstater, men omfatter i alle tilfælde de 17 medlemsstater i euroområdet.

Det første trin, den fælles tilsynsmekanisme for banker i euroområdet og fra de medlemsstater, der ønsker at deltage, giver ECB beføjelser til at udøve vigtige tilsynsopgaver i forbindelse med sådanne banker.

Et andet vigtigt aspekt for bankunionen, forslaget til et direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD), der blev vedtaget i 2012, er foreløbig til forhandling hos medlovgiverne. BRRD vil fastsætte reglerne for, hvordan afviklinger gennemføres i det indre marked, og give de nationale afviklingsmyndigheder beføjelser og procedurer til afvikling af banker.

Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner kræver integration af Unionens bankmarkeder en afviklingsmekanisme, der dækker hele euroområdet, for at håndtere nødlidende banker og på den måde styre afsmitningseffekten for at sikre euroområdets finansielle stabilitet til gavn for hele det indre marked.

Ifølge Kommissionens plan fra 2012 er målet på lang sigt at oprette en bankunion for bankerne i alle medlemsstater. ECB's direkte tilsyn kombineret med en fælles afviklingsmekanisme for banker samt effektive og robuste indskudsgarantiordninger i alle medlemsstater vil bidrage til at opretholde tilliden til Unionens fortsatte stabilitet.

1.5.2. Merværdien ved en indsats fra EU's side

I henhold til nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i TEU handler Unionen på de områder, der ikke hører under dens enekompetence, kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på centralt, regionalt eller lokalt plan, men på grund af den påtænkte handlings omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Kun handling på EU-plan kan sikre, at nødlidende banker afvikles på ikke-diskriminerende vis og i henhold til et fælles regelsæt for at forbedre Den Økonomiske og Monetære Unions og det indre markeds funktion. På trods af den omfattende integration af Unionens banksektor kan væsentlige forskelle mellem beslutninger om afvikling, der træffes på nationalt plan, medføre uacceptable risici for den finansielle stabilitet.

Den fælles valuta nødvendiggør overvågning og afvikling af banker for at undgå destruktiv økonomisk fragmentering i euroområdet. En fælles afviklingsmekanisme vil være mere effektiv end et netværk af nationale afviklingsmyndigheder, især med hensyn til grænseoverskridende bankkoncerner, hvor hurtighed og koordinering er afgørende for at minimere omkostninger og genoprette tilliden. Den fælles afviklingsmekanisme vil også indebære betydelige stordriftsfordele og forebygge de negative eksterne virkninger, som rent nationale beslutninger kan medføre.

1.5.3. Sammenhæng med andre relevante instrumenter og eventuel synergivirkning

Det første trin, den fælles tilsynsmekanisme for banker i euroområdet og fra de medlemsstater, der ønsker at deltage, giver ECB beføjelser til at udøve vigtige tilsynsopgaver i forbindelse med sådanne banker.

Et andet vigtigt aspekt for bankunionen, forslaget til et direktiv om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD), der

blev vedtaget i 2012, er foreløbig til forhandling hos medlovgiverne. BRRD vil fastsætte reglerne for, hvordan afviklinger gennemføres i det indre marked, og give de nationale afviklingsmyndigheder beføjelser og procedurer til afvikling af banker.

Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner kræver integration af Unionens bankmarkeder en afviklingsmekanisme, der dækker hele euroområdet, for at håndtere nødlidende banker og på den måde begrænse afsmitningseffekten for at sikre euroområdets finansielle stabilitet til gavn for hele det indre marked.

Ifølge Kommissionens plan fra 2012 er målet på lang sigt at oprette en bankunion for bankerne i alle medlemsstater. Direkte tilsyn fra ECB kombineret med en fælles afviklingsmekanisme for banker samt effektive og robuste indskudsgarantiordninger i alle medlemsstater vil bidrage til at opretholde tilliden Unionens fortsatte stabilitet.

1.6. Varighed og finansielle virkninger

☐ Forslag/initiativ af **begrænset varighed**

- ☐ Forslag/initiativ gældende fra [DD/MM]ÅÅÅÅ til [DD/MM]ÅÅÅÅ
- ☐ Finansielle virkninger fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ

☒ Forslag/initiativ af **ubegrænset varighed**

- Iværksættelse med en indkøringsperiode fra 2014 til udgangen af 2014
- derefter gennemførelse i fuldt omfang

1.7. Påtænkt(e) forvaltningsmetode(r)³³

☐ **Direkte forvaltning** ved Kommissionen

- ☐ dens tjenestegrene, herunder personale i EU-delegationer
- ☒ forvaltningsorganer

☐ **Delt forvaltning** sammen med medlemsstaterne

☐ **Indirekte forvaltning** ved uddelegering af gennemførelsesopgaver til:

- ☐ tredjelande eller organer, som tredjelande har udpeget
- ☐ internationale organisationer og deres organer (angives nærmere)
- ☐ EIB og Den Europæiske Investeringsfond
- ☒ organer omhandlet i finansforordningens artikel 208 og 209
- ☐ offentligtretlige organer
- ☐ privatretlige organer, der har fået overdraget offentlige tjenesteydelsesopgaver, i det omfang at de stiller tilstrækkelige finansielle garantier
- ☐ privatretlige organer, der er undergivet lovgivningen i en medlemsstat, og som har fået overdraget gennemførelsen af et offentligt-privat partnerskab, og som stiller tilstrækkelige finansielle garantier
- ☐ personer, som har fået pålagt at gennemføre specifikke aktioner i FUSP henhold til afsnit V i TEU, og som er identificeret i den relevante basisretsakt
- *Hvis der angives flere forvaltningsmetoder, gives der en nærmere forklaring i afsnittet "Bemærkninger".*

Bemærkninger

³³

Forklaringer vedrørende forvaltningsmetoder og henvisninger til finansforordningen findes på webstedet BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html.

2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER

2.1. Bestemmelser om kontrol og rapportering

I henhold til forordningens artikel 47 er Afviklingsinstansen ansvarlig over for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen for gennemførelsen af denne forordning og skal blandt andet hvert år forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Revisionsret en rapport om udførelsen af de opgaver, som den overdrages ved denne forordning.

2.2. Forvaltnings- og kontrolsystem

2.2.1. Konstaterede risici

Forslaget vil ikke medføre nye risici for den retlige, økonomiske og effektive udnyttelse af budgetbevillinger.

Imidlertid bør intern risikostyring tage højde for den særlige karakter af Afviklingsinstansens finansieringsmekanisme. Til forskel fra mange andre organer, der er oprettet af Fællesskaberne, finansieres Afviklingsinstansens tjenester udelukkende af finansielle institutter.

Derudover vil Afviklingsinstansen have til opgave at sikre forvaltningen af Den Fælles Bankafviklingsfond. I den henseende skal der udarbejdes og fastsættes procedurer for intern kontrol.

2.2.2. Oplysninger om det interne kontrolsystem, der er indført

Rammen og reglerne for intern kontrol bør følge samme mønster som andre myndigheder oprettet af Kommissionen, undtagen med hensyn til forvaltningen af Den Fælles Bankafviklingsfond, hvor der er behov for et specifikt regelsæt.

2.2.3. Anslåede omkostninger og fordele ved kontrol samt skøn over mulig manglende overholdelse

Interne kontroller er indeholdt i de af Afviklingsinstansens procedurer, der er relevante for dens forvaltning af ansvarsområde og gennemførelsen af de opgaver, den har fået overdraget. Omkostningerne ved sådanne procedurer overstiger ikke fordelene ved at undgå væsentlige fejl.

2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder

Med henblik på bekæmpelse af svig, bestikkelse og anden ulovlig aktivitet finder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), ubegrænset anvendelse på Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen tiltræder den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og vedtager omgående de nødvendige bestemmelser, som gælder for hele Afviklingsinstansens personale.

Det fastsættes udtrykkeligt i finansieringsbeslutningerne og de dertil knyttede aftaler og gennemførelsesinstrumenter, at Revisionsretten og OLAF om nødvendigt kan foretage kontrol på stedet hos modtagerne af midler, der udbetalt af Afviklingsinstansen, og hos det personale, der er ansvarligt for tildelingen af disse midler.

Artikel 58-63 i forordningen om etablering af Afviklingsinstansen indeholder bestemmelser om gennemførelse og kontrol af Afviklingsinstansens budget og gældende finansielle regler.

3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER

Nedenstående analyse giver et skøn over de samlede omkostninger for Afviklingsinstansen og dens administration (i det følgende benævnt "Afviklingsinstansen") samt for Kommissionen som følge af dette forslag.

Afviklingsinstansens udgifter dækkes fuldt ud af de finansielle institutter, der er omfattet af den fælles afviklingsmekanisme. Omtrent 6 000 banker i euroområdet vil ud over deres årlige bidrag til Den Fælles Bankafviklingsfond betale et fast pro rata-beløb af det årlige bidrag til at dække Afviklingsinstansens budgetudgifter. Bidragssatsen og Afviklingsinstansens budget godkendes en gang om året. Raten for bidrag til finansiering af Afviklingsinstansen justeres hvert år for at sikre, at Afviklingsinstansen har et balanceret budget.

Afviklingsinstansen udfører opgaver, der er forbundet med forberedelsen og udførelsen af afviklinger og bidragene til og forvaltningen af Afviklingsfonden. Med hensyn til forberedelsen af afviklinger vil Afviklingsinstansen udarbejde eller gennemgå afviklingsplaner, deltage i grænseoverskridende afviklingskollegier og forberede faktiske afviklinger. For et væsentligt antal institutter og koncerner skal Afviklingsinstansen i samarbejde med den (konsoliderende) tilsynsmyndighed og med de nationale afviklingsmyndigheder udarbejde afviklingsplaner, der fastsætter bestemmelser for de handlinger, der måske skal gennemføres, når betingelserne for afvikling er opfyldt, og planerne skal gennemgås og, hvis det er relevant, ajourføres mindst en gang om året. Afviklingsinstansen vil også skulle vurdere institutternes og koncernernes afviklingsmuligheder og behandle eventuelle væsentlige hindringer for afviklingen.

De nationale afviklingsmyndigheder skal også udarbejde afviklingsplaner for de andre enheder og koncerner, som Afviklingsinstansen derefter skal gennemgå. Hvis en koncern også omfatter enheder med hjemsted uden for de deltagende medlemsstater, repræsenterer Afviklingsinstansen de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater i afviklingskollegiet. Afviklingskollegier oprettes for at sikre samarbejde og koordinering mellem de relevante myndigheder og bl.a. udføre opgaver vedrørende udarbejdelsen af afviklingsplaner, vurdering af afviklingsmuligheder og den faktiske afvikling.

Hvis Kommissionen har besluttet at bringe en enhed under afvikling, vil Afviklingsinstansen overvåge udførelsen af afviklingen, og den vil også vurdere, om enhedens omstruktureringsplan er praktisk mulig.

Med hensyn til Afviklingsfonden skal Afviklingsinstansen opkræve årlige bidrag fra knap 6 000 institutter, sikre, at de enkelte bankers bidragsgrundlag er fastsat korrekt, at bidragene betales til tiden, og at ubetalte beløb inddrives. I det øjemed udfører Afviklingsinstansen inspektion af bankernes forretningspapirer. Det beløb, der skal indsamles og forvaltes, overstiger halvdelen af Unionens årlige budget. Afviklingsinstansen vil også skulle forvalte midlerne, således at risiciene er lave, og det er muligt (om nødvendigt) hurtigt at stille midler til finansiering af afvikling til rådighed. Det indebærer en gennemtænkt langsigtet investeringsstrategi, der blandt andet tager højde for investeringernes art, placering og løbetid. Disse linjefunktioner, der skal udføres af Afviklingsinstansen, vil naturligvis kræve personale inden for bl.a. informationsteknologi og kommunikation.

Hovedantagelser

Anslået personale- og omkostningsstruktur for Afviklingsinstansen:

- Afviklingsinstansen forventes at kunne udnytte sin kapacitet fuldt ud ved udgangen af sit første år, hvilket vil sige, at alt personale skal ansættes i løbet af det første år. Budgetpåvirkningen anslås til 50 % det første år og 100 % fra Afviklingsinstansens andet år.
- På grund af manglen i Europa på nationale afviklingsmyndigheder med tilstrækkelige historiske oplysninger er Afviklingsinstansens personalebehov anslået ud fra en sammenligning af Afviklingsinstansens opgaver med de opgaver, US Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC) (den amerikanske centrale indskudsgarantisammenslutning) har. Se tabel 1 nedenfor.
- Med hensyn til de dækkede indskud og afviklingsfondenes målstørrelse er beløbene i USA og euroområdet sammenlignelige, mens de bankaktiver, der hører under en afviklingsmekanisme, er væsentligt større i euroområdet end i USA.
- Med hensyn til de indirekte omkostninger er sammenligningsgrundlaget europæiske tilsynsmyndigheder (ESA'er). Idet andelen af indirekte omkostninger i ESA'erne har været højere end dem, der blev anslået ved benchmarking med FDIC, er sidstnævnte, dvs. en mere forsigtig andel på 11,5 %, dog anvendt. Yderligere antagelser og forklaringer af benchmarking af dem med FDIC angives nedenfor i tabel 1. I 2012 havde FDIC 7 476 ftæ'er.
- Da FDIC har større beføjelser end Afviklingsinstansen, er kun de relevante afdelinger i FDIC taget med i benchmarkingen.
- Ud fra benchmarkingen anslås personalebehovet til 309. Det bør bemærkes, at 21 % af FDIC's personale ikke er fastansatte. Ud fra den mest forsigtige antagelse, at FDIC, hvis der ikke var krise, kun ville have fastansatte, ville Afviklingsfondens målstørrelse falde med 75 ansatte til 244 i perioder uden krise. Det er derfor vigtigt at sikre, at Afviklingsinstansen har tilstrækkelig fleksibilitet til at kontraktansætte nyt personale eller eksternalisere arbejdsbyrden.
- Der foreslås følgende personalefordeling:
 - 80 % midlertidigt ansatte (68 % AD og 12 % AST)
 - 10 % UNE
 - 10 % KA
- EU-institutionernes personalevedtægter finder anvendelse, hvilket er afspejlet i de anvendte satser pr. person:
 - gennemsnitlige årlige omkostninger for en midlertidigt ansat: 131 000 EUR
 - gennemsnitlige årlige omkostninger for en UNE: 78 000 EUR
 - gennemsnitlige årlige omkostninger for en KA: 70 000 EUR.

Ud over løn indeholder omkostningerne indirekte udgifter relateret til bl.a. bygninger, uddannelse, it og socialmedicinske infrastrukturer.

- Eftersom Afviklingsinstansens beliggenhed endnu ikke kendes, er der anvendt en lønkorrektionskoefficient på 1. Afhængigt af Afviklingsinstansens beliggenhed skal omkostningerne sandsynligvis revideres.
- De resterende personale-, administrations- og driftsudgifter er anslået ud fra benchmarking med den nuværende omkostningsstruktur for ESA'erne.

- Driftsudgifterne forventes at beløbe sig til 25 % af Afviklingsinstansens udgifter i alt, især til udvikling og vedligeholdelse af informationssystemer, opbygning af forhold til og den fælles tilsynskultur med nationale afviklingsmyndigheder i lyset af den europæiske afviklingsmekanisme, hvor der bør være et tæt og effektivt forhold mellem Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder, der primært er involveret i gennemførelsen af afviklingsbeslutningerne.
- Afviklingsinstansens anslåede omkostninger opsummeres i tabel 2 nedenfor.

Tabel 1. Skøn over Afviklingsinstansens personalebehov ud fra FDIC's struktur og personale

	FDIC ¹	AFVIKLINGSINSTANS
Karakteristika		
Antal banker	7 181 ²	6 008 ³
Aktiver i alt	14 451 USD (mia., 2012)	29 994 EUR (mia., 2011)
Dækkede indskud i alt	6 027 USD (mia., marts 2013)	5 514 EUR (mia., 2011)
Afviklingsfondens målstørrelse	81 USD (mia.)	55 EUR (mia.)
Nødlidende institutter 2008-2012	465	90 ⁴
Personale		
Ansatte i alt (ftæ, 2012, % i hovedsæde)	7 476 (28,6 %)	
(a) Ansatte i FDIC's afdeling for afviklinger og konkursbehandling (ftæ, 2012)	1 428	82 (overslag) ⁵
(b) Ansatte i FDIC's finansafdeling (ftæ, 2012)	176	88 (overslag) ⁶
(c) Ansatte i FDIC's kontor for komplekse institutter (ftæ, 2012)	148	74 (overslag) ⁷
(d) Ansatte i FDIC's juridiske afdeling (ftæ, 2012/% af ansatte i alt)	716/9,6 %	30/9,6 % (overslag) ⁸
(e) Ansatte i alt i de relevante afdelinger (ftæ, 2012, a+b+c+d)	2 468	274
(f) Ansatte i generelle stillinger (it, kommunikation osv.) (antal/% af samlede ansatte)	863/11,5 %	35/11,5 % (overslag)
(g) Ansatte i alt i Afviklingsinstansen (e+f)		309 (overslag)
(h) Ikke fastansatte (% af ansatte i alt, 2012)	21 % ⁹	21 %
(i) Fastansatte i alt i Afviklingsinstansen		244 (overslag)
¹ Kilde: www.fdic.gov .		
² Antal medlemmer af FDIC, 2012.		

3	Antal kreditinstitutter i EU-17 i januar 2013. Kilde: ECB.
4	Kilde: Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene: "Facts and figures on State aid in the EU Member States, 2012 Update". Det faktiske antal af nødlidende institutter i euroområdet er højere, da institutter, der gik konkurs, men ikke modtog statsstøtte, ikke er medregnet.
5	Det anslås, at 20 % af de ansatte tager sig af afviklinger og 80 % af konkursbehandlinger. Afviklingsinstansen vil kun tage sig af afviklinger. På grundlag af fordelingen mellem centralt og regionalt plan i FDIC anslås det, at 28,6 % af de ansatte, der beskæftiger sig med afviklinger, vil arbejde på centralt plan i Afviklingsinstansen, og 71,4 % vil arbejde på nationalt plan. Det er en forsigtig antagelse, eftersom det i forslaget forventes, at alle opgaver, der er forbundet med afvikling, vil blive bevaret i Afviklingsinstansen, mens kun gennemførelsen af afviklingsbeslutninger udføres på nationalt plan og overvåges centralt.
6	FDIC's finansafdelings opgaver udføres på centralt plan. Afdelingen er ikke kun ansvarlig for at indsamle bidrag og forvalte fonden, men tager sig også af mere generelle aktiviteter, som kontroller, finansielle transaktioner og finansiell planlægning. Det antages derfor, at der er behov for 50 % af antallet af ansatte i FDIC's finansafdeling på centralt plan i Afviklingsinstansen til at forvalte bidrag og Afviklingsfonden.
7	At planlægge afviklinger af store banker i euroområdet er et af Afviklingsinstansens ansvarsområder. Afviklingsinstansen kan anmode nationale myndigheder om at forelægge et udkast til en afviklingsplan. Det antages derfor, at 50 % af de ansatte vil arbejde på centralt plan i Afviklingsinstansen.
8	FDIC's juridiske afdeling beskæftiger sig ikke kun med afviklinger og konkursbehandlinger og forvaltning af fonden, men også f.eks. med FDIC's tilsynsopgaver. Derfor anvendes procentdelen af ansatte i den juridiske afdeling ud af alle ansatte til at anslå personalebehovet i Afviklingsinstansen.
9	Procentdelen af ikke-fastansat personale er udregnet på grundlag af det samlede antal ansatte i FDIC med undtagelse af de ansatte i afdelingen for afviklinger og konkursbehandlinger, der for størstedelens vedkommende er ansat på regionalt plan.

Tabel 2. Skøn over Afviklingsinstansens omkostningsstruktur baseret på 309 ansatte

Beløb i mio. EUR	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Personaleudgifter (herunder lønninger og godtgørelser og forbundne udgifter såsom til bygninger, møbler og it)	18	37	38	38	39	40	41
Andre udgifter til menneskelige ressourcer (ansættelsesudgifter, udgifter til tjenesterejser, andre udgifter til eksternt personale (midlertidigt ansatte, eksterne tjenesteydere)...))	3	3	3	3	3	3	3
Subtotal for udgifter til menneskelige ressourcer og forbundne udgifter	22	40	41	42	43	43	44
Administrationsudgifter (udgifter til telekommunikation, oplysning og offentliggørelse, mødeudgifter mv.)	3	5	5	5	5	5	5
Subtotal for administrationsudgifter	3	5	5	5	5	5	5
Andre udgifter (forvaltning, it-projekter, koordinering med relevante myndigheder i Europa og tredjelande, fælles projekter og workshops med nationale afviklingsmyndig-							

heder og andre relevante organer mv.)							
Subtotal for andre udgifter	8	16	16	16	16	17	17
Udgifter i alt	33	61	62	63	64	65	66

Den Fælles Bankafviklingsfond

- Den Fælles Bankafviklingsfonds målstørrelse er fastsat til 1 % af dækkede indskud i de deltagende medlemsstaters banksystem. Ud fra bankdata fra 2011 er Afviklingsfondens anslåede målstørrelse ca. 55 mia. EUR.
- Deltagende banker betaler deres risikovægtede andel til Den Fælles Bankafviklingsfond inden for en periode på 10 år. Afviklingsfondene forventes derfor årligt at akkumulere ca. 5,5 mia. EUR, uden hensyntagen til afkast og mulige udstrømninger.
- Regnet i absolutte beløb vil det være de største banker, der yder de største bidrag til Den Fælles Bankafviklingsfond. Groft regnet og uden hensyntagen til bankernes risikoprofil viser den analyse, Kommissionens tjenestegrene har foretaget ud fra data fra 2011, at 17 af de største europæiske banker vil tegne sig for ca. 40 % af alle bankers bidrag til Afviklingsfonden.
- Med hensyn til forvaltningen af Afviklingsfonden bør det også bemærkes, at de anslåede udgifter for Afviklingsinstansen kun har inddraget konsekvenser vedrørende menneskelige ressourcer. Det antages, at andre omkostninger, som investeringsomkostninger, vil blive fratrasket Afviklingsfonden direkte.

Finansielle virkninger for Kommissionen:

- Det anslås, at der vil være behov for 15 midlertidige stillinger med speciale i menneskelige ressourcer, budgetspørgsmål og andre administrative anliggender, der er relevante for Afviklingsinstansens oprettelse, i Kommissionen i Afviklingsfondens første år (2014) til at forberede og ledsage Afviklingsinstansens startfase (anslået til 6 måneder), som forventes at finde sted i Bruxelles. Den finansielle vurdering nedenfor kan ændres afhængigt af Afviklingsinstansens endelige beliggenhed.
- Det anslås, at der fra 2015 i Kommissionen vil være behov for 10 stillinger, så den kan varetage de opgaver, den har fået overdraget ved forordningen, bl.a. udarbejdelse af afviklingsbeslutninger. Det skal beslutes under den årlige budgetprocedure.

3.1. Berørt(e) udgiftspost(er) på budgettet og udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme

Det anslås, at der vil være behov for 15 stillinger i Kommissionen i Afviklingsfondens første år (2014) til at forberede og ledsage Afviklingsinstansens startfase.

Fra 2015 vil der i Kommissionen være behov for 10 stillinger, så den kan varetage de opgaver, den har fået overdraget ved forordningen, bl.a. udarbejdelse af afviklingsbeslutninger.

3.2. Anslåede virkninger for udgifterne

3.2.1. Sammenfatning af de anslåede virkninger for udgifterne

i mio. EUR (tre decimaler)

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	Nummer	[...][Betegnelse.....]
--	--------	------------------------

GD: <.....>			År N ³⁴	År N+1	År N+2	År N+3	Der indsættes flere år, hvis virkningerne varer længere (jf. punkt 1.6)			I ALT
• Aktionsbevillinger										
Budgetpostens nummer	Forpligtelser	(1)								
	Betalinger	(2)								
Budgetpostens nummer	Forpligtelser	(1a)								
	Betalinger	(2a)								
Administrationsbevillinger finansieret over bevillingsrammen for særprogrammer ³⁵										
Budgetpostens nummer		(3)								

³⁴ År N er det år, hvor gennemførelsen af forslaget/initiativet begynder.

³⁵ Teknisk og/eller administrativ bistand og udgifter til støtte for gennemførelsen af EU's programmer og/eller aktioner (tidligere BA-poster), indirekte forskning, direkte forskning.

Bevillinger I ALT til til GD <.....>	Forpligtelser	=1+ 1a+3								
	Betalinger	=2+ 2a+ 3								

• Aktionsbevillinger I ALT	Forpligtelser	(4)								
	Betalinger	(5)								
• Administrationsbevillinger finansieret over bevil- lingsrammen for særprogrammer I ALT		(6)								
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE <....> i den flerårige finansielle ramme	Forpligtelser	=4+ 6								
	Betalinger	=5+ 6								

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	5	Administration							
--	----------	----------------	--	--	--	--	--	--	--

i mio. EUR (tre decimaler)

		2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	I ALT
Kommissionen									
• Menneskelige ressourcer		1,965	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	9,825
• Andre administrationsudgifter – udgifter til tjenesterejser		0,150	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,750
Kommissionen I ALT	Bevillinger	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575

Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 5 i den flerårige finansielle ramme	(Forpligtelser i alt = betalinger i alt)	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575
--	--	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------	---------------

i mio. EUR (tre decimaler)

		2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	I ALT
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 1-5 i den flerårige finansielle ramme	Forpligtelser	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575
	Betalinger	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575

3.2.2. Anslåede virkninger for aktionsbevillingerne

- ☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af aktionsbevillinger
- ☐ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af aktionsbevillinger som anført herunder:

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (tre decimaler)

Der angives mål og resultater ⇓			År N	År N+1	År N+2	År N+3	Der indsættes flere år, hvis virkningerne varer længere (jf. punkt 1.6)								I ALT		
	RESULTATER																
	Type resultater ³⁶	Resultaternes gnsntl. omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Resultater (antal)	Omkostninger	Samlede resultater (antal)
SPECIFIKT MÅL NR. 1 ³⁷																	
- Resultat																	
- Resultat																	
- Resultat																	
Subtotal for specifikt mål nr. 1																	
SPECIFIKT MÅL NR. 2																	

³⁶

Resultater er de produkter og tjenesteydelser, der skal leveres (f.eks. antal finansierede studenterudvekslinger, antal km bygget vej osv.).

³⁷

Som beskrevet i del 1.4.2., "Specifikke mål..."

- Resultat																		
Subtotal for specifikt mål nr. 2																		
OMKOSTNINGER I ALT																		

3.2.3. *Anslåede virkninger for administrationsbevillingerne*

3.2.3.1. Resumé

- ☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af administrationsbevillinger.
- ☒ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af administrationsbevillinger som anført herunder:

i mio. EUR (tre decimaler)

	År N ³⁸	År N+1	År N+2	År N+3	Der indsættes flere år, hvis virkningerne varer længere (jf. punkt 1.6)	I ALT
--	-----------------------	-----------	-----------	-----------	---	-------

—

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	
UDGIFTSOMRÅDE 5 i den flerårige finansielle ramme								
Menneskelige ressourcer	1,965	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	1,310	9,825
Andre administrations- udgifter	0,150	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,100	0,750
Subtotal UDGIFTSOMRÅDE 5 i den flerårige finansielle ramme	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575

—

Uden for UDGIFTSOMRÅDE 5³⁹ i den flerårige finansielle ramme	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
Menneskelige ressourcer	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
Andre administrations- udgifter	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
Subtotal uden for UDGIFTSOMRÅDE 5 i den flerårige finansielle ramme	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

—

I ALT	2,115	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	1,410	10,575
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	---------------

De nødvendige personalebevillinger vil blive dækket ved hjælp af de bevillinger, som GD'et allerede har afsat til forvaltning af aktionen, og/eller til interne rokader i GD'et, eventuelt suppleret med yderligere bevillinger, som tildeles det ansvarlige GD i forbindelse med den årlige tildelingsprocedure under hensyntagen til de budgetmæssige begrænsninger.

³⁸ År N er det år, hvor gennemførelsen af forslaget/initiativet begynder.

³⁹ Teknisk og/eller administrativ bistand og udgifter til støtte for gennemførelsen af EU's programmer og/eller aktioner (tidligere BA-poster), indirekte forskning, direkte forskning.

3.2.3.2. Anslået behov for menneskelige ressourcer

- ☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af menneskelige ressourcer
- ☒ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af menneskelige ressourcer som anført herunder:

Overslag angives i fuldtidsækvivalenter

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
• Stillinger i stillingsfortegnelsen (tjenestemænd og midlertidigt ansatte)							
XX 01 01 01 (i hovedsædet og i Kommissionens repræsentationskontorer)	15	10	10	10	10	10	10
XX 01 01 02 (i delegationer)							
XX 01 05 01 (indirekte forskning)							
10 01 05 01 (direkte forskning)							
• Eksternt personale (i fuldtidsækvivalenter: FTE)⁴⁰							
XX 01 02 01 (KA, V, UNE under den samlede bevillingsramme)							
XX 01 02 02 (KA, LA, UNE, V og UED i delegationerne)							
XX 01 04 yy ⁴¹	- i hovedsædet						
	- i delegationerne						
XX 01 05 02 (KA, V, UNE – indirekte forskning)							
10 01 05 02 (KA, V, UNE – direkte forskning)							

⁴⁰ KA: kontraktansatte, V: vikarer, UED: unge eksperter ved delegationerne, LA: lokalt ansatte, UNE: udstationerede nationale eksperter.

⁴¹ Delloft for eksternt personale under aktionsbevillingerne (tidligere BA-poster).

Andre budgetposter (skal angives)							
I ALT	15	10	10	10	10	10	10

XX angiver det berørte politikområde eller budgetafsnit.

Opgavebeskrivelse:

Tjenestemænd og midlertidigt ansatte	Se beskrivelse ovenfor
Eksternt personale	

3.2.4. Forenelighed med den indeværende flerårige finansielle ramme

- ☐ Forslaget/initiativet er foreneligt med indeværende flerårige finansielle ramme.
- ☐ Forslaget/initiativet kræver omlægning af det relevante udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme.

Der redegøres for omlægningen med angivelse af de berørte budgetposter og beløbenes størrelse.

- ☐ Forslaget/initiativet kræver, at fleksibilitetsinstrumentet anvendes, eller at den flerårige finansielle ramme revideres⁴².

Der redegøres for behovet med angivelse af de berørte udgiftsområder og budgetposter og beløbenes størrelse.

3.2.5. Tredjemands bidrag til finansieringen

- Forslaget/initiativet indeholder ikke bestemmelser om samfinansiering med tredjemand.
- Forslaget/initiativet indeholder bestemmelser om samfinansiering, jf. følgende overslag:

Bevillinger i mio. EUR (tre decimaler)

	År N	År N+1	År N+2	År N+3	Der indsættes flere år, hvis virkningerne varer længere (jf. punkt 1.6)			I alt
Organ, som deltager i samfinansieringen (angives)								
Samfinansierede bevillinger I ALT								

⁴²

Jf. punkt 19 og 24 i den interinstitutionelle aftale (for perioden 2007-2013).

3.3. Anslåede virkninger for indtægterne

- ☒ Forslaget/initiativet har ingen finansielle virkninger for indtægterne
- ☐ Forslaget/initiativet har følgende finansielle virkninger:
 - ☐ for egne indtægter
 - ☐ for diverse indtægter

i mio. EUR (tre decimaler)

Indtægtspost på budgettet	Bevillinger til rådighed i indeværende regnskabsår	Forslagets/initiativets virkninger ⁴³						
		År N	År N+1	År N+2	År N+3	Der indsættes flere år, hvis virkningerne varer længere (jf. punkt 1.6)		
Artikel								

For diverse indtægter, der er formålsbestemte, angives det, hvilke af budgettets udgiftsposter der påvirkes.

Det oplyses, hvilken metode der er benyttet til at beregne virkningerne for indtægterne.

⁴³

Med hensyn til EU's traditionelle egne indtægter (told, sukerafgifter) opgives beløbene netto, dvs. bruttobeløbene, hvorfra opkrævningsomkostningerne på 25 % er fratrullet.